ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου

«Ηρθαμε στον κόσμο για να αλλάξουμε τη μοίρα σε ελευθερία και τη φύση σε αιτιότητα.»
Τσέζαρε Παβέζε

...ο χειμώνας μας ζέσταινε σκεπάζοντας τη γη με το χιόνι της λησμονιάς...

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 28 • ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ-ΜΑΡΤΙΟΣ 2015 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

Κάλεσμα της Destroika σε μια φανταστική συνάντηση αντίστασης

Τα υπό κατάρρευση οικοδομήματα της Ευρώπης

σελ. 23

Το περίεργο ζευγάρι: Μπούκτσιν -Οτσαλάν

Η Τζάνετ Μπιλ, αμερικανίδα κοινωνική οικολόγος και οικοφεμινίστρια, συντρόφισσα και συνεργάτιδα του Μπούκτσιν, εξηγεί πώς οι κομουναλιστικές ιδέες του επηρεάζουν την κουρδική εμπειρία.

σελ. 25

26-01

Ένα ψυχογράφημα των μαζών την επόμενη μέρα. Από το βράδυ της 25ης Γενάρη, όλα τα ΜΜΕ ανεξαρτήτως μιλάνε για την πρώτη κυβέρνηση της αριστεράς στην ιστορία της χώρας.

σελ. 16

«… όποιος ψηφίσει και δεν προετοιμάσει την κοινωνική επανάσταση είναι για μας βλαβερός, αλλά το ίδιο βλαβερός είναι και όποιος απόσχει από τις εκλογές και δεν προετοιμάσει την κοινωνική επανάσταση…»

Ντουρρούτι, Ισπανία 1936

Η παραπάνω αποστροφή του αναρχικού αγωνιστή μπορεί να ειπώθηκε πριν από 80 χρόνια, αλλά στην Ελλάδα του μετεκλογικού πολιτικού σκηνικού αποκτά ξανά βαρύνουσα σημασία: όποιος λοιπόν, δια μιας ψήφου και μόνο, εναποθέτει (ή, καλύτερα στην περίπτωσή μας, αναθέτει…) τις ελπίδες του στην αριστερή διαχείριση του συστήματος χωρίς να αγωνίζεται καθημερινά για να το ανατρέψει, αργά ή γρήγορα θα διαψευστεί οικτρά. Η Αριστερά, σε όλες τις εκφάνσεις της, είχε πάντα ειλικρινείς ανθρώπους στις τάξεις της, και «απλούς» αγωνιστές με ήθος που παρασάγγας απέχει από τα αποβράσματα που, προς το παρόν, καλώς και ευτυχώς ξεκουμπίστηκαν. Όμως, πολύ σπάνια ήταν αυτοί, που χαρακτήρισαν τη φυσιογνωμία της: τόσο στο παρελθόν, όσο και τώρα, οι επιλογές της εκπορεύονται από κάθετες, ιεραρχικές δομές, προσωποπαγείς, προστακτικές και, κυρίως σήμερα, (ταξικά) απομακρυσμένες από τα κοινωνικά στρώματα στο όνομα των οποίων μιλάει. Πόσο μάλλον όταν μιλάμε για τον ΣΥΡΙΖΑ, που όχι μόνο πήρε εντολή από ένα εκλογικό σώμα – χυλό, που είναι πρόθυμος να ρεύσει εντελώς ανάποδα στο πρώτο στραβοπάτημα, αλλά είναι και ο ίδιος ένα παράδοξο κράμα με πολλά συστατικά τυχοδιωκτών, καιροσκόπων και εξουσιομανών του πρώην δικομματισμού. Ακόμα περισσότερο, όταν όλο αυτό μπολιάζεται με καμμένους και ψεκασμένους εθνο-θρησκολάγνους.

Για να επιστρέψουμε όμως στο νόημα του αρχικού μας παραθέματος, το θέμα για μας δεν είναι αν το νέο σχήμα της άρχουσας τάξης θα ευαρεστηθεί να επιστρέψει κάποια ψίχουλα βιοτικού επιπέδου και αξιοπρέπειας σ' ένα απεγνωσμένο, εξευτελισμένο πληθυσμό, παρ' ότι προφανώς αναγνωρίζουμε τη σημασία τους. Το θέμα είναι, αφενός, να μην ξεχνάμε πως ακόμα κι αυτά, στην πραγματικότητα αποσπώνται από την οποιαδήποτε εξουσία με αγώνες, με μάχες, καθημερινά και διαχρονικά, πριν και μετά τις εκλογές – δε μας τα «παραχωρεί ευγενικά» επειδή είναι «αριστερή» και γενναιόδωρη. Αφετέρου και κυρίως, ότι το δίλημμα που παραμένει, δεν είναι «ευρώ ή δραχμή», «μνημόνιο – αντιμνημόνιο», «αριστερή ή ακροδεξιά διαχείριση». Δεν αγνοούμε ότι πρέπει να πάρουμε θέση και απέναντι σ' αυτά, διακρίνοντας και τις διαφορές τους, όμως στην πραγματικότητα η επιλογή είναι ανάμεσα στο σύστημα αυτό και την καταστροφή του - η επιλογή ήταν και είναι: καπιταλισμός ή επανάσταση. Δηλαδή, για να μη μεγαληγορούμε, είτε εφησυχαζόμαστε αυταπατώμενοι πως, ένα διαχρονικά και απανταχού, απάνθρωπο σύνολο καπιταλιστικών σχέσεων και θεσμών (που εκ φύσεως κυοφορεί διαρκώς και παγκοσμίως κρίσεις σαν αυτή που μας γονάτισε), θα το "εξανθρωπίσει" ο κάθε Αλέξης και το επιτελείο του, ή θα «προετοιμάσουμε την κοινωνική επανάσταση», δηλαδή ένα ριζικό κοινωνικό μετασχηματισμό που θα στείλει στον αγύριστο κόμματα, κυβερνήσεις, εργοδότες, διευθυντές, πρωινά μισθωτά ξυπνήματα, νυχτερινές άνεργες αγωνίες, κέρδη και χρέη, για να τα αντικαταστήσει με τοπικές, περιφερειακές και κλαδικές ομοσπονδίες σωμάτων πολιτών, εργαζομένων, κατοίκων, που θα αποφασίζουν με ίση ελευθερία και μέσω ανακλητών συμβουλίων εκπροσώπων για τη φύση και τον τρόπο ικανοποίησης των αναγκών τους, για την ένταση της εργασίας – προσφοράς τους, για τις απολαύσεις και τις υποχρεώσεις τους.

Άλλωστε, όπως σοφά λέει ο ποιητής, «τα καλύτερα ταξίδια είναι αυτά που ακόμα δεν κάναμε». Στη δικό μας χέρι είναι, και όχι σ' εκείνο της… Αριστεράς του Κυρίου, που ως τέτοια εξακολουθεί πάντα να προϋποθέτει Κύριους και δούλους.

Υ.Γ.: Το γεγονός ότι η γκεσταμπίτικη μαφία του βαθέος κράτους βγήκε τρίτο κόμμα, μας δίνει ένα λόγο παραπάνω να τσακίζουμε τους θιασώτες της όπου τους βρίσκουμε - αυτούς, και τα συγγενή τους μπαλτακοειδή παρακρατικά βοθρολύματα.

Η ελπίδα ΔΕΝ εκλέγεται. Μόνο όταν αγωνίζεσαι, αντιστέκεσαι, πολεμάς, μπορείς να την αποκτήσεις.

Τριάντα τέσσερις μέρες ασφυξίας για μια ανάσα ελευθερίας

Ο αναρχικός Νίκος Ρωμανός συνελήφθη το Φεβρουάριο του 2013 μαζί με τους Αντρέα-Δημήτρη Μπουργιόκο, Γιάννη Μιχαηλίδη και Δημήτρη Πολίτη για διπλή (αποτυχημένη) ληστεία τράπεζας στο Βελβεντό Κοζάνης και καταδικάστηκε σε 15 χρόνια φυλάκισης. Μέσα από τη φυλακή έδωσε εξετάσεις και πέρασε στο Τ.Ε.Ι Αθηνών. Μετά την απόρριψη του αιτήματός του για εκπαιδευτικές άδειες ξεκινά στις 10 Νοέμβρη τον αγώνα του για μια ανάσα ελευθερίας, όπως ο ίδιος χαρακτηριστικά δήλωσε: «Την περασμένη άνοιξη έδωσα πανελλήνιες εξετάσεις μέσα από τη φυλακή και πέρασα σε μια πανεπιστημιακή σχολή στην Αθήνα. Με βάση τους δικούς τους νόμους, λοιπόν, από τον Σεπτέμβρη δικαιούμαι να αρχίσω να παίρνω εκπαιδευτικές άδειες από τη φυλακή για να παρακολουθώ το πρόγραμμα της σχολής. Όπως είναι λογικό, οι αιτήσεις που έχω κάνει έχουν καταλήξει στα αζήτητα, γεγονός που με οδηγεί να διεκδικήσω αυτό το αίτημα με οδόφραγμα το σώμα μου. Από τη Δευτέρα 10/11 ξεκινάω απεργία πείνας χωρίς να κάνω βήμα πίσω, με την αναρχία πάντα στην καρδιά μου.»

Συλλογικό κείμενο της εφημερίδας δρόμου Άπατρις για την απεργία πείνας του Νίκου Ρωμανού

σελ. 18

Την Κυριακή 18/01, ομάδα 50-60 φασιστών της Casapound επιτέθηκαν οπλισμένοι με σιδερολοστούς στον κοινωνικό χώρο Dordoni, με αποτέλεσμα το σοβαρό τραυματισμό του Εμίλιο, ιστορικού κι αντιφασίστα απ' την Κρεμόνα, που έκτοτε νοσηλεύεται σε κωματώδη κατάσταση με βαριές κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις.

Morte al fascismo

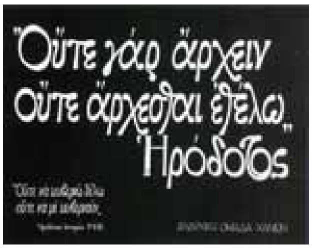

editorial

Η φιέστα της πιο απολίτικης εκλογικής διαδικασίας στην Ελλάδα της μεταπολίτευσης έλαβε τέλος. Η «ελπίδα νίκησε το φόβο», κι όλοι, απ' την Αυγή μέχρι το Βήμα, απ' τον κατακρεουργημένο οικονομικά εργάτη ως τη Γιάννα Αγγελοπούλου, γιορτάζουν «για πρώτη φορά Αριστερά».

Οι πρώτες εξαγγελίες της νέας κυβέρνησης καλλιεργούν μεγάλες προσδοκίες για όσους βίωσαν το άδικο στο πετσί τους τα τελευταία χρόνια. Οι απολυμένοι δημόσιοι υπάλληλοι θα επαναπροσληφθούν, οι φυλακές τύπου Γ θα καταργηθούν, τα παιδιά των μεταναστών θα πάρουν την ελληνική ιθαγένεια, οι κατασχέσεις πρώτης κατοικίας θα σταματήσουν. Όλα αυτά, βέβαια, δίχως να έχει κανείς υπόψιν του ποιό ακριβώς θα είναι το αντιστάθμισμα ώστε να συνεχιστεί η κερδοφορία του κεφαλαίου, η βιωσιμότητα των ελληνικών τραπεζών και του κράτους. Διότι αυτό ακριβώς είναι η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝ.ΕΛ: ένας νέος διαχειριστής του κράτους, ένας νέος ρυθμιστής του ελληνικού καπιταλισμού.

Ας υποθέσουμε, λοιπόν, πως η κυβέρνηση θα καταφέρει να εξασφαλίσει κούρεμα του χρέους και κάλυψη των αναγκών της σε δανεικό χρήμα, πράγμα δύσκολο έως απίθανο με τις υπάρχουσες συνθήκες στην Ευρωζώνη. Στόχος της σ' αυτή την περίπτωση θα είναι κυρίως η στήριξη των μικρών αφεντικών, της λεγόμενης «ραχοκοκαλιάς της ελληνικής οικονομίας», που σήμερα μαραζώνει απ' την έλλειψη ρευστότητας και καταναλωτικής ζήτησης. Παράλληλα, θα προσπαθήσει να υφάνει ένα δίχτυ προστατευτισμού, πιστό στο κεϋνσιανό μοντέλο, που θα θέσει και πάλι, όπως το 1983, αλλά με πολύ δυσμενέστερες συνθήκες σήμερα, το κράτος ως κυρίαρχο πατερούλη κάθε κλάδου της οικονομικής λειτουργίας. Αυτό σημαίνει την απόπειρα (επαν)εκκίνησης ενός κύκλου που έχει ήδη κλείσει, καθώς οι καταναλωτές αδυνατούν (διεθνώς) ν' απορροφήσουν την ολοένα και μεγαλύτερη προσφορά προϊόντων και υπηρεσιών. Δηλώνει το ψευδές όραμα δημιουργίας μιας μικρής καπιταλιστικής όασης, τη στιγμή που το παγκόσμιο οικονομικοπολιτικό σύστημα βρίσκεται, προς το παρόν, σε αδιέξοδο και πανικό.

Το κλίμα που διαφαίνεται πως θα επιδιώξει να καλλιεργήσει η «αριστερή» κυβέρνηση είναι το εξής: «δεν αξίζει πια ν' αγωνιστείς για κάτι, αφού εμείς αγωνιζόμαστε για σένα». Οι βασικοί πυλώνες της καπιταλιστικής συνθήκης μένουν, φυσικά, στο απυρόβλητο. Οι σχέσεις εκμετάλλευσης, ο καθορισμός της οικονομικής (και όχι μόνο) ζωής απ' τους νόμους της προσφοράς και της ζήτησης, η αλλοτρίωση που προκύπτει απ΄την ανθρώπινη εργασία, η ιδιοκτησία κι ο φετιχισμός του καταναλωτισμού, μέσω της δημιουργίας ψευδεπίγραφων αναγκών, αποτελούν ζητήματα που μένουν πάντα εκτός των προεκλογικών ή μετεκλογικών εξαγγελιών, εκτός της ατζέντας της δημόσιας συζήτησης, που καθορίζεται, ως επί το πλείστον, απ' τα κυρίαρχα ΜΜΕ. Είναι ζητήματα στα οποία μόνο ένα πολύμορφο αντικαπιταλιστικό κίνημα μπορεί να απαντήσει, κατανοώντας την πραγματικότητα και προτάσσοντας τη ριζική της μεταστροφή.

Η κυβέρνηση είναι βέβαιο πως θα αξιοποιήσει ένα βασικό όπλο του καπιταλισμού (και της θεσμικής αριστεράς), ώστε να εξουδετερώσει τα ριζοσπαστικά κινήματα: την αφομοίωση, δηλαδή την επανανοηματοδότηση και επιφανειακή υιοθέτηση προταγμάτων τους, όπως η αυτοοργάνωση, η αλληλεγγύη, η αντιιεραρχία, ο αντιφασισμός. Η καταστολή των κοινωνικών αντιστάσεων είναι πιθανό να λάβει διαφορετική μορφή, αυτή του περιορισμού τους σε ακίνδυνους διεκδικητικούς αγώνες, μέσω της δημιουργίας ή/και αναγέννησης διόδων θεσμικής έκφρασης των διαμαρτυριών.

Λαμβάνοντας υπόψιν τα παραπάνω, θεωρούμε πως οι αντιθεσμικές πολιτικές ομάδες, οι συνελεύσεις γειτονιών, τα σωματεία βάσης εργαζομένων, όλα τα πολιτικά μορφώματα που συντέθηκαν τα προηγούμενα χρόνια και προτάσσουν τη ρήξη με την καπιταλιστική βαρβαρότητα, δε θα πρέπει να περιμένουν τίποτε, ούτε για μία ημέρα. Αντιθέτως, θα πρέπει να επανεξετάσουν τις μεθόδους και τις επί μέρους στοχεύσεις τους, απαντώντας ριζοσπαστικά στην απόπειρα ενσωμάτωσης τους και υιοθετώντας μια στρατηγική ευρείας διάχυσης των προταγμάτων τους, μέσω της εφαρμογής τους, όχι σε ένα μακρινό παράδεισο, αλλά στο εδώ και στο τώρα.

Τα έδρανα της Βουλής κι οι άμβωνες των τηλεοπτικών παραθύρων δε γεννούν καμία ελπίδα για όσους/ες αντιλαμβάνονται πως ο αγώνας για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση δεν κερδίζεται με ψηφοδέλτια στις κάλπες, ούτε περνάει μέσα από γραφειοκρατικούς μηχανισμούς διαχείρισης της εξουσίας. Το αντικαπιταλιστικό κίνημα δε θ' αποτελέσει την αντιπολίτευση της «αριστερής» διακυβέρνησης, αλλά την έμπρακτη αντιπρόταση για ένα κόσμο ισότητας, ελευθερίας, κοινωνικής αλληλεγγύης.

Σ.Ο Ιωαννίνων

χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ

«Δεν χρειάζεται να είμαι στην πολιτική για να είμαι βουλευτής. Έχουμε μεγάλα νησιά εδώ στην Ελλάδα. Θα μπορούσα να πάω σε ένα μακρινό νησί και να παίζω με την κιθάρα μου».

Γιώργος Α. Παπανδρέου,
20/1/15 σε συνέντευξη του στο Reuters

> **Σχόλιο:** ουδέν…

Επί του πιεστηρίου

Ο άνθρωπος είναι μιμητικό ον και ον που προσαρμόζεται σε όλα. Κοιτάει πώς φέρονται οι γύρω του και φέρεται παρόμοια. Όταν οι περισσότεροι δρουν με έναν τρόπο, τείνεις να δράσεις έτσι κι εσύ, αποκτώντας νομιμοποίηση απλώς και μόνο από τον τρόπο των πολλών.

Στο βαθμό που η θεραπεία του κακού είναι επώδυνη, ο άνθρωπος παραιτείται συχνά από αυτήν: υποκαθιστά το παλιό σχήμα με ένα νέο με το οποίο παρηγορείται να το βλέπει απαλλαγμένο από όλα τα κακά του παλιού. Ξεχνώντας όμως την παλιά κατάσταση στη πραγματικότητα παραιτείται από τη συσσωρευμένη πείρα κατεβαίνοντας στο μονοπάτι της λήθης, γλιστρά και στο τέλος κατρακυλά για μία ακόμη φορά στη διάλυση. Η ατομική συνείδηση του καθενός είναι ακόμη πιο κρίσιμο να εξεγείρεται εγκαίρως, προκειμένου να μην έρθει η ώρα που θα την καταπιεί μια νέα κοινωνική συνείδηση, προκειμένου να μην έρθει η ώρα που οι ηθικοί νόμοι θα έχουν αντιστραφεί και πλέον δεν θα μπορείς να αντιδράσεις παρά μόνο αν είσαι διατεθειμένος να πληρώσεις το πιο ακραίο τίμημα.

Ο ιδανικός πολίτης για την εξουσία, είναι αυτός που δεν μπορεί να κάνει τον διαχωρισμό μεταξύ αλήθειας και ψεύδους. Αυτός που αγνοεί τους κανόνες της σκέψης.
Ένας άνθρωπος που περιμένει τη κάλπη για να γίνει η ζωή του καλύτερη, είναι ένας άνθρωπος που δεν θέλει ποτέ να είναι ελεύθερος και να απολαμβάνει τη ζωή αντί απλά να επιβιώνει. Είναι ένας άνθρωπος που έχει ήδη νικηθεί, ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα της κάλπης. Μόνο αυτοί που τρέφουν όνειρα, απολαμβάνουν τη πραγματικότητα.

Να θυμάσαι πάντα: Οι τρελοί, οι επαναστάτες και οι ερωτευμένοι είναι ιεροί γιατί ονειρεύονται με τα μάτια ανοικτά.

Firewater

Η **Άπατρις** είναι πανελλαδική εφημερίδα δρόμου που εκδίδεται μέσω του οριζόντιου συντονισμού έξι συντακτικών ομάδων κατανεμημένων γεωγραφικά σε όλη την επικράτεια. Το μοντέλο οργάνωσής της είναι βασισμένο στην αποκέντρωση, τη συνεργασία και την ισοτιμία των συντακτικών ομάδων στο πλαίσιο μιας πανελλαδικής κοινότητας με στόχο την έκδοση της εφημερίδας αλλά και ποικιλόμορφες τοπικές παρεμβάσεις. Η εφημερίδα διανέμεται χωρίς αντίτιμο, με τιράζ 15000 φύλλα.

Αν επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, μπορούμε να σας στέλνουμε ταχυδρομικά κάθε νέο φύλλο – στην περίπτωση αυτή είναι αναγκαίο να καταβάλλονται τα έξοδα αποστολής.

Μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας στο e-mail: **apatris.news@gmail.com**
Θα βρείτε την ψηφιακή μορφή της εφημερίδας εδώ: **http://issuu.com/apatris_news**

ΑΠΑΤΡΙΣ
εφημερίδα δρόμου
υπεύθυνος έκδοσης: Eta Pancho
επικοινωνία: **apatris.news@gmail.com**

Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια, ελεύθερους χώρους

Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα της εφημερίδας, να συμβάλλετε στη διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

Αντιφασιστικό-Αντιεξουσιαστικό στέκι ΔΙΣΤΟΜΟ

Άτομα από τον αναρχικό χώρο και αντιφασίστες, ύστερα από κάλεσμα της αναρχικής ομάδας Ρουβίκωνας, πήραμε την πρωτοβουλία να ανοίξουμε το αντιφασιστικό στέκι «ΔΙΣΤΟΜΟ» στην πλατεία του Αγ. Παντελεήμονα. Η ονομασία του στεκιού είναι φόρος τιμής στους νεκρούς του Διστόμου από τους ναζί Γερμανούς κατακτητές στις 10 Ιουνίου του 1944. Παραθέτουμε μαρτυρία από την ημέρα εκείνη: «Στο Δίστομο άρχισαν σφαγή. Σκότωσαν αδιάκριτα γέρους, μωρά εξαμηνίτικα, γριές, τα παιδιά του σχολείου (όλα στην αίθουσα του σχολείου) και τον παπά. Βρέθηκαν όλες σχεδόν οι νέες γυναίκες σχισμένες με ξίφος ή μαχαίρι από τα γεννητικά τους όργανα μέχρι το στήθος. Βρέθηκαν γυναίκες με κομμένους τους μαστούς, ξεκοιλιασμένες με τα παιδιά στην αγκαλιά τους. Βρέθηκαν μικρά παιδιά σφαγμένα και ξεκοιλιασμένα με τα έντερα περασμένα στο λαιμό. Του παπά του κόψαν το κεφάλι και το είχαν πεταμένο μακριά από το πτώμα του. Ο απολογισμός αυτού του σαδιστικού αφηνιασμού είναι 296 νεκροί, χωρίς να υπολογιστούν οι πολυάριθμοι πληγωμένοι και οι λίγοι κάτοικοι που έχασαν τα λογικά τους.»

Αυτό που μπορούμε να διαβεβαιώσουμε είναι πως με την παρουσία μας στην περιοχή, όπως στη συνέχεια και με το άνοιγμα και άλλων χώρων σαν κι αυτόν σε άλλες περιοχές θα εξαλείψουμε την παρουσία των σύγχρονων απόγονων των Γερμανών ναζί και των Ελλήνων συνεργατών τους (οι χρυσαυγίτες δεν αποτελούν τίποτε άλλο από τους απόγονους των ταγματασφαλιτών, των γερμανοτσολιάδων, των κουκουλοφόρων καταδοτών) που κατέστρεψαν τον τόπο. Μιλάμε για τους θρασύδειλους νεοναζί της χρυσής αυγής, που λερώνουν με την παρουσία τους τις φτωχογειτονιές της Αθήνας και του Πειραιά, χτυπώντας πάντα με την ανοχή και τις πλάτες της αστυνομίας, όντας ανέκαθεν το μακρύ χέρι του συστήματος, ανυπεράσπιστους ανθρώπους. Υποσχόμαστε λοιπόν πως η θρασύδειλη και φασιστική δράση τους τελειώνει εδώ.

Προερχόμενοι οι περισσότεροι από εμάς από την φτωχή εργατική τάξη που ολοένα και διευρύνεται στην Ελλάδα, βιώνουμε από πρώτο χέρι τις συνέπειες της οικονομικής και θεσμικής κρίσης του συστήματος των διαχειριστών της εξουσίας, οι οποίοι αποτελούν εντολοδόχους του γερμανικού οικονομικού ιμπεριαλισμού, των ηγεσιών της Ε.Ε., του Δ.Ν.Τ. και της Ε.Κ.Τ., φερέφωνα και εθελόδουλους ακολουθητές των μεγάλων ιμπεριαλιστικών κρατών, που στο φόβο τους για μελλοντικές κοινωνικές εξεγέρσεις από τη φτωχοποίηση του λαού και την εξαφάνιση όλων των με αίμα κατεκτημένων εργασιακών και κοινωνικών δικαιωμάτων του, ψηφίζουν τρομονόμους και θωρακίζουν με στρατιωτικά κατασταλτικά μέτρα το κράτος έκτακτης ανάγκης.

Η Ελλάδα μπορεί να έχει το 60% της κοινωνίας στα όρια της φτώχειας, 2.000.000 ανέργους, ανύπαρκτη υγειονομική περίθαλψη, συντάξεις πείνας και ανθρώπους σε κάθε δρόμο να ψάχνουν για φαγητό στα σκουπίδια, αλλά βρίσκει λεφτά για να αυξάνει τους μισθούς των ένστολών τραμπούκων της και να προσλαμβάνει συνέχεια και άλλους. Μιλάμε για την ελληνική αστυνομία, άξιους συνεχιστές του μηχανοκίνητου της αστυνομίας του Μπουραντά, βασικού συνεργάτη των Γερμανών στην κατοχή. Πληρώνουν τους ένστολους τραμπούκους για να δέρνουν καθαρίστριες που διεκδικούν το ψωμί των παιδιών τους, κατοίκους της Κερατέας και της Χαλκιδικής που παλεύουν για να μην καταστραφεί ο τόπος τους, φοιτητές και μαθητές που διεκδικούν καλύτερη παιδεία. Βασανίζουν και φυλακίζουν αγωνιστές που αγωνίζονται για την πολυπόθητη κοινωνική απελευθέρωση. Θα είμαστε πάντα απέναντι στην κρατική καταστολή αλληλέγγυοι στους αγωνιστές και σε όλες τις κοινωνικές ομάδες που διώκονται και φυλακίζονται για τη δράση και τον αγώνα τους.

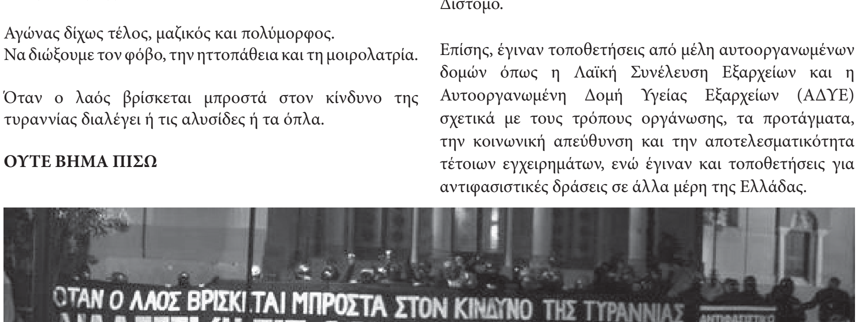
Θέλουμε να συμβάλλουμε με τις μικρές μας δυνάμεις στο να αλλάξουν οι γειτονιές μας. Να φτιάξουμε τις δικές μας δομές αυτοδιαχείρισης και αλληλεγγύης, όπου οι κάτοικοι κάθε γειτονιάς να παίρνουν τη ζωή στα χέρια τους, αποφασίζοντας για την καθημερινότητά τους μέσα από μαζικές λαϊκές συνελεύσεις, μακριά και ενάντια σε λογικές ανάθεσης. Φτιάχνοντας σε κάθε περιοχή αυτοδιαχειριζόμενες κοινωνικές δομές που θα καλύπτουν όλες τις βασικές μας ανάγκες για ιατρική περίθαλψη, διατροφή και παιδεία. Με μια λαϊκή συνέλευση που θα διαθέτει κοινωνικά ιατρεία, κοινωνικά παντοπωλεία με προϊόντα από δικές μας αυτοδιαχειριζόμενες κολεκτίβες χωρίς μεσάζοντες. Με μια λαϊκή συνέλευση που με ομάδες περιφρούρησης της γειτονιάς, μαζικές λαϊκές πολιτοφυλακές θα διώξει τις κάθε λογής μαφίες και ένστολους τραμπούκους, που ανέκαθεν διασφαλίζουν και προστατεύουν τα συμφέροντα της ντόπιας άρχουσας τάξης και τρομοκρατούν την κοινωνία. Ανεπιθύμητος είναι αυτός που με την εγκληματική φράση «κάνω τη δουλειά μου» κόβει το ρεύμα στην φτωχή οικογένεια ή την απειλεί για να εισπράξει τα χρέη προς όφελος των μεγαλοτοκογλύφων μιας τράπεζας. Ανεπιθύμητος είναι ο ένστολος μπράβος του καθεστώτος, ανεπιθύμητος είναι ο μαφιόζος που πουλάει πρέζα. Ανεπιθύμητος είναι ο σύγχρονος λαδέμπορας που πουλάει και αγοράζει χρυσό. Ανεπιθύμητος είναι ακόμα και αυτός που κλέβει τον διπλανό του, που ζει κι αυτός στη φτώχεια. Θέλουμε γειτονιές αλληλεγγύης και αγώνα, με κοινωνικά κέντρα που ο κόσμος θα οργανώνεται και θα αγωνίζεται καθημερινά.

Σ' αυτόν τον τόπο οι νεκροί και οι φυλακισμένοι του ταξικού πολέμου που αγωνίστηκαν, φυλακίστηκαν και πέθαναν για τις επόμενες γενιές είναι χιλιάδες. Εμείς ως αναρχικοί, έχοντας βιώσει φυλακίσεις και δολοφονίες αγωνιστών δεν θα αφήσουμε το ιστορικό νήμα του κοινωνικού και ταξικού πολέμου να κοπεί ποτέ. Δεν χύθηκε τόσο αίμα για να ορίζουν και να ρημάζουν τις ζωές μας οι η ντόπια άρχουσα τάξη, οι τροϊκανοί φίλοι τους και οι διεθνείς πολιτικές και οικονομικές ελίτ. Δεν θα αφήσουμε τις γειτονιές μας να γίνουν μια έρημος φτώχειας, κρατικής τρομοκρατίας και αλληλοσπαραγμού των από κάτω.

Αγώνας δίχως τέλος, μαζικός και πολύμορφος.
Να διώξουμε τον φόβο, την ηττοπάθεια και τη μοιρολατρία.

Όταν ο λαός βρίσκεται μπροστά στον κίνδυνο της τυραννίας διαλέγει ή τις αλυσίδες ή τα όπλα.

ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ

Το αντιφασιστικό-αντιεξουσιαστικό στέκι «Δίστομο» λειτουργεί στην πλατεία του Άγ. Παντελεήμονα, στην οδό Αλκιβιάδου 81, από το Νοέμβριο του 2014. Ανοίγει κάθε Τρίτη και Πέμπτη, 7 – 9 μ.μ. και έχει ήδη συμβάλει στην αλλαγή των κοινωνικών και πολιτικών συσχετισμών στην περιοχή. Σύντροφοι απ' όλη την Αθήνα συναντιούνται και συζητούν, συνδιαμορφώνουν, πραγματοποιούν δράσεις. Η περιοχή δεν είναι πλέον ουδέτερη ή ανεκτική στο εκφασισμό που αποπειράθηκαν τον προηγούμενο καιρό να επιβάλλουν οι θρασύδειλοι τραμπούκοι της χ.α., αντίθετα, τόσο η εικόνα της -με αφίσες, συνθήματα, τρικάκια- όσο και η ουσία, με ένα "δικό" μας αντιφασιστικό χώρο συνάντησης και ζύμωσης, δείχνουν ότι ο φόβος ανήκει πλέον οριστικά στο παρελθόν. Την Τετάρτη 7 Ιανουαρίου 2015, ενώ επέστρεφαν από το στέκι, 36 σύντροφοι και συντρόφισσες προσήχθησαν στα Προπύλαια. Στη συνέχεια οι προσαγωγές μετατράπηκαν σε συλλήψεις, με κατηγορίες διατάραξη κοινής ειρήνης με καλυμμένα χαρακτηριστικά (κουκουλονόμος), φθορές, εξύβριση, απείθεια (άρνηση για αποτυπώματα) . Μετά από 3 μέρες, και αφού πέρασαν από εισαγγελέα και ανακριτή, οι σύντροφοι/-ισσες αφέθηκαν ελεύθεροι με περιοριστικούς όρους.

Στις 17 Ιανουαρίου πραγματοποιήθηκε στο κατάμεστο στέκι αντιφασιστική εκδήλωση-συζήτηση με συμμετοχή συντρόφων/-ισσών από το στέκι "Δίστομο" και συντρόφων από την αντιφασιστική κίνηση πολιτών Διστόμου. Στην εκδήλωση συζητήθηκαν τα λάθη και οι ελλείψεις του αντιφασιστικού κινήματος που οδήγησαν στην ενίσχυση των φασιστών: τα τελευταία 20 χρόνια, οπότε και η μετανάστευση στην Ελλάδα πήρε άλλες διαστάσεις, ένα κομμάτι του κινήματος έπεσε στην παγίδα του άκρατου ανθελληνισμού, βαφτίζοντας οτιδήποτε ελληνικό ως εθνικιστικό και ρατσιστικό και οτιδήποτε ξένο ως άξιο αλληλεγγύης, χωρίς να εξετάζει επιμέρους παράγοντες όπως ο φονταμενταλισμός και ο εθνικισμός μερών της μεταναστευτικής κοινότητας. Έτσι, υπήρξε καθυστέρηση στη σύνδεση του αντιφασιστικού αγώνα με τους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες ελλήνων και μεταναστών προλετάριων απέναντι σε κάθε είδους ρατσισμό, καταπίεση, καταστρατήγηση κεκτημένων και κανιβαλλισμό.

Οι σύντροφοι από το Δίστομο έμαθαν για την ύπαρξη του στεκιού από το διαδίκτυο και ενθουσιάστηκαν με το όνομα, ήρθαν αμέσως σε επικοινωνία, οδηγώντας σε μια επιτυχή διασύνδεση αντιφασιστικών δομών και τόπων! Μίλησαν με στοιχεία βιωματικά, δίνοντάς μας μια πληρέστερη εικόνα της ναζιστικής φρίκης, που σαν μνήμη δεν εξαλείφθηκε, ακόμα και στις νεότερες γενιές. Μίλησαν για τους αγώνες που δίνουν σήμερα, για το ψεύτικο ανεβασμένο ποσοστό της χ.α. στο Δίστομο που προβάλλουν εσκεμμένα τα μ.μ.ε., για τη συνεργασία μπάτσων και φασιστών, απάντησαν σε ερωτήσεις του περευρισκόμενου κόσμου. Έκλεισαν λέγοντας «μετά απ' όλα μας τα βιώματα και τις περιγραφές των μεγαλύτερων για τη ναζιστική φρίκη ποτέ δεν πιστεύαμε ότι ο ναζισμός και ο φασισμός θα ξαναέβρισκαν έδαφος να αναπτυχθούν.» Απεύθυναν ανοιχτή πρόσκληση για τις 10 Ιουνίου, μέρα μνήμης της σφαγής, για τις εκδηλώσεις που θα γίνουν στο Δίστομο.

Επίσης, έγιναν τοποθετήσεις από μέλη αυτοοργανωμένων δομών όπως η Λαϊκή Συνέλευση Εξαρχείων και η Αυτοοργανωμένη Δομή Υγείας Εξαρχείων (ΑΔΥΕ) σχετικά με τους τρόπους οργάνωσης, τα προτάγματα, την κοινωνική απεύθυνση και την αποτελεσματικότητα τέτοιων εγχειρημάτων, ενώ έγιναν και τοποθετήσεις για αντιφασιστικές δράσεις σε άλλα μέρη της Ελλάδας.

Τέλος, την Παρασκευή 23 Ιανουαρίου έγινε στην πλατεία Αγ. Παντελεήμονα -για πρώτη φορά!- αντιεκλογική συγκέντρωση. Μοιράστηκαν κείμενα και από τη μικροφωνική ακούστηκαν τα προτάγματά μας και πολλά και καλά αντιφασιστικά τραγούδια.

Το Π.Ε.Δ.Υ. δεν παίζει: κρύες μέρες και καυτές εξελίξεις για την υγεία

Ο νέος νόμος για την πρωτοβάθμια (σημ.: ο νόμος για τη συγκρότηση του Π.Ε.Δ.Υ. – Πρωτοβάθμιο Εθνικό Δίκτυο Υγείας) και το νέο κύμα διαθεσιμοτήτων – απολύσεων – κλεισιμάτων υγειονομικών δομών είναι ένα νέο βήμα προς την κατεύθυνση της υποβάθμισης του Ε.Σ.Υ. που βιώνουμε τα τελευταία χρόνια.

Αφού το προηγούμενο διάστημα έγινε μεγάλη προσπάθεια ανάδειξης των κακώς κειμένων στην περίθαλψη και συκοφάντησης όλων των εργαζομένων στην υγεία, όπως και στην παιδεία, τώρα η λύση που δρομολογείται για άλλη μια φορά είναι η απομάκρυνση χιλιάδων εργαζομένων από τις θέσεις εργασίας τους, με τη δικαιολογία της καταπολέμησης της νοσηρότητας ενός συστήματος υγείας που αφέθηκε υποστελεχωμένο κι υποχρηματοδοτούμενο επί σειρά ετών.

Με την πρωτοβάθμια να διαλύεται, αφενός στην περιφέρεια χιλιάδες άνθρωποι μένουν χωρίς τις στοιχειώδεις υπηρεσίες περίθαλψης (σε καιρούς που δεν υπάρχει η δυνατότητα να τις αναζητήσουν αλλού), αφετέρου στα αστικά κέντρα τα δημόσια νοσοκομεία συμφορούνται από ανθρώπους που αναζητούν βασικές παροχές, τις οποίες όμως ένα υποστελεχωμένο νοσοκομείο μόλις και μετά βίας πια προσφέρει. Ολοένα περισσότεροι φραγμοί στην πρόσβαση στις υπηρεσίες περίθαλψης, όλο και λιγότερες παροχές όλο και χειρότερης ποιότητας, με όλο και περισσότερη μετατόπιση του κόστους στο άτομο.

Η εδραίωση του αντιτίμου στις τακτικές υπηρεσίες περίθαλψης, η άρνηση ή η μετ᾽ εμποδίων διενέργεια εργαστηριακών εξετάσεων σε ανασφάλιστους (οι οποίοι είναι πλέον ένας στους τρεις ανάμεσά μας), συνιστούν μια δεδομένη πραγματικότητα.
Η επιλογή των απαραίτητων εξετάσεων που πρέπει να γίνουν στα Επείγοντα όσο και στα Τακτικά Ιατρεία, δεν γίνεται πια σύμφωνα με την πάθηση αλλά ανάλογα με την ασφαλιστική κάλυψη και τη δυνατότητα πληρωμής. Ένας ασθενής σε φορείο στα Επείγοντα πρέπει να έχει κρεμασμένο στο κούτελο το ΑΜΚΑ του για να εξεταστεί.
Η φαρμακευτική αγωγή θεωρείται πολυτέλεια για την οποία πρέπει να πληρώσουν ξανά οι ασφαλισμένοι, τα ποσοστά αναπηρίας καθορίζονται από τεχνοκράτες που δεν έχουν δει ποτέ τους καρκινοπαθή με ένα νεφρό κι έτσι μπορούν να λένε «αυτό είναι αναπηρία 30%». Η ενοποίηση των ταμείων δρομολογείται με γνώμονα τις ελάχιστες δυνατές παροχές. Τα νοσοκομεία μετατρέπονται ραγδαία σε επιχειρήσεις που πρέπει να έχουν ισοσκελισμένο προϋπολογισμό (για να μην αναφέρουμε - ελέω περιορισμένου χώρου - άλλες αναπόφευκτες συνέπειες που θα επιφέρει η θεσμοθέτηση του άλλου σκανδάλου, που λέγεται ΕΣΑΝ Α.Ε. – Εταιρεία Συστήματος Αμοιβών Νοσοκομείων), τη στιγμή που εξ ορισμού η υγεία και η αξιοπρεπής πρόληψη και περίθαλψη είναι αξίες για τις οποίες, μια κοινωνία που δίνει προτεραιότητα στον Άνθρωπο, θα έπρεπε μόνο να επενδύει τα μέγιστα και όχι να τις αντιλαμβάνεται στο πλαίσιο της «εξοικονόμησης πόρων» και του αβυσσαλέου ανταγωνισμού του ιδιωτικού τομέα.

Τη στιγμή που η κρίση στρέφει όλο και περισσότερους ανθρώπους προς το δημόσιο σύστημα υγείας και παράλληλα επιδρά διαλυτικά για την υγεία του πληθυσμού, άμεσα ή έμμεσα, οι υπηρεσίες του Ε.Σ.Υ. υποχρηματοδοτούνται και αποψιλώνονται από προσωπικό κάθε ειδικότητας. Η πρωτοβάθμια περίθαλψη, που είχε περάσει στη μεγάλη «ομπρέλα» του ΕΟΠΥΥ, οδηγείται στη διάλυση, προσφέροντας ανεπαρκείς υπηρεσίες, κι αυτές με αύξηση της συνεισφοράς του ασφαλισμένου – πόσο δε μάλλον, του ανασφάλιστου και του μετανάστη.
Κακοπληρωμένοι εργαζόμενοι στο χώρο της Υγείας, των οποίων η συναίνεση επιχειρείται να εδραιωθεί με την καραμέλα της συμπληρωματικής ιδιώτευσης. Η επισφάλεια να εμφανίζεται με ολοένα και περισσότερα πρόσωπα, άρση της μονιμότητας, αξιολογήσεις, εφεδρεία, απολύσεις. Πόσο καλό ρομποτάκι ήσουν σήμερα; Η «συνεισφορά» των νέων νόμων και του μνημονίου…σαν να μην ήταν ήδη εφιαλτική η καθημερινότητά μας. Να προσπαθούμε να χωρέσουμε την πραγματική μας ζωή, τις ανα΄γκες μας που φαντάζουν περιττές σ᾽ ένα κόσμο που αξιολογεί τα πάντα με δείκτες παραγωγικότητας. Κι αυτό, ενώ η κρίση διαλύει και τις τελευταίες ψευδαισθήσεις κάποιων για ατομική ευημερία.

Σε συλλογικά προβλήματα ατομικές λύσεις δεν υπάρχουν. Άλλωστε αυτό που πρακτικά συμβαίνει με τους καινούριους νόμους για την ασφάλιση και την περίθαλψη είναι ένα μεθοδευμένο σχέδιο να μετατοπιστεί το κόστος στο άτομο (να φταις εσύ που δεν έχεις αρκετά ένσημα για να δικαιούσαι βιβλιάριο υγεία, να πρέπει εσύ να πληρώσεις ξανά για υποτυπώδεις υπηρεσίες ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, αν είσαι εσύ ο τεμπέλης που δεν θέλει να δουλεύει παραπάνω με πολύ λιγότερα λεφτά). Απ᾽ την άλλη, επιχειρείται η συμμόρφωση των «απείθαρχων», εκείνων δηλαδή που με κινητοποιήσεις προσπαθούν να μπλοκάρουν την προώθηση των νέων μέτρων. Εργαζομένων με εμπειρία αγώνα, που αντιστέκονται στην εξοντωτική εντατικοποίηση της εργασίας τους, δεν συμβιβάζονται με την επισφάλεια, δημιουργούν σχέσεις και κοινότητες αγώνα μεταξύ τους και με τους χρήστες υπηρεσιών υγείας.

Σε μια τέτοια πραγματικότητα εμείς τι κάνουμε; Προσπαθούμε ατομικά κι ελπίζουμε να τη βολέψουμε; Αναπαράγουμε τους διαχωρισμούς που μας πετάνε για «τυράκι» οι από πάνω – «τεμπέληδες» εναντίον «εργατικών», ντόπιοι εναντίον αλλοδαπών, γιατροί και νοσηλευτές/τριες που δουλεύουν μέχρι εξόντωσης γιατί «επιτελούν λειτούργημα» εναντίον γιατρών και νοσηλευτών/τριών που θέλουν να βλέπουν και τα παιδιά τους στο σπίτι πότε – πότε κ.ο.κ.;

…Όχι, γιατί δεν ξεχωρίζουμε τους γύρω μας με βάση το πόσο παράγουν, πόσα ένσημα επαναστατικότητας έχουν κολλήσει ή από ποιά γωνιά του πλανήτη βαστά η σκούφια τους. Δε γουστάρουμε να αναθέσουμε τον αγώνα για το αυτονόητο σε κάποιους άλλους που θα τρέξουν για μας χωρίς εμάς. Όταν το νοσοκομείο δεν μπορεί να καλύψει τις ανάγκες των ασθενών, δε σηκώνουμε το βάρος στους ώμους μας ως άλλοι μεσσίες αλλά προσπαθούμε από κοινού με εργαζόμενους και χρήστες των υπηρεσιών υγείας (όπως έγινε παλαιότερα στο Κέντρο Υγείας Ζαγκλιβερίου Θεσσαλονίκης και πιο πρόσφατα στο Κέντρο Υγείας Σχηματαρίου) να παλέψουμε, αναδεικνύοντας τις ελλείψεις και τις κρατικο – ιδιωτικές μεθοδεύσεις. Δεν καλύπτουμε τα κενά με περαιτέρω εξοντωτικές εργατοώρες που μπορεί να αποβούν τόσο ενάντια στη δική μας υγεία όσο και σ᾽ αυτή του ασθενούς, αλλά πιέζουμε το κράτος να τα καλύψει όπως οφείλει. Θεωρούμε την αλληλεγγύη στην εκάστοτε βαλλόμενη κατηγορία συνανθρώπων μας αυτονόητη, και όχι μέσα από ένα πρίσμα ηθικολογίας και φιλανθρωπίας αλλά γιατί θεωρούμε πως ο Άλλος είμαστε Εμείς.

Είμαστε σε σύγκρουση με όσους πατάνε επί πτωμάτων για την καριέρα και τη θεσούλα τους, με όσους θέλουνε να ξεκινήσουν αξιολογήσεις γιατί πιστεύουν ότι θα καταφέρουν να μας προσπεράσουν, με όσους είναι διατεθειμένοι να δουλεύουν άμισθα «για να κερδίζουν εμπειρία» και να γεμίζουν τα βιογραφικά τους, με όσους συμπληρώνουν το ειδόδημά τους συνταγογραφώντας φάρμακα με το κομμάτι, με όσους θεωρούν ότι το 5ευρω είναι μια εξορθολογιστική δικλείδα που φέρνει μόνο τα σοβαρά περιστατικά στο νοσοκομείο…και απορούμε μ᾽ αυτούς που ανησυχούν πως με τις απεργίες χάνουνε λεφτά, λες και η πιθανή ανεργία ή και στάση πληρωμών δε θα μας επηρεάσει όλους.

Δε μας μένει λοιπόν καμιά άλλη επιλογή, πέρα από το να αγωνιστούμε τώρα. Χωρίς αναβολές και δικαιολογίες, να απελευθερώσουμε το χώρο και το χρόνο μας και να πολεμήσουμε την κατάθλιψη και την ηττοπάθεια που μας επιβάλλουν. Να στήσουμε οδοφράγματα στην εμπορευματοποίηση κάθε πτυχής της ζωής μας, να γνωριστούμε και να κάνουμε τις αρνήσεις μας συλλογικές.

Μια από σας

Παράπλευρες απώλειες… της εξουσίας «φύση»

Τον Απρίλιο του 2012, ξέσπασε ένα σύγχρονο κυνήγι μαγισσών με τη δημόσια διαπόμπευση των οροθετικών γυναικών μέσω της δημοσίευσης των φωτογραφιών και της δημοσιοποίησης των απόρρητων ιατρικών στοιχείων τους. Μια πράξη εμπέδωσης και επαναχάραξης του τρόπου διαχείρισης της ζωής και των σωμάτων, του ελέγχου και της διασποράς του φόβου από την πλευρά του κράτους και των φορέων του.

Το Νοέμβριο του 2014, μία από αυτές τις κοπέλες αυτοκτόνησε.

Οι γυναίκες αυτές διασύρθηκαν. Πέρα από την απαξία και τις προσβλητικές συμπεριφορές, καταδικάστηκαν στην πυρά με παραδειγματική τιμωρία τον δια βίου στιγματισμό, την περιθωριοποίηση, και την αναγκαστική απώλεια οποιασδήποτε ιδιωτικότητας. «Ένας μόνιμος θάνατος, που γλιστράει μέσα στη ζωή, τη ροκανίζει συνεχώς, την περιορίζει και την εξασθενεί.»

Το Νοέμβριο του 2014, μία από αυτές τις κοπέλες δολοφονήθηκε. Από το ολοκληρωτικό κράτος. Από μισάνθρωπους υπαλληλίσκους σαν τον Λοβέρδο και τον Γεωργιάδη. Από τους “μάτσο” σιχαμένους πορνοπελάτες που πλήρωναν για να κάνουν σεξ χωρίς προφυλακτικό και παρουσιάστηκαν σαν παραπλανημένα θύματα που έχρηζαν προστασίας. Από τον κρετινισμό και την υποκρισία μιας κοινωνίας που αναμασά την ανικανότητα και την παθητικότητά της για να τη φτύσει κατάμουτρα στους πιο αδύναμους, στους πιο εξαθλιωμένους. Είναι η νεοφιλελεύθερη βιοπολιτική που κάνει ασκήσεις εξουσίας πάνω σε σώματα που η κοινωνική και φυσική θανάτωσή τους δεν κοστίζει τίποτα.

Η Κατερίνα, όντας γυναίκα, τοξικοεξαρτημένη και οροθετική, τοποθετήθηκε στο κατώτατο σκαλοπάτι στην κλίμακα της κοινωνικής ανισότητας. Το φύλο, το περιθώριο στο οποίο είχε εξωθηθεί, η παραβατικότητα, η ασθένειά της, την ανέδειξαν σε τέλεια “παράπλευρη απώλεια”, για τη βάναυση μονιμοποίηση μιας “έκτακτης” κανονικότητας. Μιας κανονικότητας, που είναι ζήτημα “νόμου και τάξης”. Ένα πεδίο νομιμοποίησης του λόγου και της πολιτικής της “ασφάλειας”, ενάντια σε σώματα που κατασκευάζονται και παρουσιάζονται ως επικίνδυνα και απειλητικά. Μετανάστες, εκδιδόμενες, τοξικοεξαρτημένοι, φτωχοί, ομοφιλόφιλοι/ες, καθετί που παρεκκλίνει από τα κυρίαρχα πρότυπα, εμφανίζεται ως το μιαρό σώμα που θα μολύνει την φυλετική καθαρότητα, την εθνική συγκρότηση.

Από τις αυτοκτονίες οροθετικών, τοξικοεξαρτημένων γυναικών, μέχρι τα βασανιστήρια των κολπικών ελέγχων (και όχι μόνο) στις γυναικείες φυλακές… Από τις «αυτοκτονίες» κρατουμένων στα κελιά της δημοκρατίας μέχρι τα βασανιστήρια των μεταναστών στα κρατητήρια των γειτονικών τμημάτων… Εμείς βλέπουμε μια νοητή γραμμή που συνδέει τις καταπιεσμένες και τους καταπιεσμένους ενάντια στους από πάνω.

Κείμενο που συνόδευε τις παρεμβάσεις με stencil και αφίσες στο Ίλιον και στους Αγίους Αναργύρους από τον Θερσίτη, χώρο ραδιουργίας και ανατροπής:
thersitis.espiv.net

Στην Κ.

εγώ είμαι το μίασμα στην καθαρή ζωή σου
για σένα που με γδύνεις με τα βρώμικα λεφτά σου
για σένα που τον χρόνο μου πουλάς σε βασανισμένα κρεβάτια
εγώ είμαι η κατάρα και η αρρώστια σου
να ξέρεις
για σένα που σε παπάδες την ψυχή σου τάζεις
και για σένα που γλύφεις δουλικά
τα αφεντικά σου
εγώ είμαι μια σπασμένη κραυγή,
εγώ είμαι η πόρνη
και εσύ που νόμιζες πως τόσο σου ανήκω
άκου λοιπόν γιατί άλλο δεν σωπαίνω
το σώμα μου δικό σου δεν είναι ούτε και το μυαλό μου
δικός σου ολότελα είναι ο θάνατος μου…
για μένα όλοι εσείς έχετε ήδη πεθάνει.

ManoRoco

Μικρά μεγάλα εσωτερικά νεα

Τα «καθαρά χέρια» των ναζί πουλάνε χαλασμένες τροφές

Υποψήφιος βουλευτής της Χρυσής Αυγής στον Έβρο και εκλεγμένος περιφερειακός σύμβουλος στην Περιφέρεια Ανατολικής Μακεδονίας – Θράκης συνελήφθη από λιμενικούς να μεταφέρει παράνομα 1,36 τόνους οστράκων, που προορίζονταν να διατεθούν στην αγορά, παρόλο που ήταν ακατάλληλα για ανθρώπινη κατανάλωση.
Ο Χ. Κ. ηγετικό στέλεχος της ακροδεξιάς οργάνωσης στη Θράκη, που είχε κατέλθει ως υποψήφιος περιφερειάρχης στις αυτοδιοικητικές εκλογές του 2014 και διεκδικούσε την είσοδό του στη Βουλή στις εκλογές της 25/1, εντοπίστηκε από άντρες του Γραφείου Ασφάλειας του Λιμεναρχείου Αλεξανδρούπολης να κινείται στην παλιά εθνική οδό Αλεξανδρούπολης – Μέστης, στο ύψος του οικισμού Κόμαρος, οδηγώντας ένας ΙΧ με ρυμουλκούμενο τρέιλερ, στο οποίο ήταν φορτωμένοι δεκάδες σάκοι με μεγάλη ποσότητα οστράκων.
Κατά τον έλεγχο βρέθηκαν 77 σάκοι με όστρακα συνολικού βάρους 1.361 κιλών (61 σάκοι «αχιβάδα» βάρους 1.049 κιλών, 14 σάκοι «τελλίνα» βάρους 280 κιλών και 2 σάκοι «κυδώνι» βάρους 32 κιλών).
Τα όστρακα εξετάστηκαν από υπαλλήλους του Τμήματος Κτηνιατρικής Έβρου και κρίθηκαν ακατάλληλα για ανθρώπινη κατανάλωση. Επίσης, δεν διέθεταν τα έγγραφα που αποδείκνυαν την προέλευσή τους, δεν διέθεταν σήμανση, ενώ μεταφέρονταν με ακατάλληλο όχημα (μη τήρηση ψυκτικής αλυσίδας και κανόνων υγιεινής).

Είσαι εναντίον των εκλογών; Συλλαμβάνεσαι!

Στις 20/1, το απόγευμα στις γειτονιές του Βύρωνα και του Παγκρατίου στην Αθήνα, πραγματοποιήθηκε μαζική αντιεκλογική παρέμβαση από αναρχικούς-αναρχικές των γειτονιών, με αφισοκόλληση και μοίρασμα κειμένου.
Η παρέμβαση πέρασε έξω από προεκλογικά κέντρα που βρίσκονται στις γειτονιές, καθώς και από το προεκλογικό κέντρο της Νέας Δημοκρατίας στο Παγκράτι όπου δεν έγινε το παραμικρό. Απ΄ ότι φαίνεται από ανακοίνωση της ΝΔ για υποτιθέμενες φθορές στο εκλογικό της κέντρο, ο αντιεκλογικός λόγος ενόχλησε πολύ, περισσότερο από τον αντιπολιτευτικό. Αρκετά μέτρα παρακάτω, στην πλατεία Δεληολάνη κατασταλτικές δυνάμεις επιτέθηκαν στην παρέμβαση.
Περίπου 15 μηχανές ΔΕΛΤΑ, 8 ΔΙΑΣ, ΖΗΤΑ, περιπολικά και πλήθος ασφαλιτών μετά από βίαιη επίθεση προσήγαγαν 8 συντρόφους και συντρόφισσες που μετήχθησαν στη ΓΑΔΑ. Εκεί πραγματοποιήθηκε “αναγνώριση” από δύο κομματόσκυλα – παρούσες στο προεκλογικό κέντρο την ώρα της παρέμβασης.
Μετά από «αναγνώριση» από τις 8 προσαγωγές οι 3 μετατράπηκαν σε συλλήψεις. Ο ένας σύντροφος κατηγορείται για διατάραξη κοινής ειρήνης, αντίσταση και απόπειρα απλής σωματικής βλάβης.Και οι τρείς κατηγορούνται για εξύβριση και απειλή.Ενώ οι άλλοι δυο έχουν επίθεση κατά πολιτικού κόμματος και απόπειρα διακεκριμένων φθορών.
Το να διακινείς πολιτικό λόγο εναντίον της ανάθεσης και των εκλογών στη «Δημοκρατία» τους, είναι...δημοκρατικά παράνομο.

Αστυνομικοι, ΜΑΤ και ΥΜΕΤ ψήφισαν ξανά Χρυσή Αυγή.

Δεν ξέρουμε αν εξακολουθούν και υπάρχουν αφελείς που πιστεύουν ότι επειδή ένα κεντροαριστερό κόμμα πήρε την εξουσία στη χώρα, οι μπάτσοι της θα άλλαζαν τις ιδεολογικές τους καταβολές, εμείς πάντως δεν είμαστε καθόλου αφελείς: Σε ακόμα μία εκλογική αναμέτρηση η Χρυσή Αυγή κατάφερε να εξασφαλίσει αυξημένα ποσοστά ψηφοφόρων από τις γραμμές των αστυνομικών, αφού παρά τη μεγαλύτερη από άλλες χρονιές διασπορά των στελεχών της ΕΛ.ΑΣ. στα εκλογικά τμήματα, σχηματίζεται εικόνα.
Όπως αναφέρουν τα περισσότερα αστικά μ.μ.ε. ενδεικτικά είναι τα αποτελέσματα στα εκλογικά τμήματα του 27ου Εκλογικού Διαμερίσματος του Δήμου Αθηναίων, στην περιοχή των Αμπελοκήπων, όπου ψήφισαν αστυνομικοί που υπηρετούν στη Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Αθηνών. Στο 801 Ε.Τ. η Χ.Α. έλαβε φέτος ποσοστό 15,04% έναντι 6,31% τον Ιούνιο του 2012. Στο 802 Ε.Τ. ποσοστό 14,37% έναντι 4,47%. Στο 803 13,03% έναντι 7,67%, στο 805 12,67% έναντι 6,57%.
Υψηλά ποσοστά κατέγραψε η Χρυσή Αυγή και σε εκλογικά τμήματα του Δήμου Καισαριανής, όπου ψήφισαν άνδρες των ΜΑΤ και των ΥΜΕΤ. Για παράδειγμα, στο 1.685 εκλογικό τμήμα του Δήμου Καισαριανής, όπου ψήφισαν αστυνομικοί η Χρυσή Αυγή, η Χ.Α. έλαβε 9,05% (από 3,96% το 2012). Στο 1.686 Ε.Τ. η Χ.Α. έλαβε 9,22% από 4%. Στο 1.673 9,2% από 5,95%.
θα συνεχίσουμε να το λέμε: Μπάτσοι και ναζί, το ίδιο μαγαζί.

Άγιος Παντελεήμονας-Τούμπα, ένας φασίστας δρόμος.

Η περιοχή της Τούμπας είναι μία τυπική γειτονιά των ανατολικών συνοικιών της Θεσσαλονίκης. Χτίστηκε από οικονομικούς πρόσφυγες στις αρχές του 20ού αιώνα και έκτοτε η παρουσία οικονομικών μεταναστών εξακολουθεί να είναι εμφανής. Τα τελευταία χρόνια όμως, ερχόμενη σε αντίθεση με το παρελθόν και την ιστορία της έχει εξελιχθεί σε μία βαθύτατα συντηρητική και συνάμα ξενοφοβική κοινωνία. Συγχρόνως, η ανοικοδόμηση νεόδμητων οικημάτων, οδηγεί στην εισροή και εγκατάσταση οικονομικά εύρωστων κατοίκων, συμπεριλαμβανομένων απόστρατων και πρώην αστυνομικών, γεγονός που της δίνει μία μεσοαστική χροιά. Με αυτά τα καινούργια δημογραφικά δεδομένα, πολιτικά, η περιοχή αποτελεί ένα γόνιμο έδαφος για τη δραστηριοποίηση της Χρυσής Αυγής και γενικότερα την έκφραση ακροδεξιών και πατριωτικών αντιλήψεων, στο σημείο που η Χ.Α. θέλησε αποτυχημένα στο παρελθόν (πριν το ξεμπρόστιασμα που ακολούθησε τη δολοφονία του Φύσσα) να ανοίξει εκεί τα δεύτερα γραφεία της στην Θεσσαλονίκη.

Στη συγκεκριμένη περιοχή έχει εγκριθεί η εγκατάσταση φιλοξενείου προσφύγων-αιτούντων ασύλου, δομή χρηματοδοτούμενη από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Προσφύγων. Το πρόγραμμα προβλέπει την φιλοξενία επτά μονογονεϊκών οικογενειών για 6 μήνες, όσο χρειάζεται θεωρητικά δηλαδή η διαδικασία της απάντησης για το άσυλο. Για την υλοποίηση του προγράμματος ως πιθανός χώρος προτείνονται οι παλιοί στάβλοι του δήμου, παρ' όλο που λειτουργούν ακόμα στο εσωτερικό τους ορισμένες δημοτικές κατασκευαστικές υπηρεσίες και αποθήκες ηλεκτρολογικού υλικού, πράγμα που συνεπάγεται την έντονη παρουσία χημικών και τοξικών ουσιών, συνθήκη έτσι κι αλλιώς απαγορευτική για την εγκαθίδρυση κατοικιών. Το πλάνο είναι να χρησιμοποιηθεί ένα μέρος μόνο των στάβλων για τη δημιουργία δωματίων φιλοξενίας και υποδομών εστίασης και υγιεινής. Το πρόγραμμα επικυρώθηκε τον Ιούλιο του 2014 μετά από δημοτικό συμβούλιο και ανατέθηκε στην ΜΚΟ “Άρσις” με κονδύλιο 600.000 ευρώ για 2 χρόνια.

Ο δήμαρχος της Θεσσαλονίκης και πρώην οινοποιός, Γιάννης Μπουτάρης, διατηρώντας το κατ' επίφαση φιλελεύθερο προσωπείο του τόσο σε ζητήματα μετανάστευσης και δομών κοινωνικής αλληλεγγύης, όσο και σε θέματα τοπικού τουρισμού και εμπορικής ανάδειξης της “εναλλακτικής νεολαϊστικης κουλτούρας δρόμου”, στηρίζει θερμά την υλοποίηση του προγράμματος σε συνεντεύξεις τύπου, κείμενα κτλ.

Όταν το σχέδιο της δημιουργίας ξενώνα προσφύγων γίνεται γνωστό στους κατοίκους της περιοχής, καλείται άμεσα συνέλευση με κύριο στόχο την αποτροπή της υλοποίησής του. Κάπως έτσι, δημιουργείται η ρατσιστική «Επιτροπή Κατοίκων Τούμπας», η οποία έμελλε να ακολουθήσει την πεπατημένη της αντίστοιχης του Αγίου Παντελεήμονα στην Αθήνα. Αφού της παραχωρείται χώρος για δημιουργία γραφείων από έναν καλοθελητή γείτονα, ξεκινά η συλλογή υπογραφών ενάντια στον ξενώνα και δημιουργούνται δημόσιο μπλογκ και σελίδα σε μέσο κοινωνικής δικτύωσης, στα οποία δημοσιεύονται φοβικά κείμενα και καταγγελίες που οικειοποιούνται ρατσιστικό λόγο. Στοχοποιούν τις άλλες δύο δομές κοινωνικής αλληλεγγύης της περιοχής (ΟΚΑΝΑ και Υπνωτήριο Αστέγων) και προκειμένου να δικαιολογήσουν τα ρατσιστικά τους αιτήματα, λαϊκίζουν μιλώντας για υποβάθμιση της περιοχής η οποία θα βάλει σε κίνδυνο τη ζωή των παιδιών τους. Ταυτόχρονα, τοποθετούν πανό στην είσοδο των γραφείων τους, αλλά και σε κεντρικό σημείο της περιοχής, στα οποία χρησιμοποιούν ξεκάθαρη ναζιστική συνθηματολογία γράφοντας «Όχι στην εγκατάσταση πολιτικών προσφύγων στη γειτονιά μας». Η χρήση συγκεκριμένα του χαρακτηρισμού του «πολιτικού πρόσφυγα» και όχι κάποιου άλλου, παραπέμπει σε ακραίο ρατσισμό με δολοφονικούς μάλιστα συσχετισμούς, από τη στιγμή που η επιστροφή στην χώρα προέλευσης για έναν πολιτικό πρόσφυγα, σημαίνει θάνατο ή το λιγότερο, εγκλεισμό. Χιτλερικά ιδεολογήματα και φασιστικά κατάλοιπα βρίσκουν πρόσφορο εδαφος στην επιτροπή κυρίως με τη συμμετοχή μελών της Χρυσής Αυγής.

Στη συνέχεια, η επιτροπή κατοίκων κινείται δικαστικά εναντίον του Μπουτάρη, απαιτώντας δημόσια διαβούλευση του σχεδίου δημιουργίας του ξενώνα και μετά από μαζικότατη συνέλευση και αποκλεισμό τοπικών δρόμων με την παρουσία οργανωμένων χρυσαυγιτών, καλεί σε παράσταση διαμαρτυρίας κατά τη διάρκεια του δημοτικού συμβουλίου που καλείται στις 28/7 στο δημαρχιακό μέγαρο. Εκεί, όσες απόψεις δεν συμβαδίζουν με τον ρατσιστικό οχετό, είτε αποσιωπούνται εντέχνως, είτε προπηλακίζονται, με χαρακτηριστικό παράδειγμα τον προπηλακισμό αριστερής δημοτικής συμβούλου που προσπάθησε να τοποθετηθεί στη συνέλευση. Από την αρχή της δημιουργίας της επιτροπής, η Χρυσή Αυγή, επίσημα σιωπά, δημοσιεύοντας μόνο περιπαικτικά άρθρα στα οποία υπόσχεται ότι θα παραμείνει ο εγγυητής της κοινωνικής ομαλότητας ενάντια στη «μεταναστευτική απειλή». Η ανακοινωμένη παράσταση διαμαρτυρίας καταλήγει σε σύγκρουση της επιτροπής με το Μπουτάρη, με αφορμή αυτό, γράφονται τα πρώτα δημοσιεύματα στον τοπικό τύπο και έτσι γνωστοποιείται ευρέως η ύπαρξη και η δράση της επιτροπής. Χαρακτηρισικό είναι το παράδειγμα άρθρου στο γνωστό FREE PRESS της πόλης “Paralaxxi” το οποίο λειτουργεί ως βασικός προωθητής του εναλλακτικού χίπστερ life style και της εμπορευματικής αξιοποίησης οποιασδήποτε καλλιτεχνικής εκφρασης στην πόλη, το οποίο στηρίζει τα επιχειρήματα της επιτροπής.

Αρχές Αυγούστου ξεκινούν οι διαδικασίες συσπείρωσης των αντιρατσιστικών πρωτοβουλιών και των συλλογικοτήτων της Τούμπας με στόχο την αντιμετώπιση της φασιστικής παρουσίας σε μία ήδη πολωμένη γειτονιά. Αποφασίζεται η συμμετοχή των αντιφασιστών στη συνέλευση της επιτροπής, από την οποία απουσιάζουν επιδεικτικά τα οργανωμένα φασιστικά στοιχεία έχοντας το δεδομένο της έντονης αστυνομικής παρουσίας. Κατά τη διάρκεια της συνέλευσης-παρωδίας, επικρατεί κλίμα τρομοκρατίας προς τους έχοντες αντιρατσιστικό λόγο με γελοία και ανυπόστατα επιχειρήματα τύπου «Εσύ δεν είσαι από' δω, πήγαινε, πέσ' τα στη γειτονιά σου». Το αποκορύφωμα είναι το κλείσιμο των μικροφώνων, το οποίο απαντάται με συνθήματα από τους αντιφασίστες και σκίσιμο του ρατσιστικού πανό, με αποτέλεσμα την προσέγγιση των ΜΑΤ και αργότερα, τη διάλυση της διαδικασίας. Την επόμενη ημέρα, απομακρύνεται και το δεύτερο πανό και μετέπειτα, ο ιδιοκτήτης του χώρου που χρησιμοποιείται ως γραφείο της επιτροπής ζητά την απεγκατάστασή της. Έκτοτε δεν έχει ξαναγίνει συνέλευση της επιτροπής.
Στις 15 Νοέμβρη η Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία Θεσσαλονίκης, η Αντιφασιστική Επιτροπή και η Πρωτοβουλία κατοίκων Τούμπας διοργάνωσαν εκδήλωση ενημέρωσης αλλά και υποστήριξης της εγκατάστασης των προσφύγων και μεταναστών στο υπό δημιουργία φιλοξενείο με ανοιχτή συνέλευση κατοίκων και μετανευστική κουζίνα. Ενώ η εγκατάσταση των προσφύγων ήταν προγραμματισμένη να γίνει στις 1 Δεκέμβρη, οι διεργασίες της ανακαίνισης του χώρου δεν είχαν ολοκληρωθεί μέχρι τότε και το όλο σχέδιο μένει ακόμα μετέωρο. Πιθανολογείται ότι οι πρόσφυγες προβλέπεται να εγκατασταθούν στον ξενώνα πολύ σύντομα, αλλά τίποτα δεν είναι ξεκάθαρο. Τελικά, απ' ότι φαίνεται η “θεσμική ανησυχία” για τα δικαιώματα και τη μοίρα των πολιτικών προσφύγων εξαντλήθηκε σε μερικές θεωρητικές διαβουλεύσεις και δημαρχιακές υποσχέσεις.
Αναμένουμε τις επόμενες εξελίξεις, αλλά όπως και να έχει δε θα αφήσουμε η Τούμπα να γίνει δεύτερος Άγιος Παντελεήμονας.

ΦΑΣΙΣΤΟΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ ΝΑ ΜΗ ΓΙΝΟΥΝ ΟΙ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΜΑΣ ΧΡΥΣΑΥΓΙΤΙΚΑ ΓΚΕΤΟ

Ανεμόσκαλα και Ίριδα

Πρώην στρατόπεδο Παύλου Μελά Θεσσαλονίκης:

«Τσιφλίκι εκκλησίας/στρατού/εργολάβων ή ελεύθερος δημόσιος χώρος αντίστασης και μνήμης;»

Ιστορία του στρατοπέδου

Σύμφωνα με τον ορισμό του Κλωντ Λεφόρ, δημόσιος είναι ο χώρος που διατίθεται σε οποιονδήποτε επιθυμεί να του αποδώσει νόημα. Κι επειδή θέλουμε να πιστεύουμε ότι ανήκουμε στις γραμμές εκείνων που υπερασπίζονται το πραγματικό νόημα των λέξεων, θεωρούμε πως ένας τόπος που χρησιμοποιήθηκε σαν χώρος εκπαίδευσης αυτοκρατορικών και εθνικών στρατών, ορμητήριο ιμπεριαλιστικών σχηματισμών, στρατόπεδο συγκέντρωσης των ναζί και των ντόπιων συνεργατών τους, τόπο βασανισμού, δολοφονιών και φυλάκισης όσων αντιστέκονταν στο μιλιταρισμό και την πατριωτική μυθολογία, στερούταν μέχρι τώρα κάθε νοήματος.

Η «βεβαρημένη» ιστορία του συγκεκριμένου χώρου που δέσποζε στο παλιό Λεμπέτ, δηλαδή την περιοχή που άρχιζε απ' τη σημερινή Σταυρούπολη κι απλώνονταν προς βορράν μέχρι την Ευκαρπία, ξεκινά το 1881, όταν επιλέγεται απ' τις Οθωμανικές αρχές ως τόπος εγκατάστασης μιας δύναμης πυροβολικού, στα πλαίσια της δημιουργίας στρατώνων σε μεγάλους ελεύθερους χώρους, έξω απ' τα τείχη της πόλης.

Οι Βαλκανικοί πόλεμοι φέρνουν τον ελληνικό στρατό στη Θεσσαλονίκη το 1912. Η Οθωμανική Αυτοκρατορία καταρρέει και στα εδάφη που εγκαταλείπει, αναπτύσσονται οι ανταγωνισμοί των εθνικών κρατών της περιοχής. Το ελληνικό κράτος ενσωματώνει τη Μακεδονία. Ο χώρος του στρατοπέδου δεν αλλάζει χρήση –μονάχα όνομα. Ένα όνομα που πιστοποιεί το νικητή και πρέπει να είναι συμβολικό: ο Παύλος Μελάς, φορτωμένος με το σύνολο των εθνικών μύθων που συνοδεύουν τη διαμάχη για την επικράτηση στην Μακεδονία, δανείζει το όνομά του στο χώρο.

Στη διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, οι δυνάμεις της Αντάντ κάνουν απόβαση στη Θεσσαλονίκη και με σύμμαχο την κυβέρνηση Βενιζέλου, ενισχύουν το Βαλκανικό Μέτωπο. Μια πολυεθνική δύναμη εκατοντάδων χιλιάδων αντρών στρατοπεδεύει στο χώρο του Παύλου Μελά, όπου δημιουργείται ένα υποτυπώδες στρατιωτικό αεροδρόμιο για τις ανάγκες των μαχών.

Ο χώρος συνδέεται στη συνέχεια με τρόπο τραγικό με τη μοίρα των ανθρώπων της πόλης: φιλοξενεί καταυλισμούς πυροπαθών μετά την πυρκαγιά του 1917 στη Θεσσαλονίκη, ενώ μερικά χρόνια αργότερα, είναι τα θύματα της Μεγάλης Ιδέας που κατασκηνώνουν εκεί, συμβιώνοντας με το στρατό. Η Μικρασιατική Καταστροφή του 1922, στέλνει στη Θεσσαλονίκη και στα περίχωρα μεγάλες προσφυγικές μάζες που προσπαθούν να ξαναστήσουν τη ζωή τους απ' το μηδέν.

Οι σελίδες όμως εκείνες που κατέστησαν το στρατόπεδο συνώνυμο της βαρβαρότητας και της κτηνωδίας γράφτηκαν στη διάρκεια της Κατοχής. Οι ναζί και οι ντόπιοι συνεργάτες τους το μετατρέπουν σε στρατόπεδο συγκέντρωσης, βασανισμού και δεξαμενή άντλησης μελλοθάνατων. Στις πρώτες γραμμές της θηριωδίας, εκτός απ' τις γερμανικές και βουλγαρικές δυνάμεις κατοχής, προβάλλουν οι σύμμαχοί τους: ταγματασφαλίτες, Δαγκουλαίοι και λοιπά καθάρματα, ο κορμός της εθνικοφροσύνης, πάνω στον οποίο στηρίχτηκαν για δεκαετίες τα μετεμφυλιακά καθεστώτα της Ελλάδας, σε όλες τους τις εκφάνσεις. Κάποιοι απ' τους φυσικούς και ιδεολογικούς απογόνους τους διαθέτουν ακόμα λόγο στα σύγχρονα ελληνικά πράγματα, φορώντας βέβαια τη δημοκρατική προβιά.

Η δημοκρατία δεν επεφύλασσε καλύτερη μεταχείριση στους ανθρώπους που δεν υποτάσσονταν στο μιλιταριστικό πνεύμα και τον εθνικισμό της επίσημης εξουσίας. Στις στρατιωτικές φυλακές που λειτούργησαν στο χώρο, φιλοξενήθηκαν άνθρωποι όπως ο πρώτος αντιρρησίας συνείδησης στον ελλαδικό χώρο, ο Μιχάλης Μαραγκάκης, το 1986. Είχαν βέβαια προηγηθεί αρκετοί Μάρτυρες του Ιεχωβά, που αρνούνταν τη στράτευση για λόγους θρησκευτικής συνείδησης. Ο αναρχικός Νίκος Μαζιώτης, ολικός αρνητής στράτευσης, κρατείται εκεί το 1992-93, και το ίδιο συμβαίνει με τον αντιρρησία Νίκο Καρανίκα τρία χρόνια αργότερα.

Για το παρόν και το μέλλον του πρώην στρατοπέδου

Η συζήτηση για την αξιοποίηση του στρατοπέδου, στη μέση μιας από τις πιο πυκνοκατοικημένες περιοχές της πόλης, ξεκίνησε μια 15ετία πριν. Η ιδέα για μετατροπή όλων των πρώην στρατοπέδων της πόλης σε χώρους πρασίνου, χώρους δημόσιους και προσβάσιμους σε όλους, είναι αρκετά χρόνια που έρχεται σε σύγκρουση με τις βλέψεις του στρατού αλλά και του κράτους για εμπορική χρήση των χώρων αυτών και τσιμεντοποίηση τους.

Οι διαπραγματεύσεις για την απόδοση του πρώην στρατοπέδου του Παύλου Μελά κρατούν εδώ και πολλά χρόνια. Πάγιο αίτημα του στρατού ήταν η διεκδίκηση τμήματος του χώρου για την κατασκευή κατοικιών για τους στρατιωτικούς. Το 2014 όταν οι διαπραγματεύσεις φτάνουν στο τέλος και επέρχεται η συμφωνία μεταξύ στρατού και δήμου, σαν είδηση βγαίνει πως «μετά από χρόνια οι δημότες της δυτικής Θεσσαλονίκης δικαιώνονται» και το πρώην στρατόπεδο παραχωρείται στο δήμο για τη μετατροπή του σε μητροπολιτικό πάρκο. Μάλιστα, λίγες μέρες μετά τη συμφωνία, την περίοδο της ΔΕΘ, το χώρο επισκέπτεται ο πρωθυπουργός μαζί με συνοδεία μητροπολιτάδων και δημαρχαίων για να αναγγείλει πως όλα τα πρώην στρατόπεδα και οι ανεκμετάλλευτες περιοχές σε αστικά κέντρα θα γίνουν σύγχρονα κέντρα άθλησης και αναψυχής. Εδώ αρκεί να αναφέρουμε πως πολλοί από τους προαναφερόμενους χώρους ήδη δίνονται για την κατασκευή εμπορικών κέντρων, όπως το πρώην στρατόπεδο Μ. Αλεξάνδρου στους Αμπελόκηπους που μπήκε στο ΤΑΙΠΕΔ, ενώ μέσα ήδη λειτουργεί γυμναστήριο και σχολείο. Μάλλον κάπως έτσι εννοούν τον όρο αναψυχή.

Ας αναφέρουμε κάποια σημεία της συμφωνίας που υπογράφηκε για τον Παύλο Μελά. Η διαπραγμάτευση για την μοιρασιά του στρατοπέδου έγινε στο Γ' Σώμα στρατού και συμμετείχαν το γενικό επιτελείο στρατού (ΓΕΣ), το ταμείο εθνικής άμυνας (ΤΕΘΑ), η μητρόπολη και ο δήμος Παύλου Μελά. Συμφωνήθηκε το πρώην στρατόπεδο να παραχωρηθεί (284 στρέμματα περίπου) με προϋποθέσεις στο δήμο Παύλου Μελά, ενώ 53 στρέμματα να πολεοδομηθούν και να αξιοποιηθούν ως οικιστική περιοχή προς όφελος των στελεχών του στρατού και η ήδη υπάρχουσα στο στρατόπεδο εκκλησία με τον περιβάλλοντά της χώρο να περάσει στην ιδιοκτησία της τοπικής μητρόπολης. Βεβαίως, στη μοιρασία μπήκε και το ΤΕΘΑ, το οποίο συνεκμεταλλεύεται το χώρο μαζί με το δήμο σε κάθε είδους εμπορική δραστηριότητα όπως ενδεικτικά, την κατασκευή υπόγειου σταθμού αυτοκινήτων, συνεδριακό κέντρο, χώρων εστίασης κτλ.

Το σχόλιο του στρατού πάνω στην συμφωνία είναι τα πως τα έσοδα του ΤΕΘΑ θα αυξηθούν προφανώς από την εμπορική χρήση του πρώην στρατοπέδου. Επίσης αναφέρει πως η συμφωνία αυτή σηματοδοτεί τη σύμπραξη βασικών θεσμών της ελληνικής πολιτείας: Στρατός-Εκκλησία-Τοπική αυτοδιοίκηση σε αγαστή συνεργασία, θυμίζοντας άλλες εποχές...

Όλα αυτά τα σχέδια για διάφορες επενδύσεις έχουν ως σύμμαχο την βαθιά κρίση που διανύουμε. Με δεδομένο πως τουλάχιστον το 30% της κοινωνίας βρίσκεται στην ανεργία, ένα ποσοστό που μπορεί να είναι ακόμη μεγαλύτερο στις δυτικές συνοικίες, η υπόσχεση νέων θέσεων εργασίας είναι ένα σοβαρό επιχείρημα. Η συνταγή είναι γνωστή. Πολύ σύντομα, αν όχι ήδη από τώρα, θα αρχίσει να μπαίνει το δίλημμα: δουλειές ή πράσινο? Ένα δίπολο το οποίο θεωρούμε πως είναι ψεύτικο. Το μόνο πραγματικό δίλημμα που βλέπουμε να υπάρχει είναι: κέρδη για κάποιον επιχειρηματία και τον στρατό ή ένας χώρος δημόσιος, ανοιχτός και προσβάσιμος σε όλους? Αυτό είναι το μόνο ερώτημα και σε αυτό καλούμαστε να απαντήσουμε. Αν ένα εμπορικό μπορούσε να καλυτερέψει τις συνθήκες διαβίωσης και την οικονομία τότε μάλλον όλη η πόλη θα ήταν ένα εμπορικό.

Πέρα όμως από τα λόγια θα πρέπει να υπάρξει και η βούληση για να ακυρώσουμε στην πράξη την συμφωνία, με παρουσία μέσα στον χώρο του στρατοπέδου. Εδώ εγκυμονούν 2 κίνδυνοι. Ο πρώτος έχει να κάνει με την ανάθεση της υπόθεσης στους ειδικούς. Μαγικά ραβδάκια δεν υπάρχουν, αλλά ακόμη και αν υπήρχαν δεν μπορούμε να εμπιστευόμαστε κανέναν εκτός από τις δικές μας δυνάμεις. Άλλωστε οι διοικήσεις των δήμων όποτε στήριξαν τους αγώνες της τοπικής κοινωνίας το έκαναν γιατί ακριβώς αυτοί υπήρχαν, ήταν ανεξάρτητοι και δυναμικοί. Ο δεύτερος κίνδυνος έχει να κάνει με την πάγια τακτική όσων έχουν συμφέροντα σε έναν δημόσιο χώρο. Να τους αφήνουν να ερημώσουν και να γίνουν χωματερές, σε τέτοιο βαθμό που η ίδια η τοπική κοινωνία θα ζητήσει την ιδιωτικοποίηση τους. Ήδη μέσα στο πρώην στρατόπεδο λειτουργεί χωματερή. Φυσικά μια τέτοια κατάληξη των δημόσιων χώρων δείχνει και την δική μας αδυναμία να μετουσιώσουμε σε πράξη τα λόγια μας. Αν η γειτονιά δεν νοιώσει σαν κτήμα της το πρώην στρατόπεδο, τότε όλα τα προτάγματα και οι αναλύσεις θα μείνουν λέξεις κενές.

Ενάντια στον πολιτισμό του κέρδους και της κατανάλωσης να δημιουργήσουμε ένα χώρο όπως εμείς επιθυμούμε για τη γειτονιά και την πόλη μας, όπου θα συναντιούνται άνθρωποι που θέλουν να αλλάξουν τη ζωή τους και όχι πελάτες που θέλουν να υπομείνουν τη μοίρα τους.

Ανοιχτή Συνέλευση Δυτικών Συνοικιών
http://sineleusiditika.wordpress.com
(επιμέλεια: Ανεμόσκαλα)

Προς ένα «θεϊκά πλασμένο» Πανεπιστήμιο: η περίπτωση της καταστολής του 1431AM

Το πρωί της Τετάρτης 5 Νοέμβρη 2014 οι πανεπιστημιακές αρχές του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, καθ› υπόδειξη της ΕΕΤΤ (Εθνική Επιτροπή Τηλεπικοινωνιών και Ταχυδρομείων) ξήλωσαν και κατάσχεσαν τον πομπό με τον οποίο εξέπεμπε ο αυτοοργανωμένος ραδιοφωνικός σταθμός 1431AM στα FM. Μετά από παρέμβαση που πραγματοποιήθηκε την επόμενη Δευτέρα στο γραφείο του αντιπρύτανη Λαόπουλου από μέλη του σταθμού και αλληλέγγυους, η πρυτανεία έκανε ξεκάθαρη τη στάση της ότι δε θα επιστραφεί ο εξοπλισμός και την επόμενη μέρα ενημέρωσε όλη την πανεπιστημιακή κοινότητα μέσω μέηλ για τη στάση που θα κρατήσει απέναντι στο θέμα.

Στην ανακοίνωση αυτή η πρυτανεία προσπαθεί να μας πείσει ότι υποστηρίζει τις αξίες της ελεύθερης διακίνησης ιδεών, βάζοντας τες βέβαια στα στενά πλαίσια της αστικής νομιμότητας. (παράλογο;). Ας δούμε όμως τι σημαίνει αστική νομιμότητα στην περίπτωση της μπάντας των συχνοτήτων και πώς την εννοεί η ΕΕΤΤ με τα συμφέροντα της οποίας εναρμονίζονται οι πρυτανικές αρχές του ΑΠΘ αλλά και άλλων ιδρυμάτων της χώρας...
Αστική νομιμότητα λοιπόν σημαίνει 10 μεγαλοεργολάβοι να ελέγχουν το τηλεοπτικό φάσμα σε πανελλαδική εμβέλεια κατέχοντας τα μεγαλύτερα κανάλια και προάγοντας μέσα απ› αυτά την καθεστωτική προπαγάνδα εξυπηρετώντας τα δικά τους και ευρύτερα καπιταλιστικά συμφέροντα. Αστική νομιμότητα σημαίνει τα 10 κανάλια αυτά να έχουν εκατομμύρια χρέη προς το δημόσιο. Αστική νομιμότητα σημαίνει οι 10 μεγαλοεργολάβοι να κατέχουν αντίστοιχα και τα περισσότερα ραδιόφωνα της χώρας. Επίσης αστική νομιμότητα σημαίνει ότι οι υπόλοιπες συχνότητες της μπάντας των FM μοιράζονται σε λοιπούς μεγαλοεπιχειρηματίες που εξυπηρετούν δικά τους πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα.

Όσο για το πώς μοιράζονται, ας δούμε την περίπτωση του Χορτιάτη, του Υμηττού και των άλλων κέντρων εκπομπής, που έχουν καταληφθεί από φουσκωτούς μαφιόζους που φυλάνε κεραίες με προσωρινές «άδειες»: τα νομιμοποιητικά αυτά κουρελόχαρτα που αποκαλούνται «βεβαιώσεις νόμιμης λειτουργίας» (sic) παρατείνονται διαρκώς από το 1999 οπότε και μοιράστηκαν χωρίς κανένα κριτήριο σε όσους επιχειρηματίες είχαν προηγουμένως τελείως αυθαίρετα κάνει κατάληψη σε μια ή περισσότερες συχνότητες. Χρησιμοποιώντας εγκαταστάσεις παραπήγματα στα βουνά, χωρίς μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων και κανένα σεβασμό για το περιβάλλον και τους γύρω οικισμούς. Τις «βεβαιώσεις νόμιμης λειτουργίας» αυτές, ακόμη και το «σάπιο» και φιλικό προς τις άλλες εξουσίες Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε πριν από δυο εβδομάδες παράνομες και αντισυνταγματικές, αφού οι εκάστοτε κυβερνήσεις δεν ανέλαβαν ποτέ το πολιτικό κόστος να συγκρουστούν με τους εργολάβους και να αναδιανείμουν τα ερτζιανά έστω και με όρους «αστικής νομιμότητας». Πολλές από τις «βεβαιώσεις νόμιμης λειτουργίας» εκδόθηκαν με αστεία ή και ανύπαρκτα νομιμοποιητικά έγγραφα, όπως βεβαιώσεις εκκλησιαστικών συμβουλίων, αποκόμματα εφημερίδων, τηλεφωνικούς λογαριασμούς και τιμολόγια βιοτεχνίας.

Όσον αφορά τώρα τις πρυτανικές αρχές, νομιμότητα σημαίνει συνεδριάσεις σε κλειδαμπαρωμένα κτίρια με την προστασία των ΜΑΤ και αδιαφορία για τα συμφέροντα και τις θέσεις των φοιτητών. Χαρακτηριστικό είναι ότι την ώρα που γραφόταν αυτό το κείμενο, στην Αθήνα ο πρύτανης του ΕΚΠΑ αποφάσισε lock-out των πανεπιστημιακών κτιρίων ώστε να αποτρέψει την εφαρμογή αποφάσεων των φοιτητικών συλλόγων στέλνοντας τα ΜΑΤ να επιτεθούν αναίτια στους φοιτητές. Τέλος ας αναλογιστούμε τι ήταν «νόμιμο» πριν 41 χρόνια και πόσο εκείνες οι εποχές διαφέρουν από τις σημερινές.

Για μας ελευθερία του λόγου σημαίνει να ακούγεται η φωνή όλων των αγωνιζόμενων κομματιών της κοινωνίας που φιμώνονται από τον κυρίαρχο λόγο. Για αυτό βρεθήκαμε οι ίδιοι και οι ίδιες στην εξέγερση του Δεκέμβρη το 2008, βρισκόμαστε δίπλα στους κατοίκους της Χαλκιδικής που αγωνίζονται ενάντια στη λεηλασία της φύσης, σταθήκαμε αλληλέγγυοι στις εξεγέρσεις των μεταναστών εργατών και μαζί τους παλεύουμε ενάντια στα στρατόπεδα συγκέντρωσης και το φασισμό. Μαζί με ολικούς αρνητές στράτευσης υψώνουμε αναχώματα στο μιλιταρισμό και μαζί με φυλακισμένους γκρεμίζουμε τα τείχη των αποκλεισμών. Δίπλα σε εργάτες απεργούς διεκδικούμε το δικαίωμα για αξιοπρέπεια και αντιμαχόμαστε την ολοένα και εντονότερη υποβάθμιση των ζωών μας. Να θυμηθούμε βέβαια, ότι όταν ήμασταν δίπλα στον αγώνα των απεργών στις εργολαβίες του Α.Π.Θ. κάποιοι οργάνωναν απεργοσπασία χρησιμοποιώντας εθελοντές φοιτητές με το πρόσχημα της "υγειονομικής βόμβας", ενώ στα επόμενα 2 χρόνια λόγω των απολύσεων των εργαζομένων στην καθαριότητα πήξαμε στο σκατό. Αυτοί οι κάποιοι τότε έχτιζαν πολιτικές καριέρες και σήμερα είναι πρυτάνεις του Α.Π.Θ, ενός ιδρύματος-επιχείρηση που στα μάτια τους οφείλει να είναι παραγωγικό και άρα ελκυστικό προς τους χρηματοδότες τεχνολογικών ερευνών, οι οποίοι αναπόφευκτα κατευθύνουν τη διαμόρφωση του εκπαιδευτικού υλικού και τελικά, την όποια γνώση...

Στεκόμενοι-ες απέναντι σε όλα αυτά, έπειτα από έναν κύκλο πολιτικής πίεσης, επανακτήσαμε τον εξοπλισμό του 1431am, με τη στήριξη αυτοργανωμένων εγχειρημάτων και αλληλέγγυων. Οι δράσεις μας, ωστόσο, δε θα σταματήσουν εδώ, αντιθέτως θα συνεχίσουμε να αυξάνουμε την ένταση, ώστε κάθε αγωνιζόμενη φωνή να ακούγεται ενάντια στις κατασταλτικές προσπάθειες των μηχανισμών τους.

Για όλους αυτούς τους λόγους συνεχίζουμε τον αγώνα μας για ελεύθερη έκφραση απέναντι σε αυτούς που με το πρόσχημα της νομιμότητας προσπαθούν να επιβάλουν ένα πανεπιστήμιο μακριά από τις ανάγκες της κοινωνίας, έρμαιο στα συμφέροντα των ιδιωτών.

Απέναντι σε αυτούς που διεκδικούν την πρώτη θέση στις κατατάξεις των πανεπιστημίων και την τελευταία στην αξιοπρέπεια...

ΟΣΟ ΚΑΤΕΒΑΖΟΥΝ ΤΙΣ ΚΕΡΑΙΕΣ
ΤΟΣΟ ΕΜΕΙΣ ΘΑ ΑΝΕΒΑΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΝΤΑΣΗ

1431AM
(επιμέλεια: Ανεμόσκαλα)

Όσα παίρνει η ανεμογεννήτρια…

Στον τοπικό τύπο, έντυπο και διαδικτυακό της Λάρισας, το τελευταίο διάστημα έχουν εμφανιστεί δημοσιεύματα σχετικά με την κατασκευή ανεμογεννητριών στον Κίσσαβο. Ο συνολικός αριθμός φτάνει τις 84, οι οποίες θα διασκορπιστούν σε διάφορες κορυφογραμμές του βουνού.
Η κατανομή τους θα είναι η εξής:

- Ένας αιολικός σταθμός με 16 ανεμογεννήτριες ισχύος 48 MW
- Τρεις αιολικοί σταθμοί με 59 ανεμογεννήτριες συνολικής ισχύος 118,0 MW
- Ένας αιολικός σταθμός με 3 ανεμογεννήτριες μεγέθους 6 MW
- Ένας αιολικός σταθμός με 4 ανεμογεννήτριες μεγέθους 3,4 MW
- Ένας αιολικός σταθμός με 2 ανεμογεννήτριες μεγέθους 1,6 MW

Προφανώς πρόκειται για ένα έργο φαραωνικών διαστάσεων. Για τις πρώτες 16 έχει δοθεί ήδη άδεια εγκατάστασης στην τοποθεσία ‘' Μαγούλα -Μάσκα - Φωτεινή – Πατούσα – Καλλιθέα – Πλάκα Τρανή – Μικρή Πλάκα'', που απέχει από το χωριό Ανατολή μόλις 1,5 χλμ.

Συνέπειες σε φυσικό περιβάλλον

Η επέμβαση στο φυσικό περιβάλλον, μέρος του οποίου προστατεύεται από τη συνθήκη NATURA 2000, θα είναι τεράστια. Η κάθε ανεμογεννήτρια απαιτεί εκχέρσωση διαστάσεων 55μ*55μ καθώς και τσιμεντοποίηση του εδάφους για να υποστηρίξει τις ύψους 39μ και 380 τόνων ανεμογεννήτριες. Φυσικά πρέπει να υπολογίσουμε και τους δρόμους που πρέπει να διανοιχθούν ώστε να μεταφερθούν αυτές. Αναλογιζόμενοι ότι ο Κίσσαβος είναι ένα σχετικά χαμηλό βουνό, η καταστροφή θα είναι τεράστια και οι επιπτώσεις μη αναστρέψιμες.

Ήδη η πρώτη κατασκευαστική, συμφερόντων Μυτιληναίου, προκειμένου να προλάβει αντιδράσεις και εφαρμόζοντας το διαίρει και βασίλευε, ανακοίνωσε αντισταθμιστικό κονδύλι στο δήμο Αγιάς ύψους 100.000 ευρώ το χρόνο. Στα χέρια των κατοίκων και όσων αγαπούν και ενδιαφέρονται για την άγρια φύση είναι να αντιδράσουν και να εμποδίσουν την κατασκευή των ανεμογεννητριών. Πέρα από τη άγρια πανίδα και χλωρίδα που θα επηρεαστούν ανεπηρέαστα, οι ίδιοι να σκεφτούν τις συνέπειες στην καθημερινή ζωή τους. Εκτός από την κτηνοτροφία και την γεωργία θα υπάρξουν συνέπειες και στην καθημερινότητα. Όχι μόνο από τη φασαρία και την ορατότητα αλλά και μακροπρόθεσμα, αφού οι ανάδοχες εταιρείες δεν έχουν καμιά ευθύνη απομάκρυνσης των ανεμογεννητριών μετά από 20 χρόνια όταν και λήγουν τα συμβόλαια τους.

«Αντιδράσεις»

Τα διάφορα αστικά κόμματα έβγαλαν τις πρώτες υποκριτικές ανακοινώσεις. Πως είναι δυνατόν το ΚΚΕ και οι τοπικοί του αντιπρόσωποι να σκίζουν τα ιμάτια τους για τις ανεμογεννήτριες στον Κίσσαβο ενώ για την εκτροπή του Αχελώου να αποτελούν το δεκανίκι του κράτους; Το ίδιο και για το ΣΥΡΙΖΑ που και αυτό, στο θέμα της εκτροπής φαίνεται να αλλάζει άποψη όσο πλησιάζει στην καρέκλα της εξουσίας.

Η «πράσινη» ενέργεια όσο είναι συνυφασμένη με την λογική του κέρδους και την λεηλασία της φύσης, δεν μπορεί να είναι βιώσιμη και θα μας βρίσκει απέναντι. Οι κάτοικοι των τοπικών κοινωνιών του Κισσάβου να ενστερνιστούν το παράδειγμα των κατοίκων των Σκουριών και να δημιουργήσουν εστίες αντίστασης και αγώνα.

Περισσότερες πληροφορίες στο:
www.igimas.blogspot.gr

Lost boy

Συνέντευξη με το Αλλιώτικο Σχολείο

Το αλλιώτικο σχολείο βρίσκεται στο Κρυονέρι της Θεσσαλονίκης και λειτουργεί από τον Γενάρη του 2014. Σε μία διώροφη μονοκατοικία κάπου ανάμεσα στη φύση και το αστικό περιβάλλον στεγάζεται εκεί και η συνέλευσή του, το «μικρό δέντρο» με μέλη της οποίας συναντηθήκαμε και κουβεντιάσαμε για αυτό το καινούριο σχολείο.

Απ: Ας ξεκινήσουμε με το όνομα του σχολείου. Γιατί αλλιώτικο; Ποιες είναι οι διαφορές του με τα σχολεία της επίσημης δημόσιας εκπαίδευσης;

Αλ: Θα προτιμούσαμε το σχολειό μας να μη μπαίνει σε μια απλοϊκή αντιδιαστολή με οποιοδήποτε άλλο σχολείο είτε της δημόσιας είτε της ιδιωτικής εκπαίδευσης. Το ζήτημα για εμάς δεν είναι να ξεκινήσουμε με βάση τις διαφορές καθώς σίγουρα υπάρχουν πολλοί δάσκαλοι και δασκάλες που χρησιμοποιούν τα ίδια εργαλεία με εμάς και προσπαθούν να εφαρμόσουν μέσα στο σύστημα εναλλακτικές μεθόδους μάθησης. Ας περιγράψουμε λοιπόν εμείς τη λειτουργία μας και μπορεί να βρει ο καθένας τις διαφορές ή τις ομοιότητες με το σχολείο που πήγε ή στέλνει τα παιδιά του!

Απ: Μέσα στο blog σας αναφέρετε μεταξύ άλλων ότι η δημιουργία του σχολείου προέκυψε από μία ανάγκη να ορίσουμε τις ζωές μας. Ποιά είναι λοιπόν τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του σχολείου σε σχέση με αυτό;

Αλ: Αυτό που εμείς είδαμε ως αφετηρία είναι ότι το σχολείο έτσι όπως είναι, δεν καλύπτει τις ανάγκες μας και τις επιθυμίες μας και γι αυτό θελήσαμε να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας. Εφόσον λοιπόν δεν θα αποφασίζει και δεν θα χρηματοδοτεί το υπουργείο για εμάς, ποιός θα είναι αυτός που θα το κάνει και πώς θα οργανωθεί όλο αυτό; Ποιος θα είναι ο ρόλος των γονέων, των ενηλίκων και ποιο το παιδαγωγικό μας πλαίσιο; Το κύριο εργαλείο λοιπόν λήψης αποφάσεων και συνδιαμόρφωσης είναι η «μεγάλη συνέλευση» όπως ονομάζουμε, όπου συμμετέχουν όλα τα ενήλικα μέλη της κοινότητας ισόποσα και ισάξια. Αυτή η συνέλευση είναι χωρισμένη σε διάφορες ομάδες εργασίας οι οποίες συζητούν, πράττουν και μοιράζονται τις ευθύνες τους μέσω οριζοντίων και αντιιεραρχικών διαδικασιών. Ενδεικτικά οι ομάδες αυτές είναι οι εξής: Η ομάδα νομικών και δικτύωσης συνεργάζεται με δικηγόρους και ερευνά μέσα από τα νομικά πλαίσια τις θεσμικές δικλείδες που θα μας επιτρέπουν να λειτουργούμε με τους δικούς μας όρους και χωρίς εκπτώσεις στα δεδομένα μας. Ακόμα επιδιώκει την επαφή με άλλα παρόμοια εγχειρήματα, ομάδες και κόσμο που ενδιαφέρεται και πράττει πάνω στο ζήτημα της εναλλακτικής εκπαίδευσης με σκοπό την δικτύωση. Η ομάδα οικονομικών διαχειρίζεται το ταμείο μας και αναζητά δημιουργικά και ευφάνταστα πλάνα για την αυτοχρηματοδότηση του σχολείου. Από κάποια εκδήλωση δηλαδή και το ημερολόγιό μας μέχρι μία οικογιορτή όπου εκθέταμε και πουλούσαμε παιδαγωγικό υλικό και άλλα αντικείμενα που κατασκευάζουμε. Μία ακόμα ομάδα είναι αυτή των πέντε συνοδών που ασχολείται με το αμιγώς παιδαγωγικό κομμάτι, θεωρητικά και πρακτικά. Μετά υπάρχουν οι ομάδες υποδοχής και επικοινωνίας, αυτή των γονιών και άλλες όπως κατασκευής υλικού, φαγητού και καθημερινών αναγκών. Τέλος να

αναφέρουμε ότι στη σχολική μας καθημερινότητα γίνεται και η παιδική συνέλευση στην οποία συμμετέχουν παιδιά και συνοδοί και οι αποφάσεις μεταφέρονται από τις συνοδούς στην μεγάλη συνέλευση. Τα κύρια χαρακτηριστικά λοιπόν του αλλιώτικου σχολείου μπορούμε να πούμε ότι είναι η αυτοοργάνωση και η αυτοδιαχείριση, η εμπιστοσύνη, η επικοινωνία και η στήριξη ανάμεσα στα μέλη της κοινότητας.

Απ: Πότε ακριβώς ξεκίνησε όλο αυτό το εγχείρημα, μέσα από τι είδους διαδικασίες και δράσεις έφτασε στην πραγμάτωση του σήμερα και ποιές δυσκολίες συναντήσατε;

Αλ: Οι ανάγκες και η δυναμική, όπως και πιο πριν η ιδέα για την δημιουργία ενός σχολείου βρήκαν χώρο να εκφραστούν σε ένα επίσης αυτοοργανωμένο εγχείρημα , σε μια ελευθεριακή κατασκήνωση για παιδιά και μεγάλους στο Βερτίσκο, το καλοκαίρι του 2012. Από εκεί άρχισε ένας κύκλος συναντήσεων μίας μεγάλης ομάδας ανθρώπων με πρώτο βήμα να εκφραστεί από τον καθένα το πώς φαντάζεται το σχολείο αυτό. Μετά από πολλές κουβέντες και πολύ κόπο καταλήξαμε στην γέννηση της συνέλευσης του μικρού δέντρου όπως είναι σήμερα. Η ομάδα αυτή ήταν ανομοιογενής, ετερόκλητη, πολλές φορές μαζί με μικρά παιδιά, κάτι όμως που δεν την κατέστησε πιο δύσκολη ή πιο εύκολη από οποιαδήποτε άλλη συνέλευση ως διαδικασία. Το γεγονός λοιπόν ότι μετά από ενάμιση χρόνο το σχολειό λειτούργησε, φανερώνει ότι ναι, γίνεται, συμβαίνει, είναι εφικτό! Οι δυσκολίες βέβαια όπως το αυστηρό ελληνικό νομικό πλαίσιο, το οικονομικό, οι προσωπικές μας αγκυλώσεις, οι φόβοι και οι «συντηρητισμοί» μας, είναι ζητήματα που με τα οποία ερχόμαστε αντιμέτωπες και αντιμέτωποι διαρκώς.

Απ: Το αλλιώτικο σχολείο έχει ένα πολύ εμπεριστατωμένο παιδαγωγικό πλαίσιο όπως έχουμε διαβάσει. Σε τι βαθμό λειτουργεί με βάση αυτό και από ποιες θεωρίες είναι κυρίως εμπνευσμένο;

Αλ: Το παιδαγωγικό μας πλαίσιο συμπυκνώνει τις ανάγκες και τις επιθυμίες της κοινότητας μεταφρασμένες σε μία εκπαιδευτική πραγματικότητα μέσα από διάφορες θεωρίες, μεθόδους και εργαλεία. Πιο συγκεκριμένα, η ομάδα των συνοδών-παιδαγωγών μπήκε σε μία διαδικασία σύνθεσης του πλαισίου στην δημιουργία και πραγμάτωση του οποίου σημαντικό ρόλο κατέχουν η αυτομόρφωση, τα διάφορα σεμινάρια, η εμπειρία από την επίσκεψη στο ελευθεριακό σχολείο του Alicante στην Ισπανία, η ενεργητική ακρόαση στη σχολική καθημερινότητα, οι συχνές διαδικασίες αναθεώρησης και αναστοχασμού, ο εμπλουτισμός από την εμπειρία. Αναφορικά δανειζόμαστε στοιχεία από τις σύγχρονες παιδαγωγικές θεωρίες μάθησης, την ψυχοπαιδαγωγική, την βιωματική μάθηση και τη μη κατευθυντική παρεμβατικότητα. Οι βασικές του αρχές, συνοψίζονται στον σεβασμό στον χρονορυθμό και την ελευθερία του κάθε πλάσματος στο χώρο και το χρόνο ώστε να κατακτήσει την αυτονομία του. Στην ουσία θέλουμε το παιδαγωγικό μας πλαίσιο να βρίσκεται σε ανοιχτή επικοινωνία με την ομάδα , να μην είναι ένα συμπαγές σταθερό θεωρητικό κείμενο ή μια απαράλλακτη μέσα στο χώρο-χρόνο πρακτική.

Απ: Πρακτικά λοιπόν, θα θέλατε να μας περιγράψετε μία ημέρα στο σχολείο;

Αλ: Η προσέλευση είναι ανοιχτή από τις 8.30 μέχρι τις 10 και το σχολείο τελειώνει στις 2.30. Το παιδί λοιπόν μπαίνει και τακτοποιείται μαζί με τον γονιό-κηδεμόνα, ο οποίος προαπαιτείται να παραμένει για τουλάχιστον πέντε λεπτά στο σχολείο σε όλη τη διάρκεια της χρονιάς. Κατά την περίοδο προσαρμογής βέβαια ο χρόνος παραμονής του ενήλικα σε συγκεκριμένο πάντα χώρο του σχολείου, εξαρτάται ανάλογα με το πότε το κάθε παιδί είναι έτοιμο να βρει ένα άλλο σημείο αναφοράς-ασφάλειας πέρα από τον γονιό. Αυτό μπορεί να είναι η συνοδός, ένα άλλο παιδί ή μια ομάδα, ακόμα και μια γωνιά παιδαγωγικού υλικού. Συνήθως το πρωί μαζευόμαστε στην κουζίνα για πρωινό, όπου τα παιδιά έχουν πρόσβαση σε φαγητό που αναλαμβάνει να προμηθεύει η ομάδα φαγητού και εκεί κουβεντιάζουμε και λέμε τα νέα μας. Το κάθε παιδί από την που έρχεται στο σχολείο είναι ελεύθερο να κινηθεί ελεύθερα και να επιλέξει αν θέλει να ασχοληθεί με κάποιο υλικό, να παίξει με τα άλλα παιδιά, να βγει στην αυλή ή να κάτσει μόνο του στον καναπέ και να συνεχίσει τον ύπνο του. Τα παιδιά μπορούν να αλληλεπιδράσουν στις διάφορες γωνιές όπου υπάρχει ποικιλία και διαφορετικές ποιότητες ερεθισμάτων, υλικό αισθητηριακό και κιναισθητικό. Οι γωνιές αυτές πιο συγκεκριμένα είναι: η γωνιά της αριθμητικής, με κυρίως μοντεσσοριανό υλικό, η γωνιά των γραμμάτων, η βιβλιοθήκη, η γωνιά της καθημερινής ζωής και η γωνιά της ζωγραφικής και του πηλού. Ακόμα έχουμε διαμορφώσει το δωμάτιο των επιστημών και το μαλακό δωμάτιο, όπως έχουν ονομάσει τα ίδια τα παιδιά γιατί είναι ένας χώρος με μαξιλάρες, χωρίς αντικείμενα που σπάνε και ενδείκνυται για μεταμφίεση, ισορροπία και παιχνίδια ρόλων. Στις 11 κάθε πρωί ξεκινάει η παιδική συνέλευση στο χώρο μπροστά στο τζάκι, όπου συμμετέχουν δύο από τις τρεις συνοδούς και τα παιδιά. Η συνέλευση μπορεί να κρατήσει από δύο λεπτά μέχρι μισή ώρα, ανάλογα με την όρεξη και τις ανάγκες της ομάδας. Εκεί συζητάνε κυρίως τα παιδιά, τα διάφορα ζητήματα που προκύπτουν, θέματα σχέσεων, τα αιτήματα τους για κάτι που θέλουν για το σχολείο, για μία εκδρομή, για οτιδήποτε θέλουν. Ο παιδαγωγικός στόχος της συνέλευσης είναι η εξοικείωση με το ότι καθόμαστε κυκλικά και κοιταζόμαστε στα μάτια, ακούμε προσεκτικά ο ένας τον άλλο, έχουμε το θάρρος της άποψής μας και μαθαίνουμε να συμβιώνουμε και να συνδιαμορφώνουμε ενεργά. Αφού λήξει η συνέλευση, έρχεται η ώρα του φαγητού, όπου στρώνουμε όλοι μαζί το τραπέζι και τρώμε το φαγητό που ετοιμάζει κάθε φορά ένας γονιός για όλο το σχολείο. Από του χρόνου σκεφτόμαστε να υπάρχει και μία ακόμα συνοδός-μαγείρισσα, ώστε να μπορούμε να μαγειρεύουμε μαζί με τα παιδιά. Στη συνέχεια μπορεί να γίνει κάποια οργανωμένη δραστηριότητα, κάποιο ομαδικό παιχνίδι αν δούμε βέβαια ότι υπάρχει ανταπόκριση στην πρόταση των συνοδών. Η μέρα σκεφτόμαστε να κλείνει με έναν κύκλο αποχώρησης όπου θα κουβεντιάζουμε κάνοντας έναν απολογισμό της ημέρας, για το πώς περάσαμε και τι κάναμε. Οι συνοδοί καθόλη την διάρκεια της ημέρας προσπαθούν να είναι πάντα διαθέσιμες και παρούσες για να παρέχουν την κατάλληλη υποστήριξη και τα εργαλεία ώστε να συντελείται ειρηνικά η αυτόνομη εξέλιξη κάθε παιδιού σε συναισθηματικό, γνωστικό και επικοινωνιακό επίπεδο, χωρίς να κατευθύνουν όμως τη σκέψη ή τη δράση του παιδιού.

Απ: Κάποιος είχε πει, ότι δεν φτάνει να λέμε σε τι κόσμο θα φέρουμε τα παιδιά μας, αλλά τι παιδιά θα φέρουμε σε αυτόν

τον κόσμο. Εσάς κατά πόσο σας εκφράζει το σκεπτικό αυτό και κατά πόσο θεωρείτε ότι η εκπαίδευση μπορεί να αποτελέσει

βάση στους κοινωνικούς αγώνες για την αναζήτηση και διεκδίκηση της ελευθερίας;

Αλ: Εδώ θα απαντήσουμε και εμείς με ένα απόφθεγμα της Μοντεσσόρι: Ο ενήλικας τελειοποιεί το περιβάλλον και το παιδί τελειοποιεί τον άνθρωπο. Η εκπαίδευση είναι δεδομένο ότι μας πλάθει και ότι συνδέεται με το τι άνθρωποι θα είμαστε και κατά επέκταση με το τι είδους κοινωνία θα έχουμε. Η κουβέντα για τη συνεχή αλλαγή στο ζήτημα της εκπαίδευσης, για μια εκπαίδευση με ροή μέσα στην πραγματική κοινωνία και σε επικοινωνία με το άτομο, αλλά ακόμη και η αντίδραση με νέες προτάσεις πάνω στο πάγιο, κουφό πτώμα της εκπαιδευτικής πράξης , δεν είναι μια νέα ανακάλυψη. Τα παραδείγματα είναι τόσα που δεν μας φτάνει ένας τόμος. Τόσο στη θεωρία όσο και στην πράξη αμφισβητείται συνεχώς ο ρόλος του δάσκαλου, οι σχέσεις ενηλίκων και παιδιών, οι σχέσεις και η επικοινωνία δάσκαλου και μαθητή, οι σχέσεις γονιών και δασκάλων, η σχέση σχολειού και κοινωνίας. Σίγουρα αυτό που προσπαθούμε εμείς να κάνουμε έρχεται σε ρήξη με τις κυρίαρχες σχέσεις μέσα στο σύστημα και κάποιοι από εμάς το αντιλαμβάνονται αυτό ως αγώνα και άλλοι ως αυτονόητο. Εφόσον όμως μιλάμε για παιδιά δεν επιδιώκουμε να πλάσσουμε ένα συγκεκριμένο πρότυπο ανθρώπου/αγωνιστή, να βάλουμε δηλαδή προσδοκίες στα παιδιά για το τι θέλουμε εμείς να γίνουν ή να είναι. Σκοπός είναι να κατακτήσουμε όλοι και όλες την αυτονομία μας , την αλληλεγγύη και την αυτοπεποίθηση να πραγματώνουμε τους ατομικούς και συλλογικούς μας στόχους. Όπως και εμείς αναζητούμε την ελευθερία θα θέλαμε και τα παιδιά να αναζητούν τρόπους να ζουν ελεύθερα και μαζί.

Απ: Θα θέλαμε να κλείσουμε με μια ερώτηση για τα όνειρα και τα σχέδια σας για το μέλλον. Πώς ελπίζετε το μικρό δέντρο να γίνει δάσος, όπως χαρακτηριστικά λέτε;

Αλ: Κάποια πράγματα από αυτά που θα θέλαμε είναι ο χώρος να είναι πιο ανοιχτός και εκτός ωρών σχολείου και να είναι ένα σχολείο πιο προσβάσιμο οικονομικά από όλους. Προσπαθούμε να αυξήσουμε τα έσοδα που δεν μας καλύπτουν με τίποτα, προσδοκούμε την στήριξη από κόσμο και την κοινωνική αποδοχή γενικά. Σε ένα πρώτο βήμα σχεδιάζουμε ένα άνοιγμα με μία πανελλαδική συνάντηση δικτύωσης με ομάδες, συλλογικότητες και ανθρώπους που ασχολούνται αντίστοιχα είτε σε θεωρητικό είτε σε πρακτικό επίπεδο με την εναλλακτική εκπαίδευση. Στόχος είναι να δούμε πώς μπορούμε να προχωρήσουμε πιο δυναμικά όλοι μαζί και να κάνουμε ακόμα ένα βήμα μπροστά. Σίγουρα όνειρο μας, επιθυμία και στόχος είναι ένα κίνημα ελεύθερων σχολείων και να δημιουργηθούν παντού, παντού τέτοια σχολειά!

Περισσότερα για το αλλιώτικο σχολείο, το παιδαγωγικό πλαίσιο, την βιβλιογραφία, τις δράσεις και την επικοινωνία μαζί του, θα βρείτε:

blog: alliotikosxoleio@espivblogs.net

mail επικοινωνίας:
alliotikosxoleio@yahoo.gr

mail οικονομικής ενίσχυσης:
Toumikroudentrou@gmail.com

Παιδική κατασκήνωση στο Βερτίσκο:
katapaidiki.squat.gr

Επιμέλεια: ManoRoco

Είμαστε εδώ

18 Γενάρη 2015 – Ανακατάληψη της Αντιβίωσης

Από τότε που οι άνθρωποι άρχισαν να χρησιμοποιούν τη γη για προσωπικό όφελος και κέρδος και όχι για τη συλλογική κάλυψη αναγκών, παίρνει μορφή η έννοια της ιδιοκτησίας, η οποία στη συνέχεια, εκτός από τη γη επεκτείνεται σε αγαθά, κτίρια, μέσα παραγωγής, ζώα, ακόμα και ανθρώπους. Οριοθετείται με νοητά ή υπαρκτά σύνορα και υπερασπίζεται με κάθε μορφή βίας απ'αυτούς που την κατέχουν. Μέσω της ιδιοκτησίας γίνεται εφικτή η συσσώρευση πλούτου και εξουσίας, γίνεται εφικτή μια κοινωνία βασισμένη σε ανισότητες και χωρισμένη σε τάξεις, αυτές των δυνατών και των αδύναμων, των καταπιεστών και των καταπιεσμένων, των προνομιούχων και των μη προνομιούχων. Καθ'αυτό τον τρόπο, η έννοια της ιδιοκτησίας είναι η θεμέλια δομή του καπιταλιστικού συστήματος.

Το κράτος για να προστατέψει αυτή τη συσσώρευση πλούτου και εξουσίας λειτουργεί με διάφορους μηχανισμούς αφόπλισης της σκέψης και της δράσης της κοινωνίας. Μέσω, κυρίως, της εκπαίδευσης, της θρησκείας, του στρατού και της συνεχής προπαγάνδας από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης προσπαθεί να δημιουργήσει πειθαρχημένα και υπάκουα άτομα, που δεν θα παρεκκλίνουν από τα εθνικιστικά, μιλιταριστικά, ρατσιστικά, θρησκευτικά, έμφυλα και σεξιστικά ιδεώδη, με απώτερο σκοπό να ανταποκρίνονται στις κυρίαρχες προσδοκίες, να δρούν ατομικιστικά, να είναι παραγωγικά και να μη σηκώνουν κεφάλι στο αφεντικό, να μην αμφισβητούν αυτό το σύστημα ιεράρχησης των ανθρωπίνων ζωών. Για όποιον δεν συμβιβάζεται με αυτό το μοντέλο ζωής και αντιδρά, για όποιον δε θέλει να είναι ούτε καταπιεστής αλλά ούτε καταπιεσμένος και αγωνίζεται ενάντια σ'αυτή τη καπιταλιστική μορφή της κοινωνίας, υπάρχει ο πιο εκδικητικός μηχανισμός του κράτους, οι μπάτσοι και οι δικαστές, οι φυλακές, 'κανονικές' ή υψίστης ασφαλείας.

Εμείς αντιλαμβανόμενοι/ες τους εαυτούς/ές μας ως αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας ενάντια σε όλα αυτά, δεν μπορούμε παρά να αμφισβητούμε έμπρακτα την έννοια της ιδιοκτησίας. Γι'αυτό, επιλέξαμε να κάνουμε κατάληψη, μέσα στην οποία θα μπορούμε καθημερινά να στεγάσουμε τις ανάγκες και επιθυμίες μας, αντιτιθέμενοι/ες στην καπιταλιστική συνθήκη, ανάγκες όπως αυτή της στέγασης τόσο ατόμων όσο και συλλογικοτήτων ή ομάδων που θα εκφράζουν λόγο, θα πραγματοποιούν εκδηλώσεις και δράσεις εχθρικές προς την υπάρχουσα δομή της κοινωνίας και του κράτους. Επιτακτική, για μας, είναι και η ανάγκη ύπαρξης ενός χώρου συνεύρεσης όσων πλήττονται και ταυτόχρονα αγωνίζονται ενάντια στο σύστημα και σε κάθε μορφή εκμετάλλευσης και εξουσίας. Έτσι, δεν θέλουμε αυτή η κατάληψη να χρησιμοποιηθεί ως μια επίπλαστη νησίδα ελευθερίας και για εσωτερική κατανάλωση των ανθρώπων που θα υπάρχουν μέσα σ'αυτή, αλλά ως ένα κέντρο αγώνα που θα έχει καθημερινή αλληλεπίδραση με τη γειτονιά και την τοπική κοινωνία, με στόχο την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση.

Μέσα απ'αυτή τη κατάληψη, προτάσσουμε την συλλογική και συντροφική διαβίωση μακριά από τα διαμερίσματα – κλουβιά που μας απομακρύνουν, την αλληλεγγύη μεταξύ των καταπιεσμένων έναντι του ατομικισμού και την αυτοοργάνωση των διαδικασιών και των αγώνων μας, χωρίς ιεραρχίες, ανάθεση και διαμεσολαβητές –κάθε είδους. Θέλουμε να αντιπαρατεθούμε στις εμπορευματικές σχέσεις και τη λογική του κέρδους που αλλοτριώνουν την καθημερινότητά μας. Δεν θέλουμε η ανθρώπινη ύπαρξη να ζυγιάζεται σύμφωνα με την καταγωγή, το φύλο, την εμφάνιση, την σεξουαλικότητα, τη μόρφωση ή τις ικανότητες, γι'αυτό και οποιαδήποτε ρατσιστική, ηγετική, έμφυλη, σεξιστική συμπεριφορά δεν χωρά σε αυτή την κατάληψη.

Σε μια προσπάθεια επανοικειοποίησης του χαμένου χώρου και χρόνου, που σύντροφοι και συντρόφισσες αγωνίστηκαν για να κερδίσουν, επιλέξαμε να κάνουμε ανακατάληψη του κτιρίου του παλιού νοσοκομείου «Χατζηκώστα» όπου για πέντε περίπου χρόνια υπήρχε η κατάληψη Αντιβίωση μέχρι και τις 29 Αυγούστου 2013 που εκκενώθηκε μέσα σε ένα κλίμα καταστολής των καταλήψεων πανελλαδικά, στοχοποιώντας τες ως εστίες ανομίας. Αν και οι εκκενώσεις κατάφεραν να αφήσουν πίσω τους ερειπωμένα κτίρια, δεν κατάφεραν να εκκενώσουν το νόημα των κοινωνικών σχέσεων που αναπτύχθηκαν μέσα σ'αυτά και αποτελούν την αφετηρία για νέα εγχειρήματα. Δε μας απασχολούν οι διάφορες εξαγγελίες περί αξιοποίησης των κτιρίων του παλιού νοσοκομείου «Χατζηκώστα» ως πρότυπο κέντρο υγείας, νηπιαγωγεία ή γραφεία αποκεντρωμένης διοίκησης, ούτε τα πολιτικά παιχνίδια εντυπωσιασμού που στήνει, είτε αυτά εκφράζονται με δεξιό είτε με αριστερό λόγο. Ιδιαίτερα, σήμερα και σ'αυτή τη συγκυρία, δε μας ενδιαφέρει ποιος έχει στα χέρια του την εξουσία. Εμείς, απέναντι μας έχουμε το κράτος, τους καπιταλιστές και τους υπηρέτες τους και συνεχίζουμε να παλεύουμε εναντίον τους.

Η ΑΝΤΙΒΙΩΣΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ!

μπελογιάννη & παπανδρέου γωνία

κατάληψη Αντιβίωση, 18/01/2015

ΒΙΟΜΕ: κριτικός απολογισμός του εγχειρήματος

Όπως λέει και ο τίτλος του άρθρου, δεν πρόκειται για μια θεωρητική αναφορά και κριτική στην αυτοδιαχείριση, αλλά για μια κριτική προσέγγιση της εμπειρίας του εγχειρήματος της ΒΙΟΜΕ, από τη μέρα που άρχισε η κατάληψη του εργοστασίου μέχρι σήμερα.

Γι᾽ αυτό είναι απαραίτητη μια ιστορική αναδρομή των τελευταίων χρόνων, όπου θα παρατεθούν συγκεκριμένα γεγονότα και αποφάσεις του Σωματείου Εργαζομένων της ΒΙΟΜΕ (ΣΕΒΙΟΜΕ).

Το άρθρο έχει γραφεί ‘‘από τα μέσα’’, δηλαδή από άτομα που συμμετείχαν στην Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης Αθήνας στη ΒΙΟΜΕ, ή ήταν/είναι ενεργά αλληλέγγυοι στο εγχείρημα.

Οι συντελεστές του άρθρου θεωρούν, ότι η αλληλεγγύη σ᾽ ένα εγχείρημα πρέπει πάντα να είναι κριτική, και όχι ακολουθητική. Η ιδιότητα του ‘‘εργάτη’’, από μόνη της δεν εξασφαλίζει τη σωστή επιλογή ή απόφαση. Όπως επίσης η ιδιότητα του ‘‘αλληλέγγυου’’ δεν συνίσταται στην άνευ όρων προσχώρηση στις θέσεις, επιλογές ή αποφάσεις του υποκειμένου του εγχειρήματος, δηλ. του ‘‘εργάτη’’. Η ‘‘όσμωση’’, δηλ. η αλληλεπίδραση, ο ειλικρινής και άμεσος πολιτικός διάλογος, είναι αναγκαία προϋπόθεση για τη συγκρότηση μιας υγιούς σχέσης μεταξύ ‘‘εργάτη’’ και ‘‘αλληλέγγυου’’.

Α. Ιστορική αναδρομή του εγχειρήματος

Το Φλεβάρη του 2011, η εργοδοσία (οικογένεια Φιλίππου του ομίλου Φίλκεραμ - Τζόνσον, που η ΒΙΟΜΕ είναι θυγατρική), εγκαταλείπει το εργοστάσιο και αφήνει τους εργαζόμενους απλήρωτους (δεδουλευμένα και υπερωρίες). Το εργοστάσιο, όπου δούλευαν περίπου 70 εργάτες και υπάλληλοι, παρήγαγε στεγανωτικά υλικά, κόλλες πλακιδίων, αρμόστοκους και όξινα καθαριστικά.

Οι εργάτες παραμένουν στο εργοστάσιο, κηρύσσοντας επίσχεση εργασίας και το καταλαμβάνουν. Τα στελέχη, οι υπάλληλοι και μερικοί εργάτες δεν συμμετέχουν στην κατάληψη.

Το Φλεβάρη του 2013, οι εργάτες επαναλειτουργούν το εργοστάσιο κάτω από: ‘‘εργατικό έλεγχο της παραγωγής και αυτοδιεύθυνση μέσα από τη συνέλευση των εργαζομένων ‘‘

Πρόκειται για ένα συμμετοχικό πλαίσιο, όπου κάθε εργαζόμενος έχει μια μετοχή, που δεν κληρονομείται, ούτε μεταβιβάζεται, ενώ οι αποφάσεις για την οργάνωση της λειτουργίας του εργοστασίου και την πορεία του αγώνα, παίρνονται από τη Γενική Συνέλευσή τους. Αρχίζουν και παράγουν προϊόντα οικιακού καθαρισμού (σαπούνια χεριών/πιάτων, σκόνη/υγρό πλυντηρίου, καθαριστικό τζαμιών, μαλακτικό ρούχων, καθαριστικό γενικής χρήσης και καθαριστικό αλάτων).

Αυτή η επιλογή είναι κοινωνική και οικονομική συνάμα.

Κοινωνική, διότι με τα παραγόμενα προϊόντα απευθύνονται στον πλατύ κόσμο, και όχι στις μάντρες οικοδομών, στα μαγαζιά οικοδομικών υλικών και στις τεχνικές εταιρείες, όπως γινόταν με τα προηγούμενα παραγόμενα προϊόντα. Οικονομική, διότι δεν υπήρχαν, προφανώς τα χρήματα, για την αγορά ακριβών πρώτων υλών, για την παραγωγή προϊόντων, όπως αυτών, πριν κλείσει η εταιρεία.

Τα προϊόντα διακινούνται μέσω στεκιών, καταλήψεων, φεστιβάλ και αγορών χωρίς μεσάζοντες, χωρίς παραστατικά.

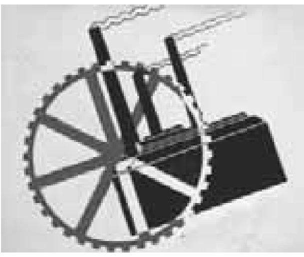
Το εργοστάσιο παράγει, λοιπόν κανονικά εμπορεύματα (αγοράζοντας τις πρώτες ύλες από την αγορά), αλλά η μεν ΠΑΡΑΓΩΓΗ γίνεται σε κατειλημμένο χώρο ,άρα είναι ‘‘ΠΑΡΑΝΟΜΗ’’, η δε ΔΙΑΝΟΜΗ γίνεται μέσω στεκιών/καταλήψεων, και άρα είναι κι᾽ αυτή ‘‘ΠΑΡΑΝΟΜΗ’’.

Παραγωγή και διανομή γίνονται δηλαδή, εξωθεσμικά.

• Το Φλεβάρη του 2014, το ΣΕΒΙΟΜΕ, συστήνει Κοινωνική Συνεταιριστική Επιχείρηση (ΚΟΙΝΣΕΠ), με τους εναπομείναντες 19 εργάτες, με έδρα εκτός εργοστασίου (εφόσον το εργοστάσιο παραμένει στην ιδιοκτησία της οικογένειας Φιλίππου) και παίρνουν ΑΦΜ από την Εφορία. Δημιουργείται το εξής ιδιότυπο καθεστώς: τα προϊόντα/εμπορεύματα παράγονται σε κατειλημμένο εργοστάσιο, αλλά πλέον, μπορούν να διακινούνται νόμιμα.

Το πρωτοποριακό, όμως, που έχει εισαχθεί στο καταστατικό της ΚΟΙΝΣΕΠ είναι ο όρος του/της ‘‘Αλληλέγγυου υποστηρικτή/τριας’’, έτσι ώστε:

‘‘να έχει η πλειοψηφία της κοινωνίας την ευχέρεια να συμμετέχει στις δημοκρατικές διαδικασίες λειτουργίας του εργοστασίου’’ και για ‘‘να γίνετε συμμέτοχοι στο άνοιγμα του δρόμου για να περάσουν τα εργοστάσια στα χέρια των εργατών ,για μια κοινωνία χωρίς αφεντικά και εκμετάλλευση’’

Ο’’ αλληλέγγυος υποστηρικτής/τρια’’ ‘‘..... με μια μικρή συνδρομή, ανταλλάξιμη με προϊόντα του εργοστασίου, έχει δικαίωμα να ενημερώνεται για κάθε εξέλιξη, τόσο στον αγώνα, όσο και στην παραγωγή, να παρακολουθεί και να παρεμβαίνει στις ανοικτές συνελεύσεις του συνεταιρισμού και να συνδιαμορφώνει την εξέλιξη του εγχειρήματος με το δικαίωμα της συμβουλευτικής ψήφου. Χτίζεται έτσι μια γέφυρα ανάμεσα στον εργατικό και τον κοινωνικό έλεγχο της παραγωγής, και δίνεται η δυνατότητα σε όλους μας να συμμετάσχουμε ενεργά στο σημαντικότερο εγχείρημα εργατικής αυτοδιεύθυνσης στη χώρα μας.

• Την άνοιξη του 2014 ,η σύνδικος που έχει οριστεί για την εκποίηση των περιουσιακών στοιχείων της εταιρείας, βγάζει στο πλειστηριασμό ορισμένα μηχανήματα. Οι εργαζόμενοι ‘‘χτυπάνε’’ τον πλειστηριασμό και αγοράζουν έναντι 5.000 ευρώ(χωρίς αντίπαλο),3 μηχανήματα που τους είναι χρήσιμα στην παραγωγή. Η εργοδοσία, αντεπιτιθέμενη, ακυρώνει δικαστικά την απόφαση για τυπικούς λόγους. Οι εργαζόμενοι ,όμως ,δεν βρίσκουν απέναντί τους την πρώην εργοδοσία, αλλά (τι έκπληξη),19 πρώην εργαζόμενους, που η πλειοψηφία (δυστυχώς)ήταν μαζί τους, μέχρι τη σύσταση της ΚΟΙΝΣΕΠ(!) Η υπόθεση εκκρεμεί.

• Στις 11 Μάη του 2014 οργανώνεται

μέσα στο εργοστάσιο, η 1η Πανελλαδική Συνάντηση αλληλέγγυων υποστηρικτών/τριών, όπου μερικές δεκάδες αλληλέγγυοι και Πρωτοβουλίες Αλληλεγγύης από τη Σπάρτη μέχρι τη Δράμα, έκαναν κατάλογο περίπου 30 προτάσεων που κινήθηκαν στους παρακάτω άξονες:

1.Πρόγραμμα εξορμήσεων (κυρίως ΒΙΠΕ), με συμμετοχή εργαζομένων της ΒΙΟΜΕ

-Κεντρικές εκδηλώσεις για το εγχείρημα με διεθνή παρουσία.

-Οργάνωση πανελλαδικής μέρας προώθησης & διάθεσης προϊόντων.

2.Δημιουργία δικτύου πόλων διανομής προϊόντων

-Ενημέρωση Σωματείων Εργαζομένων για την προώθηση της αυτοδιαχείρισης

3.Συνελεύσεις Σωματείου ΒΙΟΜΕ , με δημοσιεύσιμες αποφάσεις.

-Ενημέρωση των αλληλέγγυων, ώστε να παρακολουθούν τις συνελεύσεις

-Live-streaming για την επόμενη Συνάντηση Αλληλεγγύης, ώστε να ξεπεραστεί η απουσία αλληλέγγυων, λόγω απόστασης.

4.Προώθηση προϊόντων, μέσω Σωματείων, στους εργασιακούς χώρους.

-Προτάσεις για νέα προϊόντα χαμηλού κόστους και ευρείας κατανάλωσης

-Επιστημονική & διοικητική υποστήριξη (λογισμικό).

• Την ίδια περίοδο, η σύνδικος προσπαθεί να επιβάλει σαν προσωρινή διοίκηση της εταιρείας την πρώην εργοδοσία Φιλίππου ,για να διαπιστωθεί η οικονομική κατάσταση της εταιρείας. Την εργοδοσία που έχει καταδικαστεί, ήδη, δύο φορές σε πάνω από 10 χρόνια φυλάκισης (123 μήνες) για εδώ και 2,5 χρόνια. Οι εργαζόμενοι αντιπροτείνουν 3 πρόσωπα εμπιστοσύνης τους. Το δικαστήριο, με απόφασή του, το καλοκαίρι του 2014, αποδέχεται έναν από τους 3 προτεινόμενους του Σωματείου και διορίζει άλλους 2 από τον κατάλογο πραγματογνωμόνων του Πρωτοδικείου Θεσ/νίκης, για 5 μήνες. Οι εργαζόμενοι σε ανακοίνωσή τους (31 Ιούλη 2014) αναφέρουν:

‘‘Η δικαιοσύνη (…) λειτούργησε ! ‘‘και ότι ‘‘…αποφάσισε οικονομικό έλεγχο της επιχείρησης και την αναδιοργάνωσή της’’.

• Τέλος, τελευταία επίθεση (μέχρι στιγμής) των πρώην αφεντικών της ΒΙΟΜΕ και της εργοδοσίας γενικότερα, έγινε μέσω των αφεντικών των ΤΣΙΜΕΝΤΩΝ ΧΑΛΚΙΔΑΣ (Λαφάρζ).

Η Λαφάρζ, πέτυχε την πτώχευση της ΒΙΟΜΕ, για μια οφειλή ύψους 128.000 ευρώ της πρώην εργοδοσίας. Η κίνηση αυτή δεν είναι τυχαία. Οι εργαζόμενοι της Λαφάρζ είχαν επισκεφθεί, μαζικά τη ΒΙΟΜΕ στην Πανελλαδική Συνάντηση των ‘‘Αλληλέγγυων Υποστηρικτών/τριών’’στις 11 Μάη του 2014 και μάλιστα την επόμενη μέρα, Δευτέρα 12 Μάη ήταν παρόντες στα Δικαστήρια της Θεσ/κης, όταν εκδικαζόταν η αίτηση της συνδίκου για ανάληψη της διεύθυνσης της εταιρείας από την οικογένεια Φιλίππου.

Η επίθεση όμως δεν αφορά μονάχα τη συγκεκριμένη κίνηση των εργαζομένων της Λαφάρζ .

Όπως αποκαλύπτεται στην ανακοίνωση (11 Σεπτεμβρίου 2014) της ‘‘Ένωσης Εργαζομένων Τσιμέντων Χαλκίδας :

‘‘Αυτό που σίγουρα την ενδιαφέρει (τη Λαφάρζ) περισσότερο, είναι να παρεμποδίσει για ευνόητους λόγους την προσπάθεια αυτοδιαχείρισης που καταβάλλεται, δείχνοντας ταυτόχρονα την τελική της αλληλεγγύη προς τη ‘‘δοκιμαζόμενη οικογένεια Φιλίππου.

Άλλωστε η εκτενής αναφορά που κάνει στην αίτηση πτώχευσης σε σας και στο μοντέλο αυτοδιαχείρισης ,δεν αφήνει κανένα άλλο περιθώριο ερμηνείας’’.

• Τελευταία είδηση σχετικά με τη διορισμένη προσωρινή διοίκηση στη ΒΙΟΜΕ: Οι δυο διορισμένοι πραγματογνώμονες από το Ειρηνοδικείο Θεσ/κης ‘‘δεν θέλησαν να αναλάβουν το ρόλο του μέλους στην προσωρινή διοίκηση και ως εν τούτου η ΒΙΟΜΕ παρέμεινε ακέφαλη. Ένα από τα αποτελέσματα αυτής της κατάστασης ήταν να μη μπορέσει να ασκήσει τα δικαιώματά της απέναντι σε πιστώτρια τράπεζα-λίζινγκ,πράγμα που είχε δυσμενείς συνέπειες για τις εγκαταστάσεις της ΒΙΟΜΕ’’(ανακοίνωση 30 Οκτ.2014,Ανοιχτή Πρωτ.Αλληλεγγύης Θεσ/κης).

Την 21 Οκτώβρη 2014 το Σωματείο ζήτησε, εκ νέου ,το διορισμό νέας διοίκησης. Η απόφαση αναμένεται.

Β. Ένας πρώτος απολογισμός: από την ‘‘παρανομία’’ στη ‘‘νομιμότητα’’

Τον πρώτο χρόνο του εγχειρήματος, η παραγωγή και η διανομή των προϊόντων ήταν εκτός κρατικού ελέγχου .

Η παραγωγή γινόταν στο κατειλημμένο εργοστάσιο και η διανομή μέσω κινηματικών χώρων και δράσεων, χωρίς βέβαια να ξεχνάμε ότι οι αγορές πρώτων υλών και οι μεταφορές των προϊόντων γινόντουσαν μέσα στο σύστημα της αγοράς. Η μη εξάπλωση, όμως, τέτοιων εγχειρημάτων πανελλαδικά (που θα μπορούσε να αναδείξει κοινωνικές και πολιτικές λύσεις και προτάγματα μέσα στην κρίση), αλλά και η χλιαρή υποδοχή από την πλειοψηφία των εργαζομένων, δεν επέτρεψε τη βιωσιμότητα, έστω και αυτού του μικρού παραγωγικού εγχειρήματος. Ας αναλογιστούμε ότι οι εργαζόμενοι μοιράζονται, μετά βίας, από 200-250 ευρώ το μήνα (χωρίς ασφάλιση). Οπότε

εργοστάσιο είτε έπρεπε να κλείσει, είτε ‘’να βγει στην αγορά” για να επιβιώσει. Εξού και η ΚΟΙΝΣΕΠ (Κοινωνική Συνεταιριστική Επιχείρηση),το ΑΦΜ και ότι άλλο απαιτείται για τη λειτουργία **μιας επιχείρησης.**

Άρα, μιλάμε για μια πρώτη ΗΤΤΑ, μια πρώτη ΟΠΙΣΘΟΧΩΡΗΣΗ. Μόνο που, γι᾽ αυτήν, δεν ευθύνονται οι εργαζόμενοι. Αυτοί έκαναν ότι μπορούσαν .Απλά, δεν στηρίχτηκαν από τους υπόλοιπους εργαζόμενους, από το συνειδητοποιημένο μέρος της κοινωνίας.

Η μισή καρδιά μας είναι στο Μπουένος Άιρες. Η ΒΙΟ.ΜΕ αλληλέγγυα στο Μπάουεν (αυτοδιαχεριζόμενο ξενοδοχείο)

Τέλος, με τη νέα κατάσταση που διαμορφώνεται, καθίσταται προβληματική η επαφή με το κοινωνικό και πολιτικό σκέλος της κοινωνίας (στέκια, καταλήψεις),εφόσον οι χώροι αυτοί δεν λειτουργούν με παραστατικά (δελτία αποστολής, τιμολόγια). Αποτέλεσμα: να είναι προβληματική η διάθεση προϊόντων μέσω αυτών των χώρων. Προφανώς η αναγκαστική επιλογή της ‘’αγοράς” έχει σαν αποτέλεσμα να βλάπτεται σοβαρά η σχέση με το πολιτικοποιημένο κομμάτι της κοινωνίας.

Η δημιουργία της ΚΟΙΝΣΕΠ

Είναι η ΚΟΙΝΣΕΠ της ΒΙΟΜΕ ίδια με άλλες ΚΟΙΝΣΕΠ και σε τι διαφέρει? Το πλαίσιο των ΚΟΙΝΣΕΠ, όπως προάγεται από το κράτος, με το νόμο 4019/2011, είναι προφανώς ένα μαξιλάρι για τη μείωση των κοινωνικών κραδασμών από μέρους του άνεργου και υποαπασχολούμενου εργατικού δυναμικού .Με δυο λόγια τι λέει το κράτος μέσα από το νόμο: ‘’Φτιάξτε επιχειρήσεις ή συνεταιρισμούς όπου ο καθένας εκεί μέσα είναι για τη πάρτη του και γιατί όχι, για την οικονομική και κοινωνική του ανέλιξη, συνεργαζόμενος με άλλους ομοίους του”.

Ποιά είναι, όμως η διαφορά με τη ΒΙΟΜΕ ?

Στη ΒΙΟΜΕ υπάρχει πρόταγμα, κοινωνικό και πολιτικό:

- τα εργοστάσια στους εργάτες

- αγώνας για μια κοινωνία χωρίς αφεντικά και εκμετάλλευση

- ακηδεμόνευτος ταξικός συνδικαλισμός

- το πιθανό, μελλοντικό, πλεόνασμα (διάβαζε υπεραξία)θα διατίθεται για την υγεία, την εκπαίδευση, τη στήριξη άλλων αγώνων

Έχετε δει πολλές κολεκτίβες, πολλούς συνεταιρισμούς ,πολλά ΚΟΙΝΣΕΠ να λένε κάτι τέτοιο?

Και τέλος, κάτι επίσης πολύ σημαντικό : εδώ, πρόκειται για ΚΑΤΑΛΗΨΗ ιδιωτικού χώρου, που αμφισβητεί την ιδιοκτησία (και που μπορεί ανά πάσα στιγμή να κατασταλεί),σε αντίθεση με άλλες κολεκτίβες, με άλλους συνεταιρισμούς, με άλλες ΚΟΙΝΣΕΠ που βαδίζουν στο δρόμο της σιγουριάς και της νομιμότητας με την ενοικίαση των χώρων που δραστηριοποιούνται.

Τα ‘’φάουλ” της Συνέλευσης των Εργαζομένων της ΒΙΟΜΕ

1ο φάουλ: οι ‘’αλληλέγγυοι και ο ρόλος τους.

Από τότε που η έννοια του ‘’αλληλέγγυου υποστηριχτή/τριας” είναι κομμάτι του καταστατικού της ΚΟΙΝΣΕΠ, οι περίπου 800 αλληλέγγυοι ποτέ δεν ενημερώθηκαν, εκ των προτέρων, για αποφάσεις που θα έπαιρνε η Γενική Συνέλευση, ώστε να συμβάλουν, συμβουλευτικά, σ᾽ αυτές με τις απόψεις τους. Οι « αλληλέγγυοι/ες» και οι «Πρωτοβουλίες Αλληλεγγύης», τελικά, χρησιμοποιούνται, περισσότερο , για την προώθηση των πωλήσεων και για μάρκετινγκ, παρά σαν « ισότιμα « μέρη του κοινωνικού-πολιτικού εγχειρήματος της ΒΙΟΜΕ.

Αναφέρονται,παρακάτω, τρεις περιπτώσεις, όπου οι” αλληλέγγυοι” ενημερώθηκαν κατόπιν εορτής:

ενσωμάτωση στο σχήμα της ΒΙΟΜΕ, μέλους της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης Αθήνας(με απασχόληση τη διανομή προϊόντων στην Αθήνα),που έγινε γνωστό στη Θεσ/κη, την 11η Μαΐου 2014,στην Πανελλαδική Συνάντηση των Αλληλέγγυων ,αφού ήδη είχε παρθεί η απόφαση. Ας σημειωθεί, ότι ούτε η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης Αθήνας είχε ενημερωθεί ,παρότι ήταν άμεσα εμπλεκόμενη αγορά μηχανημάτων ιδιοκτησίας ΒΙΟΜΕ. Έγινε γνωστή, πολύ αργότερα ,όταν ανακοινώθηκε η ακύρωση του πλειστηριασμού παραγωγή νέων προϊόντων (π.χ. πράσινο σαπούνι, σε μορφή ‘’τούβλου”).Έγινε γνωστό στη Θεσ/κη, στις 11 Μαΐου, όταν είχε, ήδη, παρθεί η απόφαση.

Η δυνατότητα παρέμβασης και “συμβουλών”, που δόθηκε από το καταστατικό της ΚΟΙΝΣΕΠ, ουδέποτε τηρήθηκε. Ενώ δηλαδή, ορθά προβάλλεται σαν πρόταγμα η σύνδεση με την κοινωνία, στην πράξη δεν τηρείται. Το γιατί (αυτό δεν γίνεται),πρέπει να απαντηθεί από τους ίδιους τους εργαζόμενους, διότι αφορά στην αξιοπιστία του εγχειρήματος. Αν άλλα λες και άλλα κάνεις, χάνεται η εμπιστοσύνη που έχεις (ή προσπαθείς να χτίσεις)με τους “αλληλέγγυους”.

2ο φάουλ: η αγορά μηχανημάτων από το ίδιο το κατειλημμένο εργοστάσιο

Αν θα ήταν αποδεκτή η αγορά κάποιου μηχανήματος, που είναι αναγκαίο για την παραγωγή, αλλά που δεν υπάρχει στο κατειλημμένο εργοστάσιο, είναι αδύνατο να γίνει αποδεκτή η εξαγορά(μέσω πλειστηριασμού) μηχανήματος του εργοστασίου, που είναι υπό κατάληψη!

Αυτή η κίνηση ακυρώνει την ίδια την πράξη κατάληψης του εργοστασίου!!!

Δεν είναι γνωστό πως οι εργαζόμενοι (και με ποιους, πιθανόν, “συμβουλάτορες”) επέλεξαν αυτή την κίνηση. Έτσι, όμως, ξεφτιλίζεται το ίδιο το περιεχόμενο της ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ και ΧΡΗΣΗΣ των ΜΕΣΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ, που τόσο προβάλλεται μέσα από τα κείμενα της ΒΙΟΜΕ.

Κι αυτό το 2ο φάουλ έρχεται να “δέσει” με το 1ο φάουλ, διότι αν λειτουργούσε η σχέση με τους “αλληλέγγυους”, τέτοια σημαντικά ολισθήματα, ίσως, να είχαν αποφευχθεί εφόσον θα είχαν μπει στο τραπέζι της συζήτησης.

Οι εργάτες δεν έχουν πάντα δίκιο στις αποφάσεις τους, όπως δεν είναι πάντα καλύτερες οι συμβουλές των αλληλέγγυων. Η μεταξύ τους όσμωση, ωστόσο, μπορεί να παράξει τα καλύτερα δυνατά αποτελέσματα, ώστε, με συνυπευθυνότητα, να πάει μπροστά ένα εγχείρημα που βρίσκεται στα σπάργανά του κι άρα, είναι στην πιο κρίσιμη περίοδο της ζωής του.

‘’Σχέσεις με ΣΥΡΙΖΑ”: οι αυταπάτες δεν έχουν τελειωμό!

«Στο χέρι του ενοποιημένου ΣΥΡΙΖΑ είναι να γίνει κομμάτι ενός ονείρου για μία σύγχρονη, αριστερή, εργατική εξουσία» (παρέμβαση Μ. Αναγνώστου, στο 1ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ του ΣΥΡΙΖΑ, από LEFT, 13.07.2013, «ΒΙΟΜΕ-χωρίς εσένα γρανάζι δεν γυρνά»).

Η παραπάνω αποψη που έχει το εγχείρημα της ΒΙΟΜΕ προκαλεί, αναμφισβήτητα, πολλά ερωτηματικά και αναδεικνύει μεγάλες αντιφάσεις

- πώς είναι δυνατόν το αυτοδιαχειριζόμενο, αντιιεραρχικό εγχείρημα της ΒΙΟΜΕ να συμπλέει, να συνυπάρχει με το αρχηγικό, ιεραρχικό τρόπο δομής και λειτουργίας του ΣΥΡΙΖΑ;

- πώς είναι δυνατόν ένα κόμμα που επιχορηγείται από το κράτος και είναι μέρος του συστήματος να είναι κομμάτι του «ονείρου» για μιαν άλλη κοινωνία;

- πώς είναι δυνατόν να συμβαδίζει το σύνθημα της ΒΙΟΜΕ («για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση κι αφεντικά») με το «όραμα» του ΣΥΡΙΖΑ, που είναι η διαχείριση του σημερινού κοινωνικού, οικονομικού και πολιτικού καθεστώτος;

- τέλος, πότε τοποθετήθηκε ο ΣΥΡΙΖΑ υπέρ των καταλήψεων των μέσων παραγωγής, ώστε να θεωρείται «κομμάτι» της εργατικής χειραφέτισης;

Οι απόψεις του εγχειρήματος της ΒΙΟΜΕ απέχουν παρασάγγας στα λόγια αλλά και στην πράξη από εκείνες του ΣΥΡΙΖΑ. Είναι δύο δρόμοι που δεν τέμνονται. Ο κίνδυνος είναι να υπάρχει η αυταπάτη ότι μπορούν να είναι παράλληλοι και, ιδιως, να συμβαδιζουν.

Αθήνα, Γενάρης 2015

Απάντηση των εργαζομένων της ΒΙΟ.ΜΕ

Αγαπητοί αλληλέγγυοι φίλοι και φίλες της προσπάθειας των εργαζομένων στην ΒΙΟ.ΜΕ.

Σας ευχόμαστε το 2015 να είναι η χρονιά των ανατροπών, για να μπορέσουν να λυθούν τα αδιέξοδα που μας έχουν βάλει αυτοί που εξουσιάζουν τον τόπο 70 χρόνια τώρα.

Θέλουμε να σχολιάσουμε ένα κείμενο κριτικής που αναρτήθηκε τις τελευταίες μέρες από κάποιους αλληλέγγυους ή πρώην αλληλέγγυους, όπως λένε, αλλά χωρίς να άρουν την ανωνυμία τους πίσω από την ανάρτηση αυτή. Και τους καλούμε να παίρνουν μέρος στις συνελεύσεις της επιτροπής αλληλεγγύης για να φτάνουν οι κριτικές αυτές άμεσα στην συνέλευση των εργαζομένων και να μπορούν να γίνουν οι απαραίτητες διορθώσεις .

Και αρχίζουμε από το ότι υπάρχουν πολλές ανακρίβειες, τόσο χρονικές όσο εν τη πράγματι, που μας κάνουν να σκεπτόμαστε πόσο ενημερωμένοι είναι οι συναγωνιστές και θα ήταν καλό να ήταν έστω και σε μερικές ενημερώσεις, ώστε να έχουν ακρίβεια τα στοιχεία που χρησιμοποιούν.

Εμείς χαρακτηρίζουμε για παράδειγμα την παραγωγής μας «αλληλέγγυα» και όχι «παράνομη» όπως την χαρακτηρίζουν οι συναγωνιστές που έχουν κάνει την συγκεκριμένη ανάρτηση.

Επίσης, εμείς δεν είπαμε ποτέ ότι επιθυμούμε να είμαστε σε καθεστώς παρανομίας, αντιθέτως η θέση μας ήταν πάντα το να βρεθεί τρόπος για πλήρη νομιμοποίηση του εγχειρήματος. Και στην επιχειρηματολογία μας είναι πως βασικό αίτημα μας είναι η δημιουργία νόμου που θα επιτρέπει να λειτουργούν εργοστάσια που βρίσκονται σε ανάλογη κατάσταση. Και το κατά ποσό διαφέρει η ΒΙΟ.ΜΕ. από άλλες ΚΟΙΝ.Σ.ΕΠ. (π.χ. ΚΟΙΝ.Σ.ΕΠ. δήμων για δημιουργία εργαζομένων χωρίς ασφάλιση) αυτό είναι γραμμένο στο καταστατικό μας και σε ότι έχουμε πάρει σαν θέση από την αρχή .

Είναι σωστή η κριτική που ασκείται για μη έγκαιρη ενημέρωση από τους εργαζόμενους στους αλληλέγγυους υποστηρικτές–τριες. Αλλά πρέπει να αναφέρουμε πως υπάρχει τεράστιο πρόβλημα με την ενοικιασμένη σελίδα που έχουμε γιατί «πέφτει» συνεχώς ο server και δεν έχουμε δυνατότητα να επικοινωνήσουμε μέσα από το σύστημα e-shop που έχουμε κάνει, ώστε να φτάνει άμεσα η ενημέρωση στο μέλη κάθε αλληλέγγυου/ας. Μάλιστα φαίνεται και από την δυσκολία στο να διακινήσουμε προϊόντα και να εισπράξουμε τη συνδρομή από αλληλέγγυους, οπότε είναι άκυρο και το επιχείρημα πως χρησιμοποιούμε τους αλληλέγγυους μόνο για marketing. Τέλος, όσο για το επιχείρημα πως δεν δόθηκε ποτέ η δυνατότητα στους αλληλέγγυους να συναποφασίσουν, απαντάμε, όπως οι ίδιοι οι συναγωνιστές γράφουν στην ανάρτηση, ότι έχουμε ήδη κάνει τη δεύτερη συνέλευση (η πρώτη ήταν τον Φεβρουάριο του 2013, στο άνοιγμα του εργοστασίου) και βγήκαν αποφάσεις για δράσεις .

Όσο για την ενσωμάτωση ενός ακόμα συναδέλφου από την Αθήνα, απαντήσαμε πως η ευθύνη είναι της συνέλευσης των εργαζομένων και το μόνο που έχουν να κάνουν οι αλληλέγγυοι είναι να κάνουν πρόταση. Στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι ένας συνάδελφος που συμμετείχε στην επιτροπή αλληλεγγύης Αθήνας από την πρώτη στιγμή και δυναμικά και ομόφωνα η συνέλευση των εργαζομένων διάλεξε τον συγκεκριμένο.

Επίσης, η αγορά των μηχανημάτων έγινε για τον λόγο ότι μια μερίδα «συναδέλφων» απειλούσε πως θα μας εμπόδιζε να δουλέψουμε, γιατί τα μηχανήματα ανήκαν σε όλους και αν δεν ενεργούσαμε με τον συγκεκριμένο τρόπο κατά την γνώμη μας θα αντιμετωπίζαμε πρόβλημα. Με την ενέργεια μας αυτή εκτός από το πέρασμα μηχανημάτων στην συλλογικότητα των εργαζομένων βγήκαν και μερικά

χρήματα που μπορούσαν να διεκδικήσουν εργαζόμενοι από τα χρωστούμενα.

Εμείς δεν υποστηρίξαμε ούτε στιγμή ότι οι αποφάσεις μας είναι πάντα σωστές. Αντίθετα είπαμε πως σίγουρα θα γίνουν λάθη και ειδικά όταν μας κυνηγάνε από πολλές μεριές, αλλά με το θεσμό της συναπόφασης έχουμε την δυνατότητα να διορθώσουμε τα λάθη με αντίστοιχη απόφαση .

Τώρα στην αναφορά που γίνεται στις σχέσεις μας με τον ΣΥΡΙΖΑ απαντάμε πως εμείς έχουμε επιλέξει να έχουμε συμμάχους όσο μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας. Και όσον αφορά κόμματα του κοινοβουλίου πέρασαν από το εργοστάσιο όχι μόνο αντιπροσωπείες του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και της ΔΗΜΑΡ και των οικολόγων πράσινων και με δήλωση εκπροσώπου της ΑΝΕΛ στηρίζουν και οι ΑΝΕΛ το εγχείρημα.

Αν μιλήσουμε για εξωκοινοβουλευτική αριστερά, σχεδόν στο σύνολο, είναι υποστηρικτές και μεγάλο μέρος της αυτονομίας στέκονται αλληλέγγυοι στην προσπάθεια. Πρέπει να ξέρουν οι συναγωνιστές πως έχουμε πάει όπου μας κάλεσαν για κάποιον χαιρετισμό ή εκδήλωση και δεν έχουμε την διάθεση να αποκλείσουμε κανέναν, εκτός από δυνάμεις που συμμετείχαν στην συγκυβέρνηση και, με απόφαση της συνέλευσης, τη Χ.Α.

Επίσης να αναφέρουμε και συναντήσεις με το υπουργείο εργασίας με σκοπό να βρεθεί κάποιος τρόπος ώστε να είναι εφικτό να λειτουργούν οι εργαζόμενοι τα εγκαταλειμμένα εργοστάσια.

Φίλοι-ες και αλληλέγγυοι-ες, στην παρούσα φάση το εγχείρημα περνά από το ποιο δύσκολο αλλά και το ποιο ουσιαστικό κομμάτι της δημιουργίας του. Τρέχουν πολλά ζητήματα, που μας απασχολούν για πολύ μεγάλο διάστημα και από ότι λέει και ένας συνάδελφος, είμαστε καταδικασμένοι να νικήσουμε, οπότε δεν τα παρατάμε, συνεχίζουμε και ζητάμε να είστε δίπλα μας για να επιτύχουμε όλοι μαζί. Και για το σύνολο της κοινωνίας.

Αγωνιστικά, οι εργαζόμενοι της ΒΙΟΜΕ

Ακυρώθηκαν όλες οι απολύσεις στα Τσιμέντα Χαλκίδας!

Το Πρωτοδικείο Χαλκίδας ακύρωσε με απόφαση του, την Παρασκευή 30 Ιανουαρίου 2015, όλες τις απολύσεις των εργαζομένων στα Τσιμέντα Χαλκίδας...

Συγκεκριμένα κρίθηκαν παράνομες οι 117 απολύσεις που πραγματοποιήθηκαν από τον Απρίλιο του 2013 έως και τον Ιούλιο του 2014.

Η προσφυγή του Σωματείου για την ακύρωση των απολύσεων είχε εκδικαστεί την Πέμπτη 25 Σεπτεμβρίου 2014. Απολυμένοι της επιχείρησης, αλληλέγγυοι και κάτοικοι της Χαλκίδας είχαν πραγματοποιήσει μεγάλη συγκέντρωση έξω από τα δικαστήρια της πόλης.

Τέσσερις μήνες μετά, οι εργαζόμενοι δικαιώθηκαν στέλνοντας ταυτόχρονα ένα ηχηρό μήνυμα στην εργοδοσία της Lafarge ότι ο εκφοβισμός της εταιρείας δεν θα περάσει, ότι ο αγώνας τους παραμένει ζωντανός και θα συνεχίσουν να αγωνίζονται με όλες τις δυνάμεις τους με τελικό στόχο την επαναλειτουργία του Τσιμεντάδικου.

Η χαρά των εργαζόμενων ήταν τόσο μεγάλη που αμέσως μετά την ανακοίνωση του αποτελέσματος ξέσπασαν σε πανηγυρισμούς μέσα στο χώρο του εργοστασίου.

Απίστευτο κι όμως GAMATO!

Το GAMATO είναι μία επιχείρηση ταχυεστίασης με ένα κατάστημα στου Ζωγράφου (Λ. Παπάγου 120) και ένα κατάστημα στην Πετρούπολη (Λ. Πετρουπόλεως 28). Ο εργοδότης των καταστημάτων ονομάζεται Ιωάννης Καλύβας. Στα τέλη Νοέμβρη του 2014 προχώρησε σε lock out στο κατάστημα του Ζωγράφου εκτοξεύοντας απειλές προς πάσα κατεύθυνση και πέταξε τους εργαζόμενους στο δρόμο, αφήνοντάς τους απλήρωτους.

Το GAMATO είναι μια Μανωλάδα στοκέντρο της Αθήνας. Δεν ήταν μόνο η ανασφάλιστη εργασία, τα 12ωρα, 16ωρα ακόμα και 18ωρα, οι καθυστερήσεις πληρωμών, οι απλήρωτες υπερωρίες, βραδινά (μετά τις10:00 την νύχτα), Κυριακές (προσαύξηση 75%), τα δεκάδες απλήρωτα «δοκιμαστικά» 12ωρα,οτι οι εργαζόμενοι δούλευαν σε όλα τα πόστα (ντελιβερι, καθαριστές, μπουφετζήδες, τηλεφωνητές, ταμίες, λάντζιερηδες) τα εργατικά ατυχήματα. Στο GAMATO ο Καλύβας επέβαλλε την τρομοκρατία και το νόμο της σιωπής. Διατυμπάνιζε ότι ήταν στις ειδικές δυνάμεις και τις σχέσεις του με την νύχτα. Η μέρα ξεκινούσε με προσβολές και «μπινελίκια» και συνεχιζόταν έτσι. Είχε καταρτίσει εσωτερικό “κανονισμό εργασίας” δικής του εμπνεύσεως. Για τον εργαζόμενο που καθυστερούσε λίγα λεπτά το πρόστιμο ξεκινούσε από τα 5 ευρώ, ενώ όταν κάποιος εμφανιζόταν “ατημέλητος” (πάντα σύμφωνα με το υποκειμενικό κριτήριο και τα στρατιωτικά πρότυπα του Καλύβα) το πρόστιμο ανερχόταν στα 25 ευρώ. Εξωφρενικότερος όλων ήταν ο “κανονισμός” που έλεγε πως “όποιος δεν τηρεί τις εντολές μου άσχετα με το πόσο παράλογες είναι θα πληρώνει 50 ευρώ πρόστιμο”. Για τον εργαζόμενο που εξέφραζε αντιρρήσεις προέκυπτε ανάκριση τετ α τετ με τον Καλύβα στο υπόγειο...

Λίγο πριν κλείσει το κατάστημα (για “ανακαίνιση” σύμφωνα με τα λεγόμενα του “εργοδότη”, lock out σύμφωνα με τα δεδομένα) στις 23 Νοέμβρη του 2014, δύο εργαζόμενοι πήγαν να ζητήσουν τα χρήματα που τους χρώσταγε και βρίσκουν τον αδελφό του. Ο αδελφός δήλωσε πως “αν θέλετε να πάρετε τα χρήματά σας, να δουλέψετε απλήρωτοι για δύο εβδομάδες στο “ανακαινισμένο” κατάστημα και εφόσον πάει καλά θα σας δίνω από δέκα – δέκα ευρώ την ημέρα μέχρι να σας ξεχρεώσω”. Οι εργαζόμενοι φυσικά αρνήθηκαν και ο αδελφός κάλεσε το “σκληρό” Καλύβα που εμφανίστηκε με τη συνοδεία δύο φουσκωτών μπράβων. Οι “συνοδοί” λοιπόν του “εργοδότη” απείλησαν τον ένα από τους εργαζόμενους πως κουβαλούν “σιδερικά” και καλά θα κάνει να συμφωνήσει, γιατί “δεν θέλουν να του κάνουν κακό”.

Ενάντια στο φόβο και την υποταγή κι ενώ το κατάστημα παρέμενε κλειστό, οι εργαζόμενοι αποφάσισαν να διεκδικήσουν το δίκιο τους και να σπάσουν τη σιωπή. Γνωστοποίησαν την κατάσταση, στην κατάληψη του Δημαρχείου Ζωγράφου σε συλλογικότητες που δραστηριοποιούνται στου Ζωγράφου και κατά την λήξη της κατάληψης έγινε παρέμβαση στο GAMATO. Ταυτόχρονα απευθύνθηκαν στη Συνέλευση Βάσης Εργαζομένων Οδηγών Δικύκλου (ΣΒΕΟΔ), το πρωτοβάθμιο ομοιοεπαγγελματικό σωματείο για τους ντελιβεράδες/διανομείς,courier και εξωτερικούς και με τη στήριξη του σωματείου μας προχώρησαν σε καταγγελίες στην επιθεώρηση εργασίας και στο ΙΚΑ. Την ίδια περίοδο ένας από τους εργαζόμενους συναντήθηκε με τον Καλύβα, κι ο “εργοδότης” του ξεκαθάρισε πως οι συνάδελφοι θα πρέπει “ να κοιτάνε πίσω από την πλάτη τους όταν επιστρέφουν τη νύχτα σπίτι τους ”. Την ημέρα που το κατάστημα άνοιξε με τη “νέα” επωνυμία Greek GAMATO, τέσσερις “φουσκωτοί” στέκονταν μπροστά από την πόρτα.

Πλέον, στο δίκαιο αγώνα τους που αφορά κάθε σκεπτόμενο άνθρωπο, έχουν συνταχθεί συνελεύσεις γειτονιών, καταλήψεις, στέκια, ομάδες, πρωτοβουλίες κατοίκων από τις περιοχές του Ζωγράφου, της Καισαριανής, του Βύρωνα και του Παγκρατίου, του Ίλιον, του Περιστερίου, της Πετρούπολης, του Αιγάλεω και του Χαϊδαρίου, τα σωματεία βάσης ΣΒΕΟΔ και Σερβιτόρων Μαγείρων και Λοιπών Επαγγελμάτων στο Χώρο του Επισιτισμού (ΣΣΜ) και ο Σύλλογος Εργαζομένων στα Φροντιστήρια Καθηγητών.

Μετά από δύο παρεμβάσεις (μαζικό μοίρασμα και μοτοπορεία) που έγιναν στην ευρύτερη περιοχή του Ζωγράφου το κατάστημα στου Ζωγράφου έκλεισε. Ο Καλύβας δήλωσε σε εφημερίδα «πέντε κωλοαλβανοί και ένα πρεζόνι μου έκλεισαν το κατάστημα». Ο αγώνας συνεχίζετε. Την Πέμπτη 24/01 πραγματοποιήθηκε μοίρασμα και αφισοκόλληση στη περίξ των Αγίων Ανάργυρων και Ιλίου από συλλογικότητες της περιοχής και το Σάββατο 24 /01 πραγματοποιήθηκε μαζική παρέμβαση στο κατάστημα της Πετρούπολης. Ενώ την Τετάρτη 28/01 υπάρχει συγκέντρωση στην Επιθεώρηση εργασίας, όπου για 2η φορά συναντιούνται εργαζόμενοι και εργοδοσία παρουσία των σωματείων (ΣΒΕΟΔ & ΣΣΜ).

Ο αγώνας των συναδέλφων στο GAMATO μας αφορά όλους. Η ανασφάλιστη και κακοπληρωμένη εργασία, οι αυθαιρεσίες, η καταστρατήγηση της εργατικής νομοθεσίας (και όχι μόνο) είναι ο νέος άγραφος κανόνας και το ιερό δισκοπότηρο των αφεντικών ενώ η απειλή της απόλυσης έρχεται να συμπληρώσει τη γκροτέσκα “Γκουέρνικα” του ταξικού πολέμου σήμερα. Η πολυδιαφημισμένη “ανάπτυξη” που υπόσχονται πολιτικοί και τεχνοκράτες μέσω των παπαγάλων της ενημέρωσης στοχεύει να περάσει σαν οδοστρωτήρας από πάνω μας και γι’ αυτό θα μας βρίσκει συνεχώς απέναντί της.

Ενάντια στην εργοδοτική τρομοκρατία, στις απειλές, στους μπράβους και τους μαφιόζους οι συνάδελφοί μας θα κερδίσουν το σύνολο των δεδουλευμένων (νυχτερινά, έξοδα κίνησης, άδειες, αποζημιώσεις, δώρα και όλα τα ένσημα).

Οι απειλές και οι εργοδοτικές αυθαιρεσίες δε μας τρομάζουν, μας εξοργίζουν.

Κανένας εργαζόμενος δεν είναι μόνος του-Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας.

Συνέλευση Βάσης Εργαζόμενων Οδηγών Δικύκλου

Λευκά Κελιά τύπου Γ΄ made in Greece

Σε μια εποχή που ορίζεται από το ξέσπασμα της πιο βαθιάς συστημικής κρίσης και της σημερινής εξέλιξής της, στην οποία αποτυπώνεται με σαφήνεια, η αδυναμία του κυρίαρχου οικονομικού και πολιτικού συμπλέγματος, να διασφαλίσει αν και με ποιους όρους θα επιβιώσει, η εξουσία, για άλλη μια φορά, πετάει τα «δημοκρατικά» της προσωπεία, αποκαλύπτοντας το αληθινό της πρόσωπο, αυτό της καπιταλιστικής βίας και κρατικής τρομοκρατίας.

Καθώς λοιπόν, το κοινωνικό αυτό καρκίνωμα, αναδιπλώνεται σταθερά, προς μια νέα μορφή ολοκληρωτισμού, ταυτόχρονα φροντίζει να έχει έτοιμα τα σχέδια σκληρής καταστολής, στα οποία αντανακλάται η διεθνοποιημένη πλέον μέθοδος προστασίας, της Νέας Παγκόσμιας Τάξης και η οποία αποσκοπεί να μετατρέψει τον πλανήτη, σε ένα απέραντο Γκουαντάναμο.

Στην προσπάθειά της λοιπόν η κυριαρχία, να ανακόψει κάθε ριζοσπαστική τάση στην κοινωνία και εκμεταλλευόμενη την συνολική μεταβατική φάση του κοινωνικού σκηνικού, κηρύσσει μια μόνιμη κατάσταση εκτάκτου ανάγκης.

Διεθνείς μηχανισμοί αστυνόμευσης και καταστολής, νέα συστήματα παρακολούθησης, διακρατικές συμφωνίες και αντιτρομοκρατικά νομοθετήματα, συνθέτουν πλέον το νέο περιβάλλον ασφάλειας, το οποίο προωθείται, με τις ευλογίες των ΜΜΕ, μέσα από το δόγμα του πολέμου κατά της τρομοκρατίας. Ενός πολέμου, που γίνεται ξεκάθαρο, ότι αποτελεί κοινή υπόθεση για το καθεστώς, τις συνδικαλιστικές ηγεσίες και τα αριστερά καθεστωτικά κόμματα.

Το κράτος, ο πρωταρχικός γεννήτορας της βίας, με όχημα, τους αριστερούς υπέρμαχους της κοινωνικής ομαλότητας και ταξικής ειρήνης, καθώς και τους πάσης φύσεως εκφραστές και εντολοδόχους του και στην προσπάθεια να συντηρηθεί το σάπιο κουφάρι του καθεστώτος, προωθεί τη νέα πολεμική εκστρατεία κατά της «τρομοκρατίας», στοχεύοντας να επιβάλλει τον σύγχρονο ολοκληρωτισμό στο εσωτερικό της χώρας και την μετατροπή της σε ελεγχόμενο χώρο, σε φυλακή.

Σε μια διαδικασία, που στο όνομα πάντα του «αντιτρομοκρατικού πολέμου», καθαγιάζεται η εγκληματική επιχείρηση που οργανώνεται εις βάρος της κοινωνίας. Σε μια διαδικασία παράνομη και εκτός αστικού δικαίου, που οι ίδιοι διακηρύττουν ότι υπερασπίζονται.

Στον πόλεμο, άλλωστε, κατά της «τρομοκρατίας» δεν υπάρχουν όρια, ούτε νομικά εμπόδια. Υπάρχουν μόνο επικίνδυνοι «τρομοκράτες», «εγκληματίες» και «προβοκάτορες», που με την δράση τους στρέφονται κατά της συντεταγμένης τάξης στην χώρα. Κούφια λόγια, που δεν είναι, παρά ο μανδύας που σκεπάζει την επίγνωση...

Οι φυλακές υψίστης ασφαλείας τύπου Γ, όπου προτάσσονται σήμερα, ως η πλέον ενδεδειγμένη λύση, δεν είναι άλλο, παρά η κύρια έκφραση του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης, που έρχεται να εδραιώσει την τρομοφοβική ατμόσφαιρα που καλλιεργήθηκε μέσα σε ένα πανηγύρι θεάματος και συνωμοσιολογίας, προκειμένου να πείσει τους φοβισμένους μικρομεσαίους υπηκόους, πώς μόνο η επιβλητική «δημοκρατία» μπορεί να τους σώσει από τους «ακραίους».

Ως τύπου Γ ορίζεται αρχικά η φυλακή Δομοκού, στην οποία θα βρίσκονται φυλακισμένοι αγωνιστές και απείθαρχοι κρατούμενοι, δηλαδή όσοι συμμετέχουν σε στάσεις και εξεγέρσεις και δεν αποδέχονται την ισοπεδωτική συνθήκη του εγκλεισμού.

Το σύγχρονο ελληνικό Γκουαντάναμο, που σχεδιάζεται για τους απροσάρμοστους, τους αδάμαστους μαχητές, αυτούς που δεν λυγάνε. Μια φυλακή άβατο, μια γκρίζα ζώνη πειθάρχησης, που θα βασιλεύει ο νόμος του ανθρωποφύλακα. Ένας τάφος για ζωντανούς, που θα λειτουργεί κυρίως σε μια διαδικασία στερητική των αισθήσεων και των συναισθημάτων, στοχεύοντας στην εκμηδένιση των εξεγερμένων.

Μια φυλακή, μέσα στην φυλακή, που προσφέρει η «δημοκρατία» ως χώρο όπου αποκρυσταλλώνεται ο δήμιος της υποταγής, σηματοδοτώντας ταυτόχρονα το αντίτιμο της αντίστασης στην παντοδυναμία του κράτους. Ένα κάτεργο, που επιχειρεί να εγκλωβίσει τον σπόρο που θα καταστρέψει κάθε υπόνοια εξουσίας. Ένα πιθανό προορισμό, για όσους διατρέχουν το μονοπάτι της χειραφέτησης στον αντίποδα της καπιταλιστικής κανονικότητας. Ένα οχυρό τρόμου, που κατ΄ ουσία αποδεικνύει το επίπεδο της βαρβαρότητας και της αδυναμίας των εξουσιαστών, στην προσπάθεια να αποκρούσουν αυτό που αντιλαμβάνονται ως απειλή.

Χωρίς έστω να υποψιάζονται, ότι με αυτόν τον τρόπο, «επιβεβαιώνουν το δίκιο του αγώνα μας... ότι τελικά έχει λόγο πραγματικό και υλικό όσο και τα ντουβάρια σας, τα σίδερα και οι κλειδαριές σας...» (λόγια συντρόφου μέσα από το κελί). Ότι η σημασία που μας αποδίδουν, δεν αντανακλά, παρά το πόσο εύθραυστοι είναι...

Τέτοια σχέδια τρόμου δεν μας είναι άγνωστα. Στην ιστορία αυτού του συστήματος, είναι γνωστά τα μέσα που μεταχειρίστηκαν οι εξουσιαστές για να εδραιώσουν την κυριαρχία τους. Είναι γνωστό το διαχρονικό μένος τους, κατά των πολιτικών εχθρών τους.

Η αλαζονεία τους όμως δεν τους επέτρεπε ποτέ, να διακρίνουν το βασικότερο, ότι οι επαναστατικές καταστάσεις και οι επαναστάτες θα ξεπηδούν πάντα από την ανικανότητα του ταξικού συστήματος να κρύψει επαρκώς την κοινωνική αδικία. Για αυτούς οι επαναστάτες ζουν και δρουν αποκομμένοι από την καθημερινή ζωή του συνηθισμένου ανθρώπου. Ξεχνάνε όμως ότι κάθε συνηθισμένος άνθρωπος είναι ένας εν δυνάμει επαναστάτης.

Κόντρα λοιπόν σε ετούτο το παρόν ελέγχου, κόντρα στα εγκληματικά σχέδια για κοινωνία-φυλακή, κόντρα στην βαρβαρότητα που σαρώνει από άκρη σε άκρη τον καπιταλιστικό κόσμο, οι επαναστατικές δυνάμεις δεν θα σταματήσουν να προτάσσουν με λόγο και πράξεις, ότι το στοίχημα για την επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας, ισχύει ακόμα.

Γιατί όσο θα υπάρχει κράτος και εξουσία, θα υπάρχουν και επαναστάτες.

Είναι η συσσωρευμένη αδικία που μας οπλίζει.

Είναι το αίμα των συντρόφων μας που έπεσαν σε αυτόν τον αγώνα.

Είναι οι αιχμάλωτοι σύντροφοί μας, που θα ζουν στην κάθε στιγμή του αγώνα, μέχρι την απελευθέρωση.

Είναι η διάθεση για πραγματική ζωή.

Είναι το δίκιο του αγώνα μας.

Ένας αγώνας όπλο, ενάντια στους κηρυγμένους εχθρούς μας.

Δεν ξεχνάμε τίποτα, πόσο μάλλον τον ίδιο τον αγώνα μας.

Αναρχικοί / Αντιεξουσιαστές Πελοποννήσου και Δυτικής Αττικής

Για επικοινωνία, το mail της συλλογικότητας είναι pelop@espiv.net

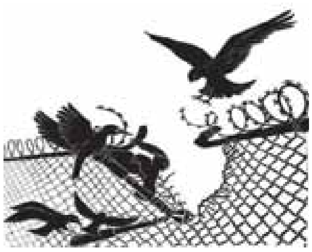
Για τις πρόσφατες μεταγωγές φυλακισμένων αγωνιστών

Η συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, αφού απέτυχε να εκλέξει πρόεδρο Δημοκρατίας και αναγκαστικά σύρθηκε σε εκλογές, ξεκίνησε την προεκλογική της καμπάνια με τις εσπευσμένες μεταγωγές πολιτικών και "επικίνδυνων" ποινικών κρατουμένων στις φυλακές τύπου Γ στο Δομοκό. Έτσι ως τώρα έχουν μεταφερθεί οι σύντροφοι: Ν. Μαζιώτης, Δ. Κουφοντίνας, Κ. Γουρνάς, Γ. Ναξάκης, Γ. Σαραφούδης καθώς και οι Α. Γιωτόπουλος και Β. Τζωρτζάτος, ενώ με τη σύλληψη του Χ. Ξηρού, ο οποίος επίσης μεταφέρθηκε στο Δομοκό, τα ΕΚΑΜ οδήγησαν από την Α πτέρυγα των φυλακών Κορυδαλλού τους συντρόφους Χρήστο και Γεράσιμο Τσάκαλο και Σ. Μάνδηλα και Α. Τσαβδαρίδη στα υπόγεια κελιά των γυναικείων φυλακών. (Οι δύο τελευταίοι αποφυλακίστηκαν πρόσφατα μετά την παρέλευση του 18μηνου).

Η ακροδεξιά συγκυβέρνηση των Σαμαρά, Δένδια, Αθανασίου, Βορίδη, Γεωργιάδη, Μπαλτάκου, Λαζαρίδη, Κρανιδιώτη και λοιπών καθαρμάτων έχει σε προτεραιότητα την "αντιτρομοκρατική σταυροφορία" στην ατζέντα της. Έτσι κι αλλιώς δεν έχει τι άλλο να "πουλήσει" στο λαό που δεινοπαθεί κάτω από τα οικονομικά μέτρα που η ίδια έχει επιβάλει σε συνεργασία με την τρόικα. Βέβαια, μιας και είναι εκλογές, ευκαιρία είναι να προσεγγίσουν τους ψηφοφόρους της Χρυσής Αυγής και των υπόλοιπων ακροδεξιών μορφωμάτων, μπας και "τσιμπήσουν" κάτι από αυτή τη δεξαμενή.

Αυτές οι μεταγωγές δείχνουν ξεκάθαρα ότι η κυβέρνηση των μνημονίων, της κοινωνικής γενοκτονίας, που με την καθοδήγηση της τρόικας και της οικονομικής ελίτ οδήγησε στο θάνατο χιλιάδες ανθρώπους και στην εξαθλίωση εκατομμύρια, φοβάται τους επαναστάτες και τους ένοπλους αγωνιστές. Η "ασφάλεια" και η "σταθερότητα", όπως έχουν πει κυβερνητικοί αξιωματούχοι. είναι βασικές προϋποθέσεις για το κεφάλαιο να επενδύσει στη χώρα καθώς και για να συνεχιστεί το πρόγραμμα "διάσωσης".

Οι φυλακές τύπου Γ είναι μια φυλακή μέσα στη φυλακή που στόχο έχει από τη μια την απομόνωση των κρατουμένων, και ειδικά τον πολιτικό αποκλεισμό των επαναστατών

αγωνιστών, καθώς και την εκδικητική μεταχείριση των απείθαρχων. Συγχρόνως, λειτουργεί παραδειγματικά και σε όποιον δρα ή σκέφτεται να δράσει ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο ξεπερνώντας τα όρια της αστικής νομιμότητας.

Οι φυλακές τύπου Γ δεν είναι μόνο τα αυξημένα μέτρα ασφάλειας με πρόσθετες φρουρές, ΕΚΑΜ, τεθωρακισμένα, κάμερες κλπ, είναι κυρίως το νομικό πλαίσιο που τις συνοδεύει, αυξάνοντας το χρόνο κράτησης, στερώντας τις άδειες και δημιουργώντας τέτοιες συνθήκες κράτησης που επιδιώκουν να "θάψουν" ζωντανούς τους κρατούμενους σε αυτές τις φυλακές. Οι πολιτικοί αντίπαλοι του καθεστώτος πρέπει να εξοντωθούν, το δόγμα "νόμος και τάξη" πρέπει να δείξει τη σιδερένια πυγμή του λειτουργώντας παραδειγματικά και αποτρεπτικά. Η κοινωνία πρέπει να λάβει το μήνυμα ότι όποιος αντιστέκεται θα υποστεί τις συνέπειες του νόμου και η τάξη θα ξαναβασιλεύσει στο «βασίλειο της τρόικας» με οποιοδήποτε κόστος. Οι φυλακές τύπου Γ μπορούν να καταργηθούν μόνο με κοινούς αγώνες των εντός και εκτός των τειχών.

Ο αγώνας ενάντια στις φυλακές τύπου Γ είναι αναπόσπαστο κομμάτι του αγώνα ενάντια στη σύγχρονη βαρβαρότητα, είναι κομμάτι του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση.

Αγώνας ενάντια σε Κράτος και Κεφάλαιο

Μέχρι το γκρέμισμα και της τελευταίας φυλακής

Συνέλευση Αλληλεγγύης για τους πολιτικούς κρατούμενους,τους φυλακισμένους και διωκόμενους

Η ματωμένη πληγή της βασκικής κοινωνίας

Η πολιτική διασκορπισμού των Βάσκων πολιτικών κρατουμένων στις πιο απομακρυσμένες φυλακές της Ισπανίας και η απομόνωση τους σε ξεχωριστά κελιά υπό ειδικές συνθήκες εγκλεισμού σχεδιάστηκε στα τέλη της δεκαετίας του 80 από το τότε κυβερνών κόμμα PSOE. Αρχιτέκτονας του σχεδίου υπήρξε ο Múgica Herzog (Συνήγορος του Πολίτη μεταξύ 2000-2010), ενώ «εμπλουτίστηκε» με τις συμπληρωματικές προτάσεις και συμβουλές του PNV (τοπικό κόμμα που κυβερνάει επί σειρά ετών τρεις επαρχίες της Χώρας των

Βάσκων).
Επειδή εκείνη την περίοδο είχαν εξαντληθεί τα κυβερνητικά μέτρα που προσπαθούσαν να δημιουργήσουν ρήγματα μέσα στην ΕΤΑ, ασκώντας πίεση στα μέλη που βρισκόταν μέσα στην φυλακή και επειδή οι συνομιλίες ανάμεσα στην ΕΤΑ και την ισπανική κυβέρνηση που διεξήχθησαν στην Αλγερία απέβησαν άκαρπες, την άνοιξη του 1989 η Μαδρίτη ξεκινάει την εφαρμογή, στην πιο ζοφερή εκδοχή της, του καινούριου σωφρονιστικού καθεστώτος επάνω στους βάσκους αυτονομιστές. Οι συνθήκες ζωής των κρατουμένων (που πάντα ήταν απαράδεκτες) χειροτέρεψαν ακόμα περισσότερο: οι δικαστές απορρίπτουν συστηματικά οποιαδήποτε αίτηση για ‘ελευθερία υπό περιοριστικούς όρους’, αυστηροί περιορισμοί επιβάλλονται στις επικοινωνίες, ενώ αυξάνονται δραματικά οι ξυλοδαρμοί τόσο στα κελιά όσο και στις μεταγωγές.

Όσον αφορά το Γαλλικό Κράτος, με το νόμο του 1985 ξεκίνησε μια κατάσταση άγνωστη έως τότε, καθώς ήρθε να δώσει νομική κάλυψη σε μια ιδιαίτερη πολιτική πρακτική. Στους βάσκους εφαρμόζεται από τότε μία ειδική δικαιοδοσία για να συλληφθούν, να τους αποδοθούν κατηγορίες, να φυλακίζονται και να δικάζονται. Εκείνη την εποχή ξεκινάει η γαλλική κυβέρνηση την σταδιακή διασκόρπιση των κρατουμένων σε φυλακές που βρίσκονται πολύ μακριά από τη Χώρα των Βάσκων.

Αυτήν τη στιγμή οι βάσκοι πολιτικοί κρατούμενοι είναι μοιρασμένοι σε 83 φυλακές. 582 αγωνιστές-αγωνίστριες βρίσκονται έγκλειστοι σε 49 κολαστήρια στην Ισπανία, και άλλοι 151 σε 34 αντίστοιχα κολαστήρια στη Γαλλία. Μόνο 15 εκτίουν ποινή στην Βασκωνία, μοιρασμένοι σε 3 φυλακές.
Με την άφιξη στην φυλακή τους μαζεύουν συνήθως σε ομάδες των 5 έως 10 ατόμων. Μολονότι αρχικά το γκρουπ είναι ενωμένο και διατηρεί της συντεταγμένες μιας ομαδικής λειτουργίας, σε μία δεύτερη φάση τους διαλύουν σε μικρές υποομάδες που διασκορπίζουν στις διάφορες πτέρυγες του συγκροτήματος. Έτσι, κάθε πτέρυγα «φιλοξενεί» το πολύ 3 πολιτικούς κρατουμένους, χωρισμένους και απομονωμένους σε ατομικά κελιά. Από εκεί και πέρα ο έγκλειστος γίνεται αντικείμενο διαρκούς παρακολούθησης και ελέγχου. Εξετάζονται συστηματικά οι αντιδράσεις του/της απέναντι σε διάφορες δοκιμές. Δεν έχει κανενός είδους ιδιωτική ζωή. Με συνεχείς αλλαγές είτε ωραρίων, είτε κελιών, είτε φυλακών δεν του επιτρέπουν να αποκτήσει καμία σταθερή καθημερινή ρουτίνα ή πρόγραμμα. Για να χάσει ή να χαλάσει τις σχέσεις και τα συναισθηματικά δεσμά με τους υπόλοιπους κρατουμένους η διεύθυνση της φυλακής φροντίζει να του δημιουργεί μια ατμόσφαιρα καχυποψίας προς όλους. Την κούραση και την έλλειψη ύπνου θα τις χρησιμοποιήσουν εξίσου μεθοδικά με συνεχές άναμμα των φώτων σε τακτά χρονικά διαστήματα όλη τη νύχτα. Απομόνωση, στενοχώρια, άγχος, μόνιμη έλλειψη ύπνου, κρύο, ζέστη, χρόνια πείνα (κακής ποιότητας τρόφιμα, απαίσια μαγειρευμένα), και ελλιπής ή, σε πολλές περιπτώσεις ανύπαρκτη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Όταν οι αιχμάλωτοι/ες ζουν χρόνια υπό αυτές τις συνθήκες αποδυναμώνεται το κουράγιο και οι σωματικές αντοχές τους. Ο ανθρώπινος οργανισμός αδυνατεί να αντιμετωπίσει τέτοιου μεγέθους επίθεση για τόσο μεγάλο διάστημα. Για αυτόν το λόγο η διεύθυνση της φυλακής μαλακώνει που και που τα μέτρα για να δώσει λίγη ανάσα στον έγκλειστο, αλλά μόλις ξαναζωντανέψει του τα επιβάλλει πάλι. Εάν σε τούτο το σκηνικό προσθέσουμε τους συνηθισμένους ξυλοδαρμούς μέσα στα κελιά και κατά την διάρκεια των μεταγωγών καταλαβαίνει εύκολα κανείς το φόβο και την ανασφάλεια που ριζώνει στον φυλακισμένο/η και το μόνιμο στρες που βιώνει. Χωρίς διεξόδους για εκτόνωση, ένα μέρος όλης αυτής της συσσωρευμένης αρνητικής ενέργειας βγαίνει έξω ως κρίσεις άγχους και επιθετικότητας και άλλο ένα μέρος υποσκάπτει την ίδια την υγεία του κρατούμενου προκαλώντας του σοβαρές ασθένειες (καρκίνο, σχιζοφρένια κ.τ.λ.).

Η πολιτική διασκορπισμού των κρατουμένων (politica de dispersion penitenciaria) και οι ειδικές συνθήκες εγκλεισμού επιδιώκουν την αποξένωση του αγωνιστή από τους πολιτικούς συντρόφους του και από την κοινωνία, είναι μία συνειδητή εφαρμογή ενός ολοκληρωμένου προγράμματος για το τσάκισμα της ανθρώπινης θέλησης και της πολιτικής ταυτότητας του κρατουμένου. Πρόκειται για «λευκό» βασανισμό με ξεκάθαρο πολιτικό στόχο. Η απομόνωση από την συλλογικότητα είναι από τα πλέον σκληρά μέτρα που μπορεί να υποστεί ένας άνθρωπος. Μια ομάδα δημιουργείται όταν τα μέλη που την αποτελούν αποδέχονται κοινές αξίες, ιδέες και πρότυπα συμπεριφοράς. Η ομάδα δημιουργεί ενότητα, και ολοκληρώνει το αίσθημα αξιοπρέπειας και αυτοεκτίμησης κάθε μέλους. Η ενότητα είναι που μας κάνει δυνατούς και ανθεκτικούς στις αντιξοότητες. Όταν ο άνθρωπος αποκτά σταθερότητα χάρη στην αρμονία και τη δυναμική ισορροπία που προσφέρει η ομάδα, ο μόνος τρόπος να τον βλάψουν είναι να τον κρατήσουν αποκομμένο από αυτήν. Ας δούμε τώρα το άλλο σκέλος, με ποιους μηχανισμούς επιτυγχάνουν την αποξένωση του αγωνιστή/τρια από τη κοινωνία.

α) Η μεταφορά των φυλακισμένων σε φυλακές που βρίσκονται πολύ μακριά από τις οικογένειές τους μειώνει ποσοτικά τα επισκεπτήρια.

β) Σε πολλές φυλακές επιτρέπονται μόνο τα επισκεπτήρια των συγγενών πρώτου βαθμού. Για την επίσκεψη φίλων απαιτείται η έγκριση της Γενικής Γραμματείας Σωφρονιστικών Ιδρυμάτων. Αυτός ο θεσμός αυθαίρετα εγκρίνει ή απορρίπτει τις αιτήσεις, χωρίς να δώσει εξηγήσεις ή επικαλούμενος αδιευκρίνιστους «λόγους ασφαλείας».

γ) Οι κρατούμενοι δικαιούνται 2 επισκεπτήρια 20 λεπτών ανά εβδομάδα. Ωστόσο, εξαιτίας της απόστασης, μπορούν να ενωθούν σε ένα επισκεπτήριο 40 λεπτών (με εξαίρεση ορισμένες φυλακές όπου αυτό το μέτρο δεν ισχύει).

Σε περίπτωση που στον φυλακισμένο/η έχει επιβληθεί τιμωρία το επισκεπτήριο διαρκεί 10 λεπτά.

δ) Το επισκεπτήριο διεξάγεται σε ένα μικρό θάλαμο στον οποίο ένα παχύ τζάμι, ενισχυμένο συχνά με σιδερένια κάγκελα, χωρίζει τον/την επισκέπτη από το αγαπημένο του πρόσωπο. Δηλαδή, επιτρέπεται η επίσκεψη αλλά όχι η επαφή. Αντιθέτως στην Γαλλία η επαφή είναι δυνατή γιατί δεν υπάρχουν ενδιάμεσα εμπόδια.

ε) Μία φορά το μήνα επιτρέπεται ένα φυσιολογικό επισκεπτήριο οπού επισκέπτης και κρατούμενος/η θα βρεθούν στο ίδιο χώρο. Πρακτικά όμως σε πολλές φυλακές τους αρνούνται αυτό το δικαίωμα, ενώ αν δοθεί άδεια μπορεί ανά πάσα στιγμή να την ανακαλέσουν αυθαίρετα. Είναι επιστημονικά αποδεδειγμένο ότι η έλειψη σωματικής επαφής επί μακράν μπορεί να προκαλέσει και ψυχικές και σωματικές βλάβες.

ζ) Ο περιορισμός της αλληλογραφίας ισχύει στην πλειοψηφία των φυλακών. Οι κρατούμενοι μπορούν να στείλουν μόνο δύο γράμματα κάθε εβδομάδα. Όσα γράμματα μπαίνουν ή βγαίνουν από την φυλακή διαβάζονται και ελέγχονται από σωφρονιστικούς υπαλλήλους προτού φτάσουν στον παραλήπτη (συχνά δε φτάνουν ποτέ). Όταν είναι γραμμένα στα βασκικά (μητρική γλώσσα της πλειοψηφίας των βάσκων πολιτικών κρατουμένων) με πρόσχημα τη μετάφραση, παραδίδονται με μεγάλες καθυστερήσεις ή δε φεύγουν ποτέ από τη φυλακή.

η) Υποκλοπή όλων των συνομιλιών. Τα επισκεπτήρια, τα γράμματα και οι τηλεφω-

νικές κλήσεις (5 λεπτών που επιτρέπονται σε ορισμένες φυλακές) καταγράφονται. Ηχογραφούν όλα τα επισκεπτήρια και βγάζουν φωτοτυπίες σε όλα τα γράμματα. Ο/η έγκλειστος/η αναγκάζεται να στέλνει και να λαμβάνει αποκομμένα μηνύματα. Κατά αυτόν τον τρόπο περιορίζουν την ανθρώπινη επικοινωνία και της στερούν ιδιωτικότητας (no privacy). Ο κρατούμενος δε μπορεί να εκφράσει και να εξωτερικεύσει τα συναισθήματα και τις σκέψεις του γιατί ξέρει πολύ καλά ότι μετά θα χρησιμοποιηθούν εις βάρος του (οι υπεύθυνοι των κολαστηρίων μαζεύουν λεπτομερώς όλες τις πληροφορίες για να βρουν και να χτυπήσουν το φυλακισμένο σε οποιοδήποτε αδύναμο σημείο).

θ) Τα έντυπα πολιτικού περιεχομένου περιορίζονται εξίσου, ή απαγορεύονται.

Η απομάκρυνση και ο διασκορπισμός των κρατουμένων σε όλο το μήκος και πλάτος της Ισπανό-Γαλλικής επικράτειας έχει άλλη μία δραματική πτυχή, την τιμωρία που επιβάλλεται σε συγγενείς και φίλους. Εάν πάρουμε υπόψη τους υπολογισμούς που έγιναν με βάση τα στοιχεία του Μαρτίου του 2009 (τότε οι πολιτικοί κρατούμενοι αριθμούσαν 748 άτομα) βρίσκουμε ότι κάθε οικογένεια προκειμένου να επισκεφτεί το αγαπημένο της πρόσωπο διένυε κατά μέσο όρο 1223 χιλιόμετρα την εβδομάδα, δηλαδή 63599 χιλιόμετρα το χρόνο. Η μελέτη λέει επίσης ότι στο εβδομαδιαίο ταξίδι κάθε οικογένεια δαπανούσε 378 ευρώ, δηλαδή 19653 ευρώ ανά χρόνο. Πολλαπλασιάζοντας αυτά τα νούμερα επί 25 (η χρονική περίοδος που εφαρμόζεται αυτή η εγκληματική πολιτική) αντιλαμβάνεται κανείς την ταλαιπωρία και το μέγεθος του οικονομικού εκβιασμού στις οικογένειες. Μόνο το κίνημα αλληλεγγύης που αναπτύχθηκε όλα αυτά τα χρόνια στη Χώρα των Βάσκων κατάφερε να ελαφρύνει έως ένα βαθμό αυτό το τεράστιο βάρος, δυστυχώς όμως για πολλές οικογένειες έχει γίνει δυσβάσταχτο. Όπως είναι δυσβάσταχτα τα 294 αυτοκινητιστικά ατυχήματα που θέρισαν τη ζωή σε 16 συγγενείς και φίλους που συμμετείχαν στην τιτάνια προσπάθεια να μη μείνει ούτε ένας κρατούμενος χωρίς το εβδομαδιαίο επισκεπτήριο.

Η «Politica de Dispersion Penitenciaria» σχεδιάστηκε για να αναγκάσουν τον κρατούμενο/η να απαρνηθεί τις ιδέες του, τον αγώνα του και τη συλλογική του ταυτότητα, ενώ σε περίπτωση αντίστασης, να τον εξοντώσουν. Σε 24 περιπτώσεις πέτυχαν τα κράτη το δεύτερο: J. Ramón Goikoetxea, Joseba Asensio, Josu Retolaza, Mikel Lopetegi, J.Carlos Alberdi, Mikel Zalakain, Jean Groix, Peio Marinielarena, Javier Gorostiza, Juan José Etxabe, Jose Maria Aranzamendi, J.Carlos Hernando, Jean Louis Maitia, Santi Díez, Esteban Esteban Nieto, Ramón Gil, Kepa Miner, Oihane Errazkin, Joxe Angel Altzuguren, Igor Angulo, Roberto Sainz, Arkaitz Bellon, Angel Figueroa και Xabier Lopez Penia. Δολοφονήθηκαν όλοι αργά και βασανιστικά.

Ο ισπανικός ποινικός κώδικας, που ήταν ήδη ο πιο σκληρός στην Ευρωπαϊκή Ένωση (είναι συνηθισμένο ένας κρατούμενος να περάσει από 25 έως 30 χρόνια μέσα στην φυλακή) τροποποιήθηκε τον Ιούνιο του 2003 και αύξησε τις ποινές σε 40 (!) χρόνια.
Η βασκική κοινωνία έχει εκφράσει επανειλημμένα, μαζικά και με ποικίλους τρόπους την ανάγκη να δοθεί τέλος σε αυτήν τη βάρβαρη και εκδικητική σωφρονιστική πολιτική. Το καθεστώς δεν καταλαβαίνει πως μια πολιτική που εκτός των άλλων απέτυχε το στόχο της (οι πολιτικοί κρατούμενοι δεν έχουν μετανιώσει για τον αγώνα τους υπέρ του σοσιαλισμού και της ανεξαρτησίας της Χώρας των Βάσκων) εφαρμόζεται στο ακέραιο όταν ο υποτιθέμενος λόγος για τον οποίο δημιουργήθηκε (η δράση της ΕΤΑ) έχει εξαφανιστεί. Μέρα παρά μέρα φαίνεται πιο καθαρά ότι με την άρνηση των δύο κρατών να απενεργοποιήσουν αυτήν την οδυνηρή πολιτική θέλουν να σκορπίσουν την απόγνωση ανάμεσα στους συγγενείς και στο ευρύτερο κοινωνικό τους περιβάλλον. Νομίζουν ότι κατά αυτόν τον τρόπο θα μπορέσουν να εκβιάσουν την κοινωνία και να ανακόψουν την αυξανόμενη διάθεση για ανεξαρτησία, καθώς τους κρατάνε αιχμάλωτους και για τα πολιτικά ανταλλάγματα.

Όπως επισημαίνει ο σύλλογος συγγενών και φίλων των βάσκων πολιτικών κρατουμένων ETXERAT, τα δικαιώματα των φυλακισμένων δε μπορούν να εξαρτώνται από πολιτικά συμφέροντα. Τα θεμελιώδη δικαιώματα πρέπει να είναι σεβάσμια. Είναι απαράδεκτο να παίζουν με αυτά και να τα χρησιμοποιούν ως αντάλλαγμα δύο καθεστώτα που θέλουν να αυτοαποκαλούνται ως «Κράτη Δικαίου».

Το παρόν κείμενο είναι ως επί το πλείστον μετάφραση μίας έκθεσης του συλλόγου ETXERAT και είναι διαθέσιμο στο www.etxerat.info.

Θλιμμένη Σουρικάτα

Η Αριστερά στην εξουσία

και ο αντιεξουσιαστικός αγώνας στην πόλη

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, τα κομματικά στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ ξημεροβραδιάζονται σε κανάλια, blogs και εφημερίδες, περιγράφοντας τα πρώτα βήματα της κυβέρνησης της αριστεράς μετά τις εκλογές της Κυριακής 25 Γενάρη. Παρ᾽ όλ᾽ αυτά, δεν έχουν περάσει πάρα μόνο μερικοί μήνες από τις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές του περασμένου Μαΐου, που ανέδειξαν στην εξουσία κομματικά στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ αλλά και υποστηριζόμενες\ους υποψήφιες\ους. Έτσι, στις πόλεις μας, είχαμε καιρό τώρα μια πρώτη εικόνα για το πώς αντιλαμβάνεται η «αριστερή εξουσία» το χώρο και το χρόνοτο πεδίο στο οποίο ζούμε και αγωνιζόμαστε.

Ο «κινηματικός» επιχειρηματίας κ. Μίχος

Ήδη από το Σεπτέμβρη που ανέλαβαν καθήκοντα οι νέες δημοτικές και περιφερειακές αρχές, διαφάνηκαν τα πρώτα ρήγματα στους υποτιθέμενους δεσμούς της «λαϊκής αριστερής διακυβέρνησης» με τον κόσμο του αγώνα. Ο νέος δήμαρχος του Δήμου Αριστοτέλη στη Χαλκιδική Γιάννης Μίχος, αντικατέστησε τον Πάχτα κι έγινε δεκτός με δάφνες, ως ο μπροστάρης του αγώνα των κατοίκων της Ιερισσού για το δικαίωμα στη ζωή κι ενάντια στα συμφέροντα της El Dorado Gold. Έτσι, οι πρώτες μετριοπαθείς δηλώσεις του υποστηριζόμενου από το ΣΥΡΙΖΑ Δημάρχου, που υποδήλωναν υποταγή στην αστική νομιμότητα (η οποία εγγυάται πάντοτε τα συμφέροντα των καπιταλιστών, όπως της εν λόγω εταιρείας), η τακτική ίσων αποστάσεων, καθώς και οι πρώτες άτολμες για αποφάσεις των δημοτικών συμβουλίων, απογοήτευσαν τον κόσμο που είχε πιστέψει πως ένας τοπικός επιχειρηματίας θα μπορούσε να σηκώσει στους θεσμικούς του ώμους, τις ελπίδες, τον αγώνα και τα όνειρα των δεκάδων χιλιάδων κατοίκων της περιοχής.

Ο Δήμαρχος δήλωσε πως η ακύρωση της θανατηφόρας για το δάσος των Σκουριών επένδυσης, δεν είναι αρμοδιότητα του Δήμου, αρνούμενος ουσιαστικά να σηκώσει το (όποιο) πολιτικό του ανάστημα απέναντι στην καταπάτηση ενός ζωτικού ελεύθερου χώρου. Έτσι, ο Γ. Μίχος έχει καταφέρει να αποσπάσει μέχρι και θετικά σχόλια από μέσα ενημέρωσης που βρίσκονται στο payroll της καναδικής εταιρείας πίσω από την «Ελληνικός Χρυσός ΑΕ». Σύμφωνα μ᾽ αυτά τα μέσα, όσο ο Μίχος μασάει τα λόγια του, «η εταιρία προχωρά ακάθεκτη στην ολοκλήρωση της επένδυσης, πιστή στο χρονοδιάγραμμα και στο πρόγραμμά της».

Δάσος ή ΕΣΠΑ;

Κάποια θα μπορούσε ν᾽ αναρωτηθεί με το δίκιο της, αν τα παραπάνω αποτελούν πράγματι έκπληξη για τον κόσμο του κινήματος. Το σίγουρο είναι όμως ότι θα εκπλησσόταν διαβάζοντας για την περίπτωση του δάσους «Μπαρουτάδικο» στο Αιγάλεω και συγκεκριμένα για το χώρο που είναι γνωστός ως «Πατινάζ», ο οποίος προορίζεται για θυσία ώστε να αποδεσμευτούν 1,2 εκ. ευρώ από το ΕΣΠΑ. Έτσι, έχουμε το εκπληκτικό φαινόμενο, ο αριστερός και με μακροχρόνια πολιτική καριέρα στο ΣΥΡΙΖΑ, νέος δήμαρχος Δημήτρης Μπίρμπας, να επιτίθεται σ᾽ ένα κίνημα που παλεύει στην κυριολεξία για τη Γη και την Ελευθερία. Μάλιστα, ο νέος δήμαρχος, φτάνει να χρησιμοποιεί επιχειρήματα που έχει χρησιμοποιήσει στο παρελθόν ο Σαμαράς, απέναντι στους αγωνιζόμενους κατοίκους της Ιερισσού. Κάποια απ᾽ αυτά είναι: *«έχω νωπή τη λαϊκή εντολή», «οι κάτοικοι έχουν χάσει την προσφυγή στο Συμβούλιο της Επικρατείας», «μειοψηφίες με συμφέροντα που εμποδίζουν το έργο», «δεν επιτρέπεται η άσκηση βίας από τους κατοίκους», «πρόκειται για κοινωφελές έργο που δεν απειλεί το περιβάλλον»*.

Με πρόσχημα την κατασκευή ενός βρεφονηπιακού σταθμού που έχουν πράγματι ανάγκη οι γονείς της περιοχής, οι «λαϊκές συνελεύσεις» - παρωδίες που διοργανώνει ο Μπίρμπας για να μιλήσει στους δικούς του, και τα καλέσματα σε κατοίκους να σταθούν αλληλέγγυοι στις μπουλντόζες που θα ξηλώσουν τα δέντρα, έρχονται να προστεθούν στις αποκρουστικές ψευδοκινηματικές πρακτικές που προτάσσουν οι δήθεν «άνθρωποι των κινημάτων».

Μάταια όλα αυτά όμως, αφού ο αγώνας των κατοίκων του Αιγάλεω δεν αφήνει περιθώρια για παρανοήσεις σχετικά με τα συμφέροντα της κοινωνίας. Για τη δυναμική παρουσία, τις περιφρουρήσεις και την καταπληκτική δουλειά στον τομέα της επιχειρηματολογίας και της τεκμηρίωσης, μπορεί κανείς να ενημερωθεί από την ιστοσελίδα της κατάληψης «Σινιάλο», από την οποία συντρόφισσες και σύντροφοι συμμετέχουν ενεργά στο κίνημα για την υπεράσπιση του Μπαρουτάδικου. Το κίνημα αυτό εκφράζει από τα κάτω, αδιαμεσολάβητα και αντιιεραρχικά το πραγματικό κοινωνικό συμφέρον: «ΝΑΙ ΣΤΟΝ ΠΑΙΔΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ- ΟΧΙ ΣΤΟ ΜΠΑΡΟΥΤΑΔΙΚΟ»- η καταστροφή του περιβάλλοντος δεν αποτελεί πρόταση για συζήτηση!

Αριστερά στου Ζωγράφου

Ελάχιστοι είναι πλέον αυτοί και αυτές που δε γνωρίζουν την πανέμορφη κατάληψη της «Βίλας Ζωγράφου». Μετά το διήμερο συναυλιών τον περασμένο Μάη ενάντια στις ειδικές συνθήκες κράτησης αλλά και το καλοκαίρι με τις δροσερές βραδιές στην ταράτσα του οικήματος, οι περισσότερες και οι περισσότεροι που ζούμε στην Αθήνα, έχουμε εικόνα για τη δουλειά που έχουν κάνει οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες της Βίλας. Η σωρεία πολιτικών εκδηλώσεων αλλά και η πληθώρα ομάδων που δραστηριοποιούνται στο χώρο, δεν αφήνει καμία αμφιβολία για το αν ο χώρος είναι ανοιχτός ή όχι. Από τις ομάδες αυτομόρφωσης πάνω στη φιλοσοφία, στην ιστορία, στη φωτογραφία κ.α. μέχρι τον αυτοδιαχειριζόμενο κήπο λαχανικών από την ομάδα «Μπαξές», η κατάληψη της Βίλας δηλώνει με την ύπαρξή της, ότι από τον Οκτώβρη του 2011 που απελευθερώθηκε, έχει μεταμορφωθεί από ένα πολυτελή άχρηστο κλειστό χώρο, σε ένα κύτταρο ζωής και δημιουργίας για τους κατοίκους της περιοχής κι όχι μόνο.

Η νέα δημοτική αρχή όμως, έχει άλλη άποψη. Με μπροστάρη την νεοεκλεγείσα δήμαρχο που στηρίχτηκε από το ΣΥΡΙΖΑ, Τίνα Καφατσάκη, αποφασίστηκε ομόφωνα ότι μια από τις πρώτες κινήσεις του Δήμου θα πρέπει να είναι το γκρέμισμα του τοίχου της περίφραξης της Βίλας. Έτσι, λένε, το κτήριο θα γίνει «προσβάσιμο» στο λαό του Ζωγράφου. Στην πραγματικότητα αυτό που ζητούν οι καθεστωτικές πολιτικές δυνάμεις, είναι να βάλουν πόδι στο χώρο και να τον εκμεταλλευτούν. Δεν εξηγείται αλλιώς το ότι παραβλέπουν πως η Βίλα ήταν πάντα ανοιχτή σε άτομα και συλλογικότητες που δρουν από τα κάτω, αντιιεραρχικά κι αδιαμεσολάβητα. Ή ότι ο κόσμος της γειτονιάς καθημερινά είναι μέσα στη Βίλα, συμμετέχοντας είτε στις πολιτικές δραστηριότητες του χώρου είτε απλώς για να κάνει τη βόλτα του. Οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες στου Ζωγράφου κινήθηκαν άμεσα και ήταν σαφείς: κάθε κίνηση προς υλοποίηση της δημοτικής απόφασης, θα θεωρηθεί κατασταλτική και ως τέτοια θ᾽ αντιμετωπιστεί από όλο τον κόσμο του ανταγωνιστικού κινήματος.

Αριστερά και στη Νέα Φιλαδέλφεια

Άλλη μια περίπτωση εφαρμογής «αριστερής αστικής νομιμότητας» με ταυτόχρονη καταστολή κινηματικών δομών, συναντάμε στη Νέα Φιλαδέλφεια. Άλλος ένας νεοεκλεγείς δήμαρχος υποστηριζόμενος από το ΣΥΡΙΖΑ, άλλο ένα δάσος που απειλείται από επιχειρηματικά συμφέροντα και άλλος ένας κατειλημμένος αυτοδιαχειριζόμενος κοινωνικός χώρος που δέχεται επίθεση.

Παρά την ολιγωρία που έδειξε η νέα δημοτική πλειοψηφία να συγκρουστεί με τα συμφέροντα του μεγαλοκαπιταλιστή Μελισσανίδη, και να προστατέψει το άλσος της Ν. Φιλαδέλφειας, δεν αμέλησε να προωθήσει τα πιο ματαιόδοξα πολιτικά της συμφέροντα από τους πρώτους κιόλας μήνες. Η κατάληψη «Στρούγκα» που βρίσκεται απέναντι από το Δημαρχείο της πόλης, στο χώρο παλιάς ταβέρνας, είναι ένας χώρος κατειλημμένος από τις αρχές του 2009, όταν επιλέχθηκε για να στεγάσει τις επιθυμίες και τα όνειρα όλων αυτών που συναντήθηκαν στους δρόμους της πόλης κατά τη διάρρηξη της κανονικότητας που προκάλεσε η εξέγερση του Δεκέμβρη. Οι ανοιχτές αντιιεραρχικές κι αδιαμεσολάβητες διαδικασίες, οι πολιτικές εκδηλώσεις και παρεμβάσεις στην πόλη, τα πολιτιστικά δρώμενα και η ευθεία αμφισβήτηση των θεσμών της ιδιοκτησίας και της αστικής νομιμότητας, δε θα μπορούσαν παρά να αποτελούν «αγκάθι» για τη νέα δημοτική πλειοψηφία, που μέσα από θεσμικές δομές, προσπαθεί να καλλιεργήσει το προφίλ της «ριζοσπαστικής αριστεράς».

Έτσι, τον περασμένο Νοέμβριο, ο δήμαρχος Άρης Βασιλόπουλος καταθέτει τον προϋπολογισμό του Δήμου για το έτος 2015, όπου προβλέπεται και η κατεδάφιση της κατάληψης για να ανεγερθεί στη θέση της ΚΑΠΗ. Αφού δήλωσε ότι αρχικά δεν υπάρχουν χρήματα για τέτοιο έργο, ξεκαθάρισε ότι μόλις βρεθούν (μέσα στο χρόνο), το έργο θα πραγματοποιηθεί. Στη συνέχεια προχώρησε σε απευθείας ανάθεση επιμέρους εργολαβιών που απαιτούνται για την υλοποίησή του και μάλιστα πρότεινε στη συνέλευση της «Στρούγκας» να μεταστεγαστεί σε νέο χώρο, παραχωρημένο από το Δήμο. Κάτι τέτοιο βέβαια ποτέ δεν έγινε αντικείμενο συζήτησης από την πλευρά της κατάληψης. Η κίνηση του Δήμου όμως, κίνηση που ποτέ δεν είχαν τολμήσει παραδοσιακά συντηρητικές πολιτικές δυνάμεις της πόλης, θεωρήθηκε επιθετική και ξεκαθαρίστηκε πως κάθε βήμα προς υλοποίηση του σχεδίου, θα συναντήσει δυναμική αντίσταση.

Δόγμα: «Αφομοίωση ή Καταστολή»

Οι παραπάνω υποθέσεις, που βρίσκονται σε εξέλιξη, δεν είναι βέβαια μεμονωμένες. Στο Βύρωνα, η νέα κατάληψη «Ανάληψη» δέχθηκε από την πρώτη στιγμή τις απειλές του νέου συριζαίου δημάρχου, ενώ τα δείγματα γραφής που δίνουν οι δημοτικές αρχές που στηρίζονται από το ΣΥΡΙΖΑ, είναι εμφανή σε κάθε πτυχή της άσκησης εξουσίας τους: 2μηνες θέσεις εργασίας στην Καισαριανή, 5μηνα κοινωφελή προγράμματα στο Βύρωνα, νύχτες διευρυμένου ωραρίου στη Λειβαδιά, εθελοντική εργασία στη Ν. Φιλαδέλφεια και τη Ν. Χαλκηδόνα κ.α. Παράλληλα, από τον τρόπο που αντιμετωπίζεται η όποια κριτική, είναι σαφές ότι οι δήθεν άνθρωποι των κινημάτων, δεν είναι τίποτ᾽ άλλο από ανθρώπους που κλήθηκαν να σώσουν την κανονικότητα του συστήματος κι έσπευσαν να το κάνουν με «αίσθημα ευθύνης», ενώ όλοι εμείς που πιστεύουμε σε μια άλλη κοινωνία, χειραφετημένη από την εξουσία, είμαστε εμπόδιο στα σχέδιά τους και θα πρέπει είτε να αφομοιωθούμε στην εξουσία της αριστεράς είτε να σφίξουμε τις γροθιές μας απέναντι στην καταστολή της...

Ενβίκτις Οναύτις

Διαβάστε-ενημερωθείτε περαιτέρω:

Για το Δάσος των Σκουριών:
https://soshalkidiki.wordpress.com/

Για το Δάσος «Μπαρουτάδικο» στο Αιγάλεω:
https://sinialo.espiv.net/?tag=patinaz

Το site της κατάληψης «Βίλα Ζωγράφου»:
http://villazografou.squat.gr/

Το site της κατάληψης «Στρούγκα»:
http://strouga.espivblogs.net/

26-01

Ένα Ψυχογράφημα των Μαζών την Επόμενη Μέρα

«Η Κόλαση είναι άδεια
και όλοι οι Διάβολοι είναι εδω.»
Ουίλλιαμ Σέξπιρ

Οι Νέοι Διαχειριστές

Από το βράδυ της 25ης Γενάρη, όλα τα ΜΜΕ ανεξαρτήτως μιλάνε για την πρώτη κυβέρνηση της αριστεράς στην ιστορία της χώρας. Μετά από μια σειρά κωλοτούμπες, οι μεγάλοι δημοσιογραφικοί όμιλοι εν τέλει πανηγύρισαν μαζί με τους νικητές την αλλαγή σελίδας. Πίσω από τα χαμόγελα και την μαζική ψευδαίσθηση ενός σημαντικού κομματιού του πληθυσμού, η πραγματικότητα είναι αμείλικτη - αμέσως μετά την νίκη των συριζαίων εμφανίζεται στο προσκήνιο η απέραντη κενότητα του ανύπαρκτου πολιτικού σχεδίου της νέας εξουσίας. Πλούσιοι και φτωχοί, εφοπλιστές και ναυτεργάτες, μπάτσοι και διαδηλωτές, ευρωπαϊστές και αντι – ευρωπαιστές, δανειστές και χρεωκοπημένη κοινωνία, όλοι θα δουν τις αντικρουόμενες επιθυμίες και τα αντιθετικά συμφεροντά τους να ικανοποιούνταιοι αφού συριζαίοι για να βγούν στην εξουσία, υποσχέθηκαν ότι θα ικανοποιήσουν όλα ανεξαιρέτως τα κοινωνικά κομμάτια. Ταυτόχρονα η νέα κυβέρνηση θα συγκρουστεί με το ντόπιο και το ευρωπαικό κεφάλαιο ικανοποιώντας τις απαιτήσεις της χρεοκοπημένης κοινωνίας, προεξοφλώντας όμως ότι δεν θα έρθει σε καμιά ουσιαστική ρήξη και ότι εν τέλει θα βρεθεί λύση. Ο τρόπος με τον οποίο θα γίνουν όλα αυτά είναι (και θα παραμείνει) άγνωστος για τον πληθυσμό και δεν ειπώθηκε ποτέ και σε κανένα σημείο των τελευταίων ετών απλά και μόνο γιατί δεν τον ξέρουν ούτε οι ίδιοι οι συριζαίοι. Αντ ‘ αυτού περιφέρονταν στα κανάλια λέγοντας γελοιότητες από το πρωί μέχρι το βράδυ, από τις οποίες κανείς σώφρων άνθρωπος δεν μπορεί να συμπεράνει ότι υπήρχε οποιοδήποτε σχέδιο. Ανεξαρτήτως λοιπόν εάν θα μακροημερεύσει στην εξουσία, η νέα αριστερή κυβέρνηση δεν βγήκε βάσει των πολιτικών προτάσεων της αλλά μιας ψυχολογικού τύπου επικοινωνιακής επίθεσης βασισμένης στο ότι τα πράγματα δεν μπορούν να γίνουν χειρότερα. Με λίγα λόγια το επιχείρημα τους προς τα κατώτερα κοινωνικά κομμάτια ήταν ‘’ κλείστε τα μάτια και θα φτιάξουν όλα ‘’. Και ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας το έκανε, αρνούμενο πεισματικά να δεί την πραγματικότητα.

Η Ευρωπαική Ένωση

Βασικό επιχείρημα για την υπογραφή και επέκταση των μνημονίων και ότι αυτά συνεπάγονταν, είναι η άρρηκτη σχέση της Ελλάδας με την Ε.Ε και η υποχρεώση της χώρας να ακολουθεί τα γενικότερα ευρωπαικά οικονομικά σχέδια. Με την ανάληψη της εξουσίας από τον ΣΥ.ΡΙ.ΖΑ, δύο τίνα μπορεί να συμβούν: ή θα ακολουθηθεί η ίδια πολιτική με κάπως λιγότερη ένταση στα πλαίσια της παραγωγικής ανασυγκρότησης ή θα αλλάξει προς πιο φιλολαικά μέτρα, που μετα θα πρέπει να εφορμοστούν και στην υπόλοιπες χώρες (τουλάχιστον) του Νότου. Και στις δύο περιπτώσεις η ευρωπαική οικονομία είναι κερδισμένη: στην πρώτη περίπτωση τα πράγματα συνεχίζουν ως έχουν, ενώ στην δεύτερη επανεκκινούν την οικονομία των κρατών του Νότου με τον πληθυσμό τους φτωχοποιημένο και την κατάσταση ομαλοποιημένη. Επίσης η Ε.Ε είναι ικανοποιημένη και για ένα δεύτερο ρόλο. Δεν αμφισβητήθηκε πουθενά ως νομοτελειακή συνθήκη, δεν θίχτηκαν οι κεντρικές γραμμές της ανθρωποφαγικής οικονομικής πολιτικής της, δεν αναφέρθηκε πουθενά ο αποικιοκρατικός ρόλος της. Η υποτιθέμενη νίκη του λαού , της κοινωνίας κ.τ.λ. εκφράζεται μεν σε πρώτο χρόνο από την επικράτηση του ΣΥ.ΡΙ.ΖΑ, σε δεύτερο χρόνο όμως δεν αναφέρονται πουθενά τα βαθύτερα αίτια της διάλυσης του κοινωνικού ιστού, τονίζοντας μονομερώς την ευθύνη στην κακή διαχείριση από την ακροδεξιά. Το μεγάλο κέντρο εξουσίας παραμένει ίδιο, αυτό που αλλάζει είναι το πολιτικό προσωπικό, το οποίο με την σειρά του μπορεί να ξαναλλάξει κατά το δοκούν.

Το Βαθύ Κράτος

Οι εκλογές δεν είναι τίποτα περισσότερο από την αλλαγή του πολιτικού προσωπικού. Το κράτος, το βαθύ κράτος, ο στρατός, οι μπάτσοι και τα μέσα ενημέρωσης δεν εκλέγονται, είναι ο καθεστωτικός μηχανισμός που καλούνται να διαχειριστούν οι συριζαίοι από εδώ και πέρα. Τα πρώτα δείγματα γραφής είναι τα αναμενόμενα: υπόσχεση για μισθολογικές αυξήσεις στους μπάτσους και τους στρατιωτικούς των οποίων τη χρησιμότητα προς όφελός του αναγνωρίζει κάθε σώφρων κρατιστής και υπόσχεση για μη διάλυση αλλά ενσωμάτωση των παρακρατικών σωμάτων. Τα δείγματα γραφής και από την άλλη πλευρά είναι σαφή: οι μπάτσοι ψήφισαν πάλι, κατά πλειοψηφία, τους ναζί στις εκλογές. Το βαθύ κράτος στην Ελλάδα έχει μεγάλες ρίζες, οι οποίες γιγαντώθηκαν το τελευταίο διάστημα. Οι ναζιστές και οι ναζιστές μπάτσοι, οι κυπατζήδες και οι νέοι ολιγάρχες

με τους ιδιωτικούς στρατούς, οι μπαλτάκοι και το Δίκτυο 21 αποτελούν σάρκα από τη σάρκα του νεοελληνικού κράτους και δεν είναι εύκολα διαχειρίσιμοι. Οι συριζαίοι είχαν ένα βασικό δίλημμα τα τελευταία χρόνια. Είτε να κυβερνήσουν αποδίδοντας υποτυπώδη κοινωνική δικαιοσύνη με την στήριξη της αγωνιζόμενης κοινωνίας, είτε να αγκιστρωθούν σε ένα κομμάτι του κεφαλαίου και να ελπίζουν στην δική του στήριξη για την διαχείριση ή την αντιμετώπιση του πολύμορφου παρακράτους. Επέλεξαν το δεύτερο. Όπως είπε και ο νέος πρωθυπουργός, στην κεντρική προεκλογική ομιλία του, προσπαθώντας να θίξει όσο γίνεται μικρότερα και πιο κατάπτυστα κοινωνικά κομμάτια: ‘’οι μοναδικοί που πρέπει να φοβούνται, είναι οι λαθρέμποροι και οι φοροφυγάδες.’’. Οι συριζαίοι προτείνουν την εθνική και η ταξική συμφιλίωση και η επιλογή της ρήξης είναι πλέον στην άλλη πλευρά. Στο βάθος, η Δημοκρατία της Βαιμάρης και οι δεξιές πλατείες της Ουκρανίας δείχνουν μια πιθανή κακή εξέλιξη των πραγμάτων.

Το Πολιτικό Ζήτημα

Η νίκη του ΣΥ.ΡΙ.ΖΑ πρέπει να αξιολογηθεί σε όλες τις παραμέτρους της. Οι συριζαίοι διεξήγαγαν μια προεκλογική εκστρατεία με σχεδόν αποκλειστικά οικονομικούς όρους. Η αλληλεγγύη, ο αντιρατσισμός, η δημοκρατία, η αξιοπρέπεια, ο αγώνας, η αριστερά και άλλες λέξεις που βρίσκονται μόνιμα στην αριστερή φρασεολογία τα τελευταία εκατό χρόνια πέρασαν σε δεύτερη →

Προσεχώς: Ηρεμία πριν τη Δεξιόστροφη καταιγίδα

Τα αποτελέσματα τον εκλογών βρίσκουν το μεγαλύτερο κομμάτι του δεξιού στρατοπέδου αποδεκατισμένο, διαιρεμένο και τσακωμένο. Εξαίρεση αποτελεί το κομμάτι της λαϊκιστικης αντιμνημονιακής δεξιάς των ψεκασμένων ΑΝ.ΕΛ που τελικά θα είναι και το μόνο που θα παίξει κάποιο ρυθμιστικό ρόλο στο άμεσο μέλλων.

Η εξελίξεις στο εσωτερικό της Ν.Δ θα καθορίσουν κατά πόσο θα καταστεί δυνατό το σχέδιο της «αριστερής παρένθεσης» ή όχι. Εάν και εφόσον ο Α. Σαμαράς καταφέρει να παραμείνει στην ηγεσία του κόμματος και το νεοφιλελεύθερο ακροδεξιό κλιμάκιο του δεν παραγκωνιστεί μετά την αποτυχημένη προεκλογική στρατηγική που επέβαλε αλλά καταφέρει να ανασυνταχθεί, τότε και μόνο τότε θα μπορέσουμε να δούμε πως σκοπεύουν να το εφαρμόσουν. Προς το παρόν στη Ν.Δ θα πέσει γκρίνια και έριδες. Το ερώτημα είναι ποιος θα κερδίσει την αρχηγία του κόμματος, θα είναι παράγοντας της κεντροδεξιάς ή της ακροδεξιάς.

Ότι αφορά το χίπστερ νέο-συντηρητικό κομμάτι του Ποταμιού, δεν υπάρχει προς το παρόν καμιά εικόνα που θέλουν να το πάνε, η απολίτικη θολούρα αυτού του συνονθυλεύματος είναι εξαιρετικά αποπροσανατολιστική.

Η Χρυσή αυγή μπορεί να μείνει κάτι παραπάνω από ικανοποιημένη από τα αποτελέσματα, μπορεί οι συσχετισμοί να μην τις επιτρέπουν να παίξει τον όποιο ρυθμιστικό ρόλο και η ρήξη με την Ν.Δ να την απομονώνει, αλλά η θέση του τρίτου κόμματος, δίχως καμία προβολή από τα καθεστωτικά ΜΜΕ, με τους μισούς υποψήφιους προφυλακισμένους την σταθεροποιεί στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό. Ενδεικτική είναι η δήλωση του φύρερ:

«Απέτυχαν σε όλα τα επίπεδα! Η Χρυσή Αυγή εξέρχεται νικήτρια από την εκλογική διαδικασία, κρατώντας τα ποσοστά της σε όλη την επικράτεια και αναγορευμένη σε τρίτη πολιτική δύναμη του τόπου και μόνη πραγματικά Εθνική Αντιπολίτευση.»

Το γεγονός αυτό σηματοδοτεί πως η Χ.Α έχει πλέων μια σταθερή και ακλόνητη κοινωνική βάση που απαρτίζεται από μεγάλο μέρος των σωμάτων ασφαλείας και από λούμπεν κοινωνικά κομμάτια (βλέπε αποτελέσματα σε Β Πειραιώς και Αχαρνές). Το μείγμα αυτό μπορεί να αποτελέσει μια σοβαρή εκρηκτική ύλη τις οποίας το φιτίλι δεν θα μπει έως ότου ολοκληρωθεί η δίκη, εκτιμούμε πως μέχρι τότε το προφίλ θα παραμείνει χαμηλό, τώρα τι ακριβώς εννοούν με τον όρο Εθνική αντιπολίτευση μένει να το δούμε.

Όποια και να είναι η εξέλιξη κανένας εφησυχασμός δεν είναι επιτρεπτός, η άκρα δεξιά οργανώνει την ρεβάνς της και όταν της δοθεί η κατάλληλη ευκαιρία θα ξανά επιχειρήσει να εισβάλει δυναμικά στο κεντρικό πολιτικό πεδίο με την στήριξη μέρος του βαθέος κράτους του ντόπιου κεφαλαίου, μπάτσων και ορθοδοξοταλιμπάν.

Οι κίνδυνοι που ελλοχεύουν είναι τέτοιοι που επιβάλλεται να προετοιμαστούμε για μια αντιπαράθεση με τις αντιδραστικές μάζες που θα προωθηθούν στον δρόμο. Η μορφή τους δεν αποκλείεται να μοιάσει στο επιτυχημένο μοντέλο του γερμανικού PEGIDA, μπροστά στο οποίο η αντιφασίστες-ριες έμειναν αρχικά παντελώς αμήχανοι. Μένει λοιπόν να τα βάλουμε κάτω, να κουβεντιάσουμε άμεσα στις συλλογικότητες μας και να χαράξουμε μια πολύπλευρη στρατηγική.

Carpe Diem

Περί αριστερής καπήλευσης ριζοσπαστικών προταγμάτων

«Δεν ειναι η πραγματικότητα που αλλάζει,
αλλά η συνείδηση που έχουμε για αυτή»
Attalah Shabazz

Οι λέξεις μπορεί να είναι αναντικατάστατες στον πλήρη τους ορισμό αλλά μπορούν να αποκτήσουν διαφορετική νοηματοδότηση ανάλογα τον αναγνώστη της λέξεως.Συγγενή νοήματα μπορεί να παραχθούν από τις ίδιες λέξεις ή ακόμα και εν γένει αντίθετα νοήματα.Δεν λέμε δηλαδή πως κάτι τέτοιο δεν είναι κάτι το φυσικό αν πάρουμε σαν φυσική υπόθεση ότι κάθε άνθρωπος-αναγνώστης έχει μια διαφορετική κοινωνική ανάπτυξη που διαμορφώνει και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς του όπως επίσης διαθέτει και διαφορετικά ψυχογραφικά χαρακτηριστικά όπου μπορούν να επηρεάσουν την νοηματοδότηση ακόμα και με μοναδικά κριτήρια τον τόπο ,τον χρόνο και την ψυχολογική κατάσταση μιας συγκεκριμένης στιγμής με κάποιες συγκεκριμένες συνθήκες.

Πολλές φορές όμως για επικοινωνιακούς λόγους συντήρησης και αναβάθμισης μια θεσμισμένης κουλτούρας ,τα ΜΜΕ χρησιμοποιούν πομπώδεις εκφράσεις και σλόγκαν τα οποία σκοπό έχουν να μπολιάσουν με φόβο ,αβεβαιότητα και την ανάγκη για εξουσιασμό.Αυτή η καθεστωτική κουλτούρα που καλλιεργείται συνεπώς χαρακτηρίζεται από υποταγή,φόβο,αναθετική λογική ,ανάγκη για εξουσιασμό και ηγέτες που αποφασίζουν για άλλους,κοινωνικό αυτοματισμό και καννιβαλισμό.

Για να μην αναλωνόμαστε όμως στην απλή περιγραφή σας παραπέμπω στο κείμενο με τίτλο '' Οι λέξεις και το νόημα τους στη δυστοπική κοινωνία" που δημοσιεύτηκε στο φύλλο 22 (καλοκαίρι 2013) της 'Απατρις.Ας περάσουμε τώρα στον τρόπο που η αριστερά διαλέγει να καπηλεύεται κάποια προτάγματα όπως η αυτοοργάνωση και η αυτοδιαχείριση τα οποία είναι καθ' όλα ριζοσπαστικά και δεν μπορούν να συμβιβαστούν με ιεραρχικές και εξουσιαστικές αντίληψεις περί της πραγματικότητας.

Ο Σύριζα λοιπόν ο οποίος είναι και στην προκειμένη ο κύριος εκφραστής της Αριστεράς βάσει της επικράτησής του στις εκλογές ,όπως όλα τα κόμματα επιλέγει να μεθοδεύσει τον λόγο του .Ας πάμε λοιπόν να δούμε την επικοινωνιακή τεχνική του και την χρήση του λόγου.Βλέποντας ένα από τα συνθήματα του Σύριζα που λέει ''Αντίσταση ,Αλλυλεγγύη,Αυτοοργάνωση" δεν στεκόμαστε στην λέξη Αντίσταση που ο Σύριζα την νοηματοδότεί σαν αντίσταση προς τους πολιτικούς φορείς της Δεξιάς με κοινοβουλέυτικούς όρους ,καθώς υπάρχουν εγγενείς και αντιδιαμετρικές διαφορές με την δική μας οπτική.Εμείς θίγουμε το κράτος ,τους μηχανισμούς του και φυσικά δεν αφήνουμε τους θεσμούς στο απυρόβλητο.

Όσον αφορά την Αλληλεγγύη και τις δομές αλληλεγγύης που εκπορεύονται από τον Σύριζα όπως κοινωνικά ιατρεία και φαρμακεία, κοινωνικά παντοπωλεία, διανομή τροφίμων μεταξύ παραγωγού καταναλωτή χωρίς την παρεμβολή μεσαζοντων,κοινωνικών ωδείων, τράπεζες χρόνου και ανταλλακτικά παζάρια έχουμε να δηλώσουμε πως τα εγχειρήματα σαν εγχειρήματα είναι σαφώς ριζοσπαστικά αλλά υπάρχει μεγάλη ποιοτική διαφορά όταν εφορμούνται από έναν εξουσιαστικό μηχανισμό με κλιμάκια και βαθμίδες.Ριζοσπαστικά εγχειρήματα που μπολιάζονται απο εξουσιαστικές σχέσεις ενός αστικού κόμματος με ιεραρχικές δομές παύουν να είναι ριζοσπαστικά ,αλλάζει η φύση τους και χρησιμοποιείται η επιφανειακή τους πλευρά με ένα ωραίο περιτύλιγμα από τους υπεύθυνους επικοινωνιακής πολιτικής της Κουμουνδούρου για προεκλογικούς σκοπούς.

Ο Σύριζα όμως δεν μένει εκεί .Εκτός από τις δομές που δημιουργεί ,λόγω περιορισμένων δυνατοτήτων αποφασίζει να παρεισφρήσει και σε άλλες χρησιμοποιώντας το υπερκομματικό του προσωπείο με τακτικές όπως αυτές που χρησιμοποίησε για να παρεισφρήσει στις λαικές συνελεύσεις του κινήματος των αγανακτισμένων το καλοκαίρι του 2011 καταφέρνοντας να ηγεμονεύσει πολιτικά στον λόγο που έβγαινε από τις λαικές συνελεύσεις και ένα χρόνο μετα να εξαργυρώσει αυτή του την προσπάθεια με 1.300.000 περισσότερους ψήφους από τις εκλογές του 2009.Δημιουργόντας την συλλογικότητα ''Αλληλεγγύη για όλους" προσπάθησε να ''διευκολύνει" την πανελλαδική συνάντηση των δομών αλληλεγγύης και των αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων και την ανταλλαγή εμπειριών και τεχνογνωσίας ,εξ αποστάσεως μέσω μιας ηλεκτρονικής πλατφόρμας καταγραφής στοιχείων επικοινωνίας για κάθε συλλογικότητα.Έτσι συνεχίζει να εξαργυρώνει αυτή την ιδιοτελή στρατηγική αλληλεγγύης με ψήφους στην κάλπη απομονώνοντας κάθε μορφή χειραφέτησης.

Όσον αφορά την λέξη Αυτοοργάνωση νομίζω δεν χρειάζεται καν να μπούμε σε βαθύτερες αναλύσεις πέρα από τον ορισμό της λέξης που ορίζεται σαν εαυτός και οργάνωση δηλαδή η ατομική κοινωνική και πολιτική συγκρότηση του εαυτού μου πέρα από ιδεολογικούς πατέρες ,εξουσιαστικούς μηχανισμούς ,ιεραρχικά επίπεδα,ηγέτες και προισταμένους.Είναι μια πρακτική η οποία ακολουθείται εδώ και αρκετές δεκαετίες και όχι μόνο στον Ελλαδικό χώρο.

Αυτή η τεχνική έχει σαν βασικό άξονα του ''όποια έννοια δεν μπορείς να ελέγξεις και αντιβαίνει τις εξουσιολαγνικές αρχές ,άλλαξε την νοηματοδότηση και την αντίληψη που υπάρχει γύρω από αυτή''.Έτσι ο Σύριζα καναλιζάρει την λαική οργή και την τοποθετεί σε αριστερά καλούπια χρησιμοποιόντας επιφανειακά κάποιες ριζοσπαστικές έννοιες που ανεπιτυχώς προσπαθεί να εναρμονίσει με τον εξουσιαστικό χαρακτήρα του ,για να μην πληγεί το κυριαρχικό πλαίσιο στο οποίο λειτουργεί ,καλλιεργώντας ψευδαισθήσεις στους εξουσιαζόμενους κάνοντας τους ευτυχισμένους αποδέκτες των συνθηκών αλλοτρίωσης.

Τέλος όσον αφορά την Αυτοδιαχείριση που ευαγγελίζεται ο Σύριζα και την σύνδεση με τους αγώνες στην Αργεντινή ,ισχύουν τα παραπάνω και δεν χρειάζεται περαιτέρω ανάλυση.Οι πρακτικές αυτές γίνονται ακόμα πιο προφανείς αν σκεφτεί κανείς ότι ακόμα και το Πασοκ και οι εκφάνσεις του όπως ο ΓΑΠ χρησιμοποιούν αυτές τις έννοιες τόσο εύκολα στον λόγο τους.

Κλείνω με ένα απόσπασμα που συγκεντρώνει συνοπτικά τα παραπάνω από το κείμενο της Συσπείρωσης Αναρχικών με τίτλο ''Όπου τα δανεικά εργαλεία γίνονται δεκανίκια της εξουσίας '' που μπορείτε να βρείτε στο Διαδίκτυο.
'' Είναι πέρα από κάθε αμφιβολία αποδεκτό πως το μεγάλο εργαλείο για την παραπλάνηση των ανθρώπων που αγωνίζονται είναι η αριστερή λογική της κυριαρχίας. Έρχεται να μετατρέψει τις διεργασίες που αναπτύσσονται μέσα στους κοινωνικούς αγώνες σε …διαδικασίες. Οικειοποιείται – διαστρεβλώνοντας, τις προσπάθειες των ανθρώπων που εξεγείρονται ή επαναστατούν. Γι' αυτούς τους σκοπούς χρησιμοποιούνται οι πολλαπλές σοσιαλιστικές και μη μεταμορφώσεις, οι βαρύγδουποι μανδύες των επιστημονικών αναλύσεων (Μαρξισμός), αλλά και οι αριστερές αποχρώσεις του κρατισμού, που προβάλλουν τον προοδευτισμό, τον εναλλακτισμό και τις διάφορες κουλτουριάρικες καρικατούρες. Δεν είναι άλλωστε λίγες οι περιπτώσεις όπου αυτές οι προσπάθειες έχουν κατορθώσει να ξεστρατίσουν τους αγωνιζόμενους και να τους οδηγήσουν στα μονοπάτια του ρεφορμισμού.

Γι' αυτό το λόγο, οι αναρχικοί είναι υποχρεωμένοι να τοποθετηθούν και να δράσουν ανταγωνιστικά προς ό,τι αντιστρατεύεται την απελευθερωτική προοπτική και στη συγκεκριμένη περίπτωση στη λογική και τις μεθοδεύσεις που εκπορεύονται από την αριστερά –και όχι μόνο".

ValueValuer

μοίρα προκειμένου να αναδειχθεί το υπέρτατο επιχείρημα: στις 26 του μήνα, βασικός μισθός 751 ευρώ. Ο εξευτελισμός της πολιτικής από ένα ''αριστερό" κόμμα δεν μπορεί παρά να έχει συνέπειες. ¨Εχει να κάνει με τους όρους με τους οποίους μιλάμε όλοι. Όποιες διαδικασίες υπήρχαν στη βάση της κοινωνίας που σκόπευαν να αποδομήσουν το υπάρχον μοντέλο κοινωνικής οργάνωσης, όποια παραγωγή συλλογικού φαντασιακού είχε γεννηθεί κονιορτοποιήθηκαν από την ψευδή επιστροφή στην καπιταλιστική κανονικότητα – και αυτό είναι τεράστιο πρόβλημα. Η λογική αλληλουχία σύμφωνα με την οποία το οικονομικό ζήτημα αποτελεί το βασικό αίτιο των κινημάτων τα οποία κατά την ανάπτυξη τους δημιουργούν συνολικότερες ρήξεις και αμφισβητήσεις αντιστράφηκε ώς εξής: μετά την ήττα των συνολικότερων αγώνων, ήρθε η υπόσχεση για ομαλότητα και οικονομική αποκατάσταση. Η υποτιθέμενη ταξική συνεργασία που ευαγγελίζονται οι αριστεροί διαχειριστές πατάει πάνω σε αυτούς τους όρους, έρχεται δηλαδή να διαχειριστεί την ήττα της αγωνιζόμενης κοινωνίας και μέσω αυτής της ήττας να περάσει (εάν περάσει) στην παραγωγική ανασυγκρότηση. Ταυτόχρονα η ελαστικοποίηση της εργασίας, η μαύρη εργασία, οι άθλιοι μισθοί και οι άθλιες εργασιακές συνθήκες έχουν επιβληθεί στο σύνολο του κοινωνικού σώματος και δεν αλλάζουν εύκολα με νόμους και διατάγματα. Εν τέλει αυτό που συνέβη δεν είναι η αριστερή μετατόπιση ενός κομματιού του πληθυσμού αλλά η δεξιά μετατόπιση ενός ρεφορμιστικού αριστερού κόμματος. Η νέα κυβέρνηση συνεπώς όχι μόνο δεν πήρε την εξουσία επειδή άρθρωσε αριστερό λόγο, αντιθέτως την πήρε επειδή μίλησε με όρους ακραία καπιταλιστικούς. Τόσα είναι τα λεφτά, βγάλτε μας και τα παίρνετε. Τελεία.

Το Κοινωνικό Ζήτημα

Για να λυθεί ένα πρόβλημα πρέπει να γνωρίζουμε τις αιτίες που το δημιούργησαν. Η εθνική αφήγηση του προβλήματος της κρίσης θέλει την αιτία του προβλήματος να βρίσκεται στην υποτέλεια της χώρας. Η ταξική αφήγηση με την σειρά της εξέφραζε την ίδια την ύπαρξη του καπιταλισμού σαν αίτιο της κρίσης αφού θεωρεί ότι οι κρίσεις αποτελούν δομικό συστατικό του. Στην αφήγηση με την οποία κατάφερε ο ΣΥ.ΡΙ.ΖΑ να κερδίσει τις εκλογές είναι χαρακτηριστική και των προθέσεων του. Το επίκεντρο του προβλήματος είναι η διαφθορά και η διαπλοκή, η κακή χρήση των κρατικών εργαλείων. Η ακραία λαικιστική αφήγηση των συριζαίων δεν είναι εθνική περισσότερο από όσο χρειάζεται για να συγκυβερνήσει με τον Καμμένο, δεν έχει καμία ταξική αναφορά, δεν θίγει ούτε κατ' ελάχιστο την ίδια την ύπαρξη του καπιταλισμού, έρχεται από τα χρόνια των παχιών αγελάδων, τότε που νεοδημοκράτες και πασόκοι αλληλοκατηγορούνταν για το ποιός είναι πιο διεφθαρμένος και είναι ακραία αντιδραστική.

Ο Νέος Συσχετισμός Δυνάμεων

Η αλλαγή στο πολιτικό προσωπικό που διαχειρίζεται την καπιταλιστική κρίση, ούτε μπορεί να οδηγήσει σε επανάπαυση, ούτε μπορεί να κριθεί σαν αμελητέα. Οι προσδοκίες και τα αιτήματα των αγωνιζόμενων κοινωνικών κομματιών, αυτών που τα τελευταία χρόνια αντιμετώπιζαν μονίμως τα ρόπαλα των ματατζήδων και των δελτάδων και τα πολεμικά διαγγέλματα των καναλιών, μπορούν να βγουν δυναμικά στο προσκήνιο. Ανεξαρτήτως τι θα κάνουν οι συριζαίοι σε επίπεδο εξουσίας, πρέπει αν δούμε τι θα κάνουμε εμείς. Ο χώρος που έχουμε δεν είναι πλέον ο ίδιος, ο αντικαπιταλιστικός αγώνας, ο αντιφασιστικός αγώνας, οι πολιτικοί κρατούμενοι, το ζήτημα της αυτοοργάνωσης είναι όλα πεδία που πρέπει να βγούν στο προσκήνιο. Το επαναστατικό κίνημα δεν ηττήθηκε πολιτικά τα τελευταία χρόνια, υπέστη στρατιωτικού τύπου καταστολή από το κράτος, το βαθύ κράτος και μια γκρούπα φασιστών που εξουσίαζαν και πολιτεύονταν αποκλειστικά και μόνο χαιδεύοντας το ακροδεξιό ακροατήριο. Πρέπει να επιδιωχθεί μια αλλαγή επιπέδου στο δημόσιο λόγο με τρόπο που να αποστασιοποιηθεί εντελώς από την τρομολαγνεία των ακροδεξιών εμπόρων της Τάξης. Η ιδιορρυθμία της εποχής και οι αντιφάσεις που γεννάει η καπιταλιστική κρίση πρέπει να αξιολογούνται ανάλογα. Ταυτόχρονα ούτε ο χρόνος που έχουμε είναι πλέον ο ίδιος. Είναι η ώρα να ξαναδιεκδικήσουμε τον δρόμο από τους μπάτσους, τώρα που η καταστολή δεν διαφημίζεται σαν η απόλυτη κοινωνική πρόνοια. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και οι φυλακές τύπου Γ πρέπει να ξηλωθούν. Τα χρυσαυγίτικα γραφεία πρέπει να κλείσουν με κάθε τρόπο. Πολιτικές και στεγαστικές καταλήψεις και αυτοοργανωμένα εγχειρήματα μπορούν να δημιουργηθούν και ζωτικός χώρος στην μητροπόλη μπορεί και πρέπει να κερδηθεί. Δεν βρισκόμαστε στον κήπο του Επίκουρου, βρισκόμαστε στην κόλαση του πραγματικού, ο εκφασισμός της καθημερινότητας ήρθε με τη βία και αναγκαστικά με τη βία θα φύγει. Σε τελική ανάλυση εάν δεν βάλουμε εμείς τις ερωτήσεις θα τις βάλουν οι φασίστες και δεν πρέπει να έχουμε καμιά αυταπάτη για το ποιές απαντήσεις θα δώσουν οι νέοι κυβερνώντες.

Βαγιάν

Τριάντα τέσσερις μέρες ασφυξίας για μια ανάσα ελευθερίας.

Συλλογικό κείμενο της εφημερίδας δρόμου Άπατρις για την απεργία πείνας του Νίκου Ρωμανού

"ποτέ στην περιφρόνηση
κι ας έχουν σήμερα τη δύναμη εκείνοι που οικοδομούν ερημώσεις
κι ας βλέπεις φάλαγγες ανθρώπων να τραβάν συντεταγμένοι
για το ξυλουργείο
να δέχονται περήφανοι
την εκτόρνευσή τους
και να τοποθετούνται στα αυστηρά τετράγωνα
σαν πιόνια.
Εσύ θα επιμένεις σαν να μετράς το χρόνο με τις σειρές
των πετρωμάτων
σάμπως να 'σουν σίγουρος πως θα 'ρθει μια μέρα
όπου οι χωροφύλακες κι οι επαγρυπνητές θα βγάλουν τις στολές τους."
(Άρης Αλεξάνδρου "Θα επιμένεις")

Η εφημερίδα δρόμου «Άπατρις» είναι μια πανελλαδική δομή αντιπληροφόρησης και όχι μια συλλογικότητα που εκφέρει ενιαίο πολιτικό Λόγο. Όλοι/ες μας όμως, ως σύντροφοι/σσες αναρχικοί/ές, ανήκουμε στο αλληλέγγυο κίνημα που πλαισίωσε τον αγώνα αυτό στις διάφορες εκφάνσεις του και σε πολλά μέρη του ελλαδικού χώρου.
Πέρα λοιπόν από τις διάφορες πολιτικές θεωρήσεις μέσα από τις οποίες κάνει ο καθένας από μας την ανάγνωση των ζητημάτων που αναδύθηκαν μέσα απ' αυτό τον αγώνα, θεωρήσαμε σημαντικό να μπούμε για πρώτη φορά σε μια διαδικασία συνδιαμόρφωσης ενός συλλογικού κειμένου κριτικής αποτίμησης, γραμμένου από τα μέλη όλων των συντακτικών ομάδων που συμμετέχουν στο εγχείρημα αυτό.

Ο Νίκος Ρωμανός και η απεργία πείνας

Ο αναρχικός Νίκος Ρωμανός συνελήφθη το Φεβρουάριο του 2013 μαζί με τους Αντρέα -Δημήτρη Μπουρζούκο, Γιάννη Μιχαηλίδη και Δημήτρη Πολίτη, για διπλή (αποτυχημένη) ληστεία τράπεζας στο Βελβεντό Κοζάνης

και καταδικάστηκε σε 15 χρόνια φυλάκισης. Μέσα από τη φυλακή έδωσε εξετάσεις και πέρασε στο Τ.Ε.Ι Αθηνών. Μετά την απόρριψη του αιτήματός του για εκπαιδευτικές άδειες ξεκινά στις 10 Νοέμβρη τον αγώνα του «για μια ανάσα ελευθερίας», όπως ο ίδιος χαρακτηριστικά δήλωσε: "Την περασμένη άνοιξη έδωσα πανελλήνιες εξετάσεις μέσα από τη φυλακή και πέρασα σε μια πανεπιστημιακή σχολή στην Αθήνα. Με βάση τους δικούς τους νόμους, λοιπόν, από το Σεπτέμβρη δικαιούμαι ν' αρχίσω να παίρνω εκπαιδευτικές άδειες από τη φυλακή για να παρακολουθώ το πρόγραμμα της σχολής. Όπως είναι λογικό, οι αιτήσεις που έχω κάνει έχουν καταλήξει στα αζήτητα, γεγονός που με οδηγεί να διεκδικήσω αυτό το αίτημα με οδόφραγμα το σώμα μου. Από τη Δευτέρα 10/11 ξεκινάω απεργία πείνας χωρίς να κάνω βήμα πίσω, με την αναρχία πάντα στην καρδιά μου."
Με την έναρξη της απεργίας πείνας του Νίκου Ρωμανού, ξεκίνησε ένας δυναμικός, πολύμορφος και ξεχωριστής σημασίας αγώνας, που σημάδεψε το τέλος του χρόνου που μας πέρασε.

Η απεργία πείνας ως ρωγμή σε μία γενικά λιμνάζουσα κοινωνική πραγματικότητα. Το σπάσιμο του φόβου. Αποφασιστικότητα και μαζική συμμετοχή

Η απεργία πείνας του Νίκου Ρωμανού ξεκίνησε στις 10 Νοεμβρίου του 2014, σε μία περίοδο σχετικής πολιτικής αστάθειας και κοινωνικής παράλυσης, εξαιτίας τόσο των οικονομικών πολιτικών της κυβέρνησης όσο και της αυταρχικότητάς της απέναντι στα χαμηλότερα και τα (πάλαι ποτέ…) μεσαία στρώματα. Η οικονομία εξακολουθεί να κινείται βάσει ευρωπαϊκών επιταγών, θέτοντας τον τομέα της εργασίας σε πλήρη επισφάλεια, με τους εκπαιδευτικούς να μένουν σταθερά απλήρωτοι, με την κυριακάτικη εργασία να προωθείται ως κερδοφόρα «ανάσα» στον κλάδο του εμπορίου και με την «κοινωφελή» εργασία μέσω προγραμμάτων του ΟΑΕΔ να καλύπτει εργασιακές τρύπες με το λιγότερο δυνατό κόστος. Οι πρώτοι πλειστηριασμοί και κατασχέσεις ακινήτων έχουν ήδη ξεκινήσει και η στεγαστική φορολογία αλλάζει. Ωστόσο, παρά τις ποικίλες αλλά μεμονωμένες κοινωνικές αντιστάσεις που γέννησε το οικονομικό αυτό σκηνικό, λείπει η μαζικότητα και η συσπείρωση ενός δυναμικού κινήματος διεκδίκησης.
Ο «πολιτικός εκβιασμός» που άσκησε ο Ρωμανός λειτούργησε, όσο εξελισσόταν και κλιμακωνόταν η απεργία πείνας, ως ένας κοινός τόπος σύνδεσης και σύνθεσης ατόμων και ιδεών, δημιουργώντας ένα ιδιαίτερα ελπιδοφόρο κίνημα αλληλεγγύης και σπάζοντας ταυτόχρονα τη σχετική ακινησία του ανταγωνιστικού κινήματος. Η συμμετοχή στις δράσεις αλληλεγγύης ήταν μαζική σχεδόν πανελλαδικά, ενώ για πρώτη φορά μετά από αρκετό διάστημα, θα λέγαμε, έγιναν αισθητές και εκφράστηκαν διαθέσεις επιθετικές και συγκρουσιακές στο δρόμο, γεγονός που φανερώνει πως, παρά τη συνηθισμένη και αναμενόμενη πλέον στις διαδηλώσεις καταστολή, στη συλλογική συνείδηση ο φόβος έδωσε τη θέση του στην αποφασιστικότητα και την έμπρακτη εναντίωση.

Με όλα τα μέσα... αλληλέγγυων και κράτους

Οι κινητοποιήσεις ήταν ποικιλόμορφες: καταλήψεις σχολείων, πανεπιστημιακών σχολών, ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών σταθμών, εργατικών κέντρων, επιμελητηρίων, δημαρχείων και περιφερειών, πανό, σπρέι, τρικάκια, αφίσες, παρεμβάσεις, ανακοινώσεις, συγκεντρώσεις, πορείες, οδοφράγματα, συγκρούσεις, σαμποτάζ, εμπρησμοί, βομβιστικές ενέργειες, απεργίες πείνας.
Η ποικιλία και η διάχυση σε όλη την επικράτεια των μέσων αγώνα που αναδείχθηκαν εκ μέρους των αλληλέγγυων ήταν αφενός εντυπωσιακή, αφετέρου αντικατόπτριζε το εύρος των ανθρώπων και των πολιτικών συλλογικοτήτων που στήριξαν και συστρατεύθηκαν με τον αγώνα του Ν. Ρωμανού. Ένα εύρος που ξεπέρασε τα στενά όρια του οποίου πολιτικού χώρου και που κατάφερε να αναδείξει το ζήτημα σε σχεδόν κάθε γωνιά της Ελλάδας, που πόλωσε ένα σεβαστό μέρος της κοινωνίας, ξύπνησε πάθη, ανάγκασε πολλούς να πάρουν θέση και ξεσκέπασε τις κανιβαλικές τάσεις των συντηρητικών κοινωνικών στρωμάτων.

Αυτή η κοινότητα αγώνα άφησε μια παρακαταθήκη, έδωσε μια εικόνα των δυνατοτήτων που προκύπτουν όταν αφυπνιζόμαστε και πόσο γρήγορα όλο αυτό εξαϋλώνεται όταν περιορίζεται σε μερικά αιτήματα.
Παράλληλα, όσον αφορά το αντίπαλο στρατόπεδο, αυτό του κράτους, η απεργία πείνας του Ν. Ρωμανού είχε ξεχωριστή σημασία για έναν ακόμα λόγο. Αποτέλεσε πεδίο ασκήσεων επί χάρτου για τον κρατικό και τον παρακρατικό μηχανισμό, ευκαιρία για δοκιμές νέων τακτικών τόσο στο δρόμο όσο και σε συνολικότερο επίπεδο. Οι αύρες με τα νεροκάνονα και η εισβολή στα Εξάρχεια, η επικοινωνιακή κάλυψη της εισβολής σαν να πρόκειται για στρατιωτική επιχείρηση σε εχθρικό έδαφος, οι ματατζήδες που φαινομενικά τρέπονταν σε φυγή κατά τη διάρκεια της πορείας προκειμένου να απομονωθεί και να συλληφθεί κόσμος που θα τους κυνηγούσε και οι ασφαλίτες μεταμφιεσμένοι σε "διαδηλωτές" που "επιτίθονταν" σε διμοιρίες για να συλλάβουν στη συνέχεια αυτούς που τους ακολουθούσαν στο πέσιμο, είναι τακτικές σε μεγάλο βαθμό καινούριες στο πεδίο των κοινωνικών συγκρούσεων. Επανεμφανίστηκε, επίσης, η τακτική της δημιουργίας μπλοκ ασφαλιτών, εβδομήντα έως και εκατό ατόμων, που περιφέρονταν στο κέντρο της πόλης όλη την ημέρα της 6ης Δεκέμβρη. Από την άλλη βέβαια, υπήρξε και αναβάθμιση των πρακτικών των διαδηλωτών, που συνέβαλλε σε πολλές περιπτώσεις στην αποτυχία των αστυνομικών σχεδιασμών. Η απεργία πείνας του Ν. Ρωμανού εμπεριείχε τις προϋποθέσεις για όξυνση του επιπέδου της σύγκρουσης κι από τις δύο πλευρές. Η διαφορά είναι ότι το καθεστώς αξιοποίησε όλη τη διάρκεια της απεργίας πείνας για την προετοιμασία του εν όψει μιας εκρηκτικής κατάστασης, ενώ η δική μας πλευρά -εάν το έκανε- το έκανε σε συντριπτικά μικρότερο βαθμό. Αυτό φαίνεται κι από τη σύγκριση παρόμοιων ιστορικών γεγονότων: ενώ το ελληνικό κράτος και παρακράτος είχε - ή φαίνεται να είχε - έτοιμους όλους τους μηχανισμούς του για το ενδεχόμενο να αντιμετωπίσει μια κατάσταση σαν αυτή που δημιουργήθηκε στη Βρετανία μετά το θάνατο του Μπόμπι Σαντς*, η δική μας πλευρά φάνηκε απροετοίμαστη.

Η διαχείριση της περίπτωσης Ρωμανού από τα ΜΜΕ

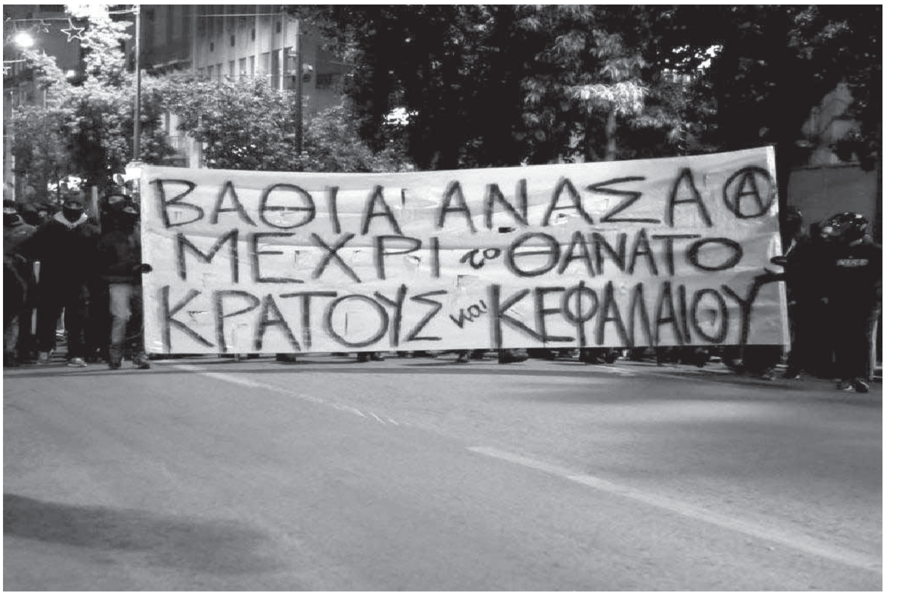
Οι αναφορές των ΜΜΕ στον αγώνα του Ρωμανού γίνονταν πάντα χωρίς οποιοδήποτε πολιτικό περιεχόμενο και με επιμονή στον περιορισμό της υπόθεσης στα πλαίσια της φυλακής και του πανεπιστημίου. Ακούγονταν από αδιάλλακτες απόψεις δεξιών μέχρι "προοδευτικές" απόψεις νεοφιλελεύθερων κεντρώων και αριστερών, που όμως, τεχνηέντως, απέφευγαν πάντα να αναφέρουν οτιδήποτε για το πολιτικό στίγμα που έδιναν στα κείμενά τους ο Ρωμανός και ο αναρχικός χώρος – το ίδιο έκανε και η προσέγγιση του Σύριζα, που ήταν απλά ανθρωπιστική και περιορίστηκε (όπως αναμενόταν) στην απλή καταγγελία της μη εφαρμογής του νόμου που προβλέπει τις σχετικές άδειες, τηρώντας τις συμβάσεις για να μη δυναμιτίσει την ατμόσφαιρα και κατευθύνει το δημόσιο λόγο σε μη ελεγχόμενα πεδία με δυνητικά απρόβλεπτες διαστάσεις. Είναι γνωστή εξάλλου η πρακτική του "ό,τι δεν μπορείς να ελέγξεις, άλλαξε τους όρους διαχείρισής του".
Πέρα από τη συγκεκριμένη πρακτική, τα ΜΜΕ προέβησαν και σε μια επικοινωνιακή προπαγάνδα «χάους» όσον αφορά τη δημοσιογραφική κάλυψη των μεγάλων διαδηλώσεων, παρουσιάζοντας πλάνα από παλιότερες πορείες με συγκρούσεις (στο εξωτερικό κι εδώ), συχνά χωρίς να αναφέρουν ότι πρόκειται για υλικό αρχείου. Στα βίντεο από την κάλυψη των πορειών και των επεισοδίων, το κράτος ξανασέρβιρε στους νοικοκυραίους το γνωστό δίλημμα "Σαμαράς ή Αναρχία". Από τα χαρακτηριστικότερα παραδείγματα δημοσιογραφικής παραποίησης είναι αυτό της «Ημερησίας», που στο ρεπορτάζ που δημοσίευσε για την πορεία αλληλεγγύης στο Νίκο Ρωμανό έκανε χρήση εικόνας από στιγμιότυπα επεισοδίων στο ... Μεξικό! Ή του Mega, που στην πορεία της 6ης Δεκέμβρη βάφτισε "εργαζόμενους" τους αναρχικούς που συμμετείχαν στη διαδήλωση και έσβησαν τη φωτιά στο κατάστημα "Zara" της Θεσσαλονίκης, που πυρπολήθηκε ενώ μέσα βρισκόταν κόσμος και εργαζόμενοι. Για να φτάσουμε και στο πιο γνωστό και τραγελαφικό παράδειγμα, αυτό του ΑΝΤ1, που έκανε λόγο για "αερομεταφερόμενο τάγμα αναρχικών", οι οποίοι "έκαναν παρκούρ" στις ταράτσες των Εξαρχείων, ενώ για τις ορδές ασφαλιτών που παρέλαυναν στα Εξάρχεια δεν έγινε προφανώς ούτε μία αναφορά, παρά την πληθώρα των βίντεο που δημοσιεύθηκαν στο Ίντερνετ.

Η κατασκευή της πραγματικότητας

Το θέαμα πουλάει κι αυτό πασάρουν. Η αποτελεσματικότητα του κλίματος φόβου που καλλιεργείται αυξάνεται γεωμετρικά όταν εμπλουτίζεται από την ανάλογη προσφορά θεάματος, δηλαδή μεθοδευμένα κατασκευασμένες και παραπλανητικές πληροφορίες και προσωποποιήσεις, αποπολιτικοποίηση και συναισθηματισμός. Η αφομοίωσή θεωρείται σίγουρη. Έτσι, στην προκειμένη περίπτωση, οι πληροφορίες για την προσωπική ζωή του Ρωμανού δεν είχαν καμία άλλη χρησιμότητα να προβάλλονται στα τηλεδελτία και στα μεσημεριανάδικα, πέρα από τη συντήρηση για το καθεστώς μιας τακτικής αλλαγής των όρων σε ελεγχόμενα πλαίσια και της εξουδετέρωσης του πολιτικού αγώνα, όταν το πολιτικό έδαφος γινόταν γόνιμο για τον αντικρατικό λόγο.
Δεν είναι επίσης τυχαίο το παράδειγμα του Ξηρού. Τότε το κράτος προσέφερε "άρτον και θεάματα" στους αδηφάγους καταναλωτές υπερθεάματος και κλίματος φόβου, για να πλασαριστεί δικαίως κατόπιν το ίδιο και οι μηχανισμοί

του ως «θεραπεία». Στον αντίποδα, οι 4500 κρατουμενοι απεργοί πείνας ενάντια στο νομοσχέδιο για τη δημιουργία φυλακών υψίστης ασφαλείας πέρσυ το καλοκαίρι, αναμενόμενα αποσιωπούνται και δεν λαμβάνουν ούτε μισό δευτερόλεπτο τηλεοπτικού χρόνου, ούτε μισό άρθρο από τα καθεστωτικά ΜΜΕ. Αυτό το γεγονός, αν και εξαιρετικά ουδέτερο για τον αναρχικό χώρο, καθώς σταθερά, από πολιτική θέση δεν επιδιώκει συσχετισμούς και συναναστροφές με την καθεστωτική δημοσιογραφία, καταδεικνύει τη μεροληπτική στάση των ΜΜΕ όταν πρόκειται για κάτι που λόγω δυναμικής, χρειάζεται να αφομοιωθεί επικοινωνιακά, να αφαιρεθεί η πολιτική του ουσία, έτσι ώστε να κατευθύνθει ο δημόσιος λόγος προς επιφανειακές αναφορές, θέαμα και πληροφορίες για προσωπικά θέματα, που στερούνται πολιτικής συνάφειας. Άλλωστε, παρόμοια είναι και η περίπτωση των εκατοντάδων Σύρων προσφύγων που έκαναν ταυτόχρονα με το Ρωμανό απεργία πείνας στην πλατεία Συντάγματος, με αφόρητο κρύο και λιγοστά μέσα προστασίας απ' αυτό, μένοντας εκεί για πάνω από 20 μέρες, χωρίς να τους γίνει η παραμικρή μιντιακή αναφορά.

Οι αγώνες που χρειάζεται να μείνουν στην αφάνεια αποσιωπώνται εντέχνως, όπως αποσιωπώνται τόσες ελευθεριακές πολιτικές πράξεις και διαδικασίες που λαμβάνουν χώρα καθημερινά και στοχεύουν, όχι στην αλλαγή των προσώπων που εξουσιάζουν τους υπόλοιπους, αλλά στην πλήρη καταστροφή του καθεστώτος υποταγής και δουλικότητας που πηγάζει από την ευρύτερη συντήρηση μιας κυριαρχικής κουλτούρας την οποία ενσαρκώνουν οι εγχώριες πολιτικές μαριονέτες και τα παπαγαλάκια τους στα καθεστωτικά ΜΜΕ.

Πολύμορφος αγώνας και πλαισίωση του από κόσμο διαφόρων τάσεων και πολιτικών χώρων

Τις μέρες που έλαβε χώρα η απεργία πείνας του Ρωμανού, ένα ποικιλόμορφο κίνημα αλληλεγγύης έλαβε σάρκα και οστά τόσο σε επαρχιακές πόλεις όσο και στα μεγάλα αστικά κέντρα, κάνοντας πράξη την αποκέντρωση του αγώνα και αναδεικνύοντας τελικά την αξία της δημιουργίας παράλληλων και πολύμορφων μετώπων ρήξης και αντίστασης στην εξουσία. Δημιουργήθηκε λοιπόν ένα κίνημα που οργανώθηκε, που βρήκε τρόπους δικτύωσης για να γίνει επικίνδυνο και να βγει στο προσκήνιο επιβάλλοντας την παρουσία του στο δρόμο και λαμβάνοντας χαρακτηριστικά ρήξης, μέσα σ' ένα συνονθύλευμα υποκριτικού ανθρωπισμού και διαχείρισης της καταπίεσης.

Σε μια διαδικασία οργάνωσης από τα κάτω, ο κόσμος που βρέθηκε στους κατειλημμένους χώρους και τα κέντρα αγώνα έσπασε τη μικροαστική κανονικότητα και βρήκε τρόπο να πιέσει, ν' ακουστεί στην τοπική κοινωνία -και όχι μόνο- μπαίνοντας στη διαδικασία αντί να απαντά, να απευθύνει ερωτήματα ο ίδιος. Δημιούργησε μια κατάσταση που, ειδικότερα σε μικρές πόλεις, αναζωπύρωσε τόσο το μαχητικό κλίμα όσο κι αυτό της αλληλεγγύης και της συντροφικότητας, αποδεικνύοντας πως η μάχη δίνεται στις συνελεύσεις και στους δρόμους. Επέδειξε ικανότητα συνδιαλλαγής με το διαφορετικό και εμφύσησε στους συμμετέχοντες τα αναρχικά προτάγματα, της πάλης για την ελευθερία και όχι της διαχείρισης της σκλαβιάς, δείχνοντας άμεσα και βιωματικά τον τρόπο που "ο δρόμος γεννάει συνειδήσεις" ενώ ταυτόχρονα τις κρίνει στην πράξη.

Παράλληλα, αναδιαμόρφωσε και εφηύρε εργαλεία αγώνα, έχοντας πολλά περιθώρια βελτίωσης. Ριζοσπαστικοποίησε αιτήματα εμφυσώντας σ' αυτά αναρχικά προτάγματα καθολικής ανατροπής, και προσπάθησε - όχι πάντα επιτυχώς - να τα εντάξει σ' ένα επαναστατικό και όχι διαχειριστικό πλαίσιο. Οι συμμετέχοντες ήταν αυτοί που διαμόρφωσαν άμεσα τα χαρακτηριστικά του αγώνα τους, εκθέτοντας τα ΜΜΕ και όλο το συρφετό της απολιτίκ (ανθρωπιστικής ή μη) και φασίζουσας παραπληροφόρησης, μέσα από πορείες σε γειτονιές- ακόμα και μεταμεσονύκτιες- τακτικά μοιράσματα κειμένων, παρεμβάσεις σε τοπικά τηλεπικοινωνιακά μέσα και με τη δημιουργία κέντρων αγώνα και αντιπληροφόρησης. Ειδικά σε επαρχιακές πόλεις, και παρά το γεγονός ότι συχνά οι δράσεις αλληλεγγύης πλαισιώθηκαν από τη συμμετοχή ατόμων που είτε δεν διακρίνονταν για τη βαθιά πολιτική τους συνείδηση είτε συμμετείχαν υποκριτικά με σκοπό την απόσπαση υπεραξίας για τις δικές τους παρατάξεις, υπήρξε εξαιρετική συσπείρωση, που σε κάθε περίπτωση, εν τέλει οδήγησε στο να εισαχθούν στοχευμένα αντικρατικά χαρακτηριστικά στον αγώνα που δόθηκε. Την ίδια στιγμή, διάφορα μέσα πάλης - εργαλεία αγώνα, άλλα προπαγανδιστικού και άλλα περισσότερο επιθετικού χαρακτήρα, αλληλοσυμπληρώθηκαν (όταν δεν αντιπαρατέθηκαν, επιβεβαιώνοντας την εν πολλοίς πολιτική μας ανωριμότητα) διαμορφώνοντας ένα πολύμορφο κίνημα.

Παράλληλα, βρεθήκαμε μπροστά σε ελλείμματα που μας διακρίνουν, τόσο στη ρητορική όσο και στην πράξη, αναφορικά με χαρακτηριστικά μας που, όχι μόνο οδηγούν στη διαιώνιση ενός μεσσιανικού φαντασιακού προσωπολατρείας και ηρωοποίησης του αγωνιστή (που «κλέβει την παράσταση» από τις κοχλάζουσες εκείνη τη στιγμή δράσεις των από κάτω), αλλά επεκτείνονται και στην -επίμεμπτη- αποσιωπηση μας από ένα όχι λιγότερο σημαντικό πολιτικό αγώνα εκείνων των ημερών, αυτόν των Σύρων απεργών πείνας.

Έτσι, την ίδια στιγμή που στην περίπτωση του Ρωμανού το κίνημα αντεπεξήλθε στην πρόκληση της αποτελεσματικής υπεράσπισης του έσχατου αυτού προσωπικού αγώνα του μέσου της απεργίας πείνας, αλλά και της άσκησης πίεσης προς αποφυγή μιας οδυνηρής ήττας, η κοινωνική συγκυρία ήρθε ν' αναδείξει τις αδυναμίες και ως εκ τούτου ν' αυξήσει τις απαιτήσεις στις οποίες το κίνημα καλείται εφεξής να αντεπεξέλθει, αν θέλει όντως να βγει δυναμικά στο προσκήνιο και να μην επαναπαύεται στη αναπαραγωγή του εαυτού του.

Ο αγώνας για άλλη μια φορά αποδεικνύεται μια διαλεκτική διαδικασία, στην οποία δεν υπάρχει νίκη χωρίς ήττα και δημιουργία χωρίς απώλεια και ως τέτοιον -και όχι μονόπλευρα- οφείλουμε να τον αντιλαμβανόμαστε.

Λίγα λόγια για την προσπάθεια συντονισμού του αγώνα σε πανελλαδικό επίπεδο

Την 1η Δεκεμβρίου καταλαμβάνεται από ομάδα αλληλέγγυων στους απεργούς πείνας το Εμπορικό-Βιομηχανικό Επιμελητήριο Χανίων. Από τότε και μετά, μια χιονοστιβάδα καταλήψεων δημοσίων χώρων παίρνει το δρόμο της. Αμέσως μετά τις 6/12 -τότε που η απεργία βρίσκεται στην κορύφωσή της- στην κατάληψη του δημαρχείου Ηρακλείου Κρήτης, η συνέλευση της κατάληψης λαμβάνει την απόφαση να γίνει άμεση επαφή με όλες τις καταλήψεις ώστε να καταστεί δυνατή και πρακτικά, όχι μονάχα "συναισθηματικά", μια συντονισμένη κινηματική απάντηση. Έτσι απεστάλη ένα κάλεσμα που μεταξύ άλλων ανέφερε:

"...βλέπουμε το τοπίο που έχει δημιουργηθεί να μας υποδεικνύει πεντακάθαρα την κατεύθυνση προς την οποία μπορούμε να κινηθούμε με τις καταλήψεις, διότι ήδη έχουμε επιτελέσει το δυσκολότερο κομμάτι της: το συγχρονισμό σε επίπεδο πράξης. Θεωρούμε ότι ένας συντονισμός σε επίπεδο λόγου και στοχοθεσίας θα αναβάθμιζε πολύ την αποτελεσματικότητα των δράσεών μας. Έτσι, προτείνουμε τη δημιουργία ενός Δικτύου Κατειλημμένων Χώρων με σκοπό την κλιμάκωση των δράσεων αλληλεγγύης στον αγώνα του Ν. Ρωμανού και των υπόλοιπων συντρόφων μας που βρίσκονται αυτή τη στιγμή σε απεργία πείνας."

Το κάλεσμα αυτό θα μπορούσε να πάει χαμένο μέσα στη δίνη των γεγονότων, αλλά κάτι τέτοιο δεν συνέβη. Αντίθετα, συζητήθηκε άμεσα και υπήρξε θετική ανταπόκριση. Έχει σημασία να δούμε τους λόγους, έτσι ώστε να υπάρξει μια χρήσιμη παρακαταθήκη.

Βασικό σημείο ήταν η επικοινωνία μέσω των σταθερών τηλεφώνων των ίδιων των κατειλημμένων κτιρίων και χώρων, αλλά και μέσω συντροφικών επαφών. Η άμεση επαφή ήταν το σημείο κλειδί - κανένα άλλο μέσο δικτύωσης (ιντερνετικά κοινωνικά δίκτυα π.χ.) δεν μπορεί να την υποκαταστήσει. Το άλλο απαραίτητο εργαλείο ήταν η δυνατότητα ασφαλούς και ορατής από όλους τους εμπλεκόμενους επικοινωνίας. Όλ' αυτά έγιναν μέσω των βασικών κινηματικών δικτύων αντιπληροφόρησης (Άπατρις και indymedia). Η δικτύωση που επετεύχθη σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα ήταν αξιοσημείωτη - το γεγονός ότι η απεργία έληξε δύο μέρες μετά δεν άφησε τα περιθώρια να λάβει σάρκα και οστά σε πιο πρακτικό επίπεδο. Η εμπειρία αυτή θα μπορούσε να αποτελέσει στο μέλλον ένα σημαντικό εργαλείο για δυναμικές καταστάσεις αγώνα. Για να γίνει όμως αυτό, είναι σημαντικό να αρχίσουμε να αναλογιζόμαστε τι δυναμική θα ξεδιπλωθεί σε έκρυθμες καταστάσεις, όταν δρούμε συνολικά.

Κάτι ακόμα που δεν θα πρέπει να λησμονηθεί, είναι πως μια συνεχής και άμεση επικοινωνία διαμορφώνει αναβαθμισμένο κλίμα κοινότητας και αίσθηση συλλογικής δράσης.

Μία απόπειρα κριτικής και αυτοκριτικής από τη πλευρά μας ως Άπατρις

Α. Βραχιολάκι (νομοθεσία, κοινωνία ελέγχου, η ψευδαίσθηση της ελευθερίας)

Η απεργία πείνας έληξε μετά την ψήφιση τροπολογίας του σωφρονιστικού κώδικα περί εκπαιδευτικών αδειών στις 10 Δεκέμβρη. Σύμφωνα με την τροπολογία αυτή, ακόμα και μετά από άρνηση του δικαστικού συμβουλίου, ο Ρωμανός και κάθε κρατούμενος φοιτητής μπορεί να πάρει τις εκπαιδευτικές άδειες που ζητά, με τη χρήση του ηλεκτρονικού βραχιολιού γεωεντοπισμού κι αφού πρώτα έχει παρακολουθήσει από απόσταση και με επιτυχία το 1/3 των μαθημάτων του πρώτου εξαμήνου φοίτησης.

Το "βραχιολάκι" αποτελεί ένα μέσο ηλεκτρονικής επιτήρησης υπόδικων, κρατουμένων, το οποίο έχει ενσωματωθεί στον ποινικό κώδικα από το 2014, χωρίς όμως να έχει εφαρμοστεί μέχρι σήμερα. Η χρήση του προβλέπεται σε περιπτώσεις αποφυλακίσεων με κατ' οίκον περιορισμό, εφόσον έχουν εκτιθεί τα 2/5 της ποινής κάθειρξης και τουλάχιστον 14 χρόνια αν πρόκειται για ισόβια. Ο κρατούμενος επιτηρείται καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας και οποιαδήποτε φραγή ή βλάβη στο ηλεκτρονικό σήμα κινητοποιεί αστυνομική επέμβαση. Το κόστος του αναλαμβάνεται από τον ίδιο τον κρατούμενο, εκτός περιπτώσεων αποδεδειγμένης απορίας και ανέρχεται στα 12-15 ευρώ ημερησίως, ενώ η κατασκευή του γίνεται από ιδιωτικές εταιρίες σεκιούριτι μετά από σχετική εργολαβία.

Όταν είχε ξεκινήσει η ενδοκοινοβουλευτική συζήτηση περί των ηλεκτρονικών μέσων επιτήρησης κρατουμένων, ως βασικοί λόγοι εμφανίζονταν η αποσυμφόρηση των ελληνικών φυλακών και η συνακόλουθη εξοικονόμηση χρημάτων από πλευράς των διοικητικών τους αρχών.

Ως εναλλακτικός τρόπος έκτισης της ποινής σαφώς και δεν μπορεί να συγκρίνεται με τα κλειστοφοβικά κελιά και τα ψηλά κάγκελα αλλά, ουσιαστικά, ο κρατούμενος παραμένει κρατούμενος κι ας του δίνεται μια αίσθηση ελευθερίας. Οι κινήσεις του καταγράφονται και, ακόμα κι αν απομακρυνθεί ένα μόλις μέτρο μακρυά από το προβλεπόμενο, υφίσταται συνέπειες.
Το ηλεκτρονικό βραχιολάκι είναι η σφραγίδα της κοινωνίας ελέγχου πάνω στους κρατούμενους, ασχέτως αν έχει χαρακτηριστεί «προοδευτικό» από κομμάτια της αριστεράς και των υπερασπιστών του ανθρωπισμού. Φανερώνει ότι η επιβολή και η συμμόρφωση με τους νόμους της κυριαρχίας δε χρειάζεται πια τον εγκλεισμό για να λειτουργήσει. Φέρνει μπροστά στα μάτια μας δυστοπικές κοινωνίες γενικευμένης επιτήρησης, όπως σε ορισμένες πολιτείες των ΗΠΑ, όπου το συγκεκριμένο μέσο χρησιμοποιείται κατά κόρον (με χιλιάδες υπόδικους ή υπό απόλυση κρατούμενους να το φορούν).

Β. Η γνώμη μας όσον αφορά τις κινητοποιήσεις και τη μαζικότητα του αγώνα

Από το κομμάτι της αντιπληροφόρησης που μας αναλογεί δεν μπορεί να λείπει μια στοιχειώδης κριτική που να συνοδεύει τόσο τον αγώνα καθ' εαυτόν όσο και το συλλογικό υποκείμενο που αγωνίστηκε κατά την περίοδο της απεργίας πείνας - κι αυτό γιατί, ως συμμετέχοντες στις κατά τόπους συνελεύσεις του ευρύτερου αλληλέγγυου κινήματος, έχουμε την ανάγκη να διευκρινίσουμε και να αποτυπώσουμε κάποιους προβληματισμούς.

Οι συνελεύσεις αλληλεγγύης που λάμβαναν χώρα στα κέντρα αγώνα κάθε περιοχής μαζικοποιούνταν με συνεχώς αυξανόμενο ρυθμό, ιδιαίτερα όσο ο χρόνος πλησίαζε την 6η Δεκέμβρη. Μετά την 6η Δεκέμβρη, έπειτα από τις μαζικές πορείες που πραγματοποιήθηκαν σε όλη τη χώρα και ενώ η απεργία πείνας βρισκόταν σε εξέλιξη και μάλιστα σε σημείο καμπής*, η προσέλευση του κόσμου στις αγωνιστικές διαδικασίες άρχισε να φθίνει απότομα. Αυτό βέβαια μόνο τυχαίο δεν είναι, καθότι σε ένα μεγάλο βαθμό ο αγώνας καθορίστηκε από ένα πλήθος ανθρώπων με ετερόκλητες αντιλήψεις και καταβολές. Γι' αυτό δεν ευθύνεται μόνο η πολιτική και ιδεολογική ανομοιογένεια του συλλογικού υποκειμένου του αγώνα (η οποία είχε και θετικά χαρακτηριστικά), αλλά και εξωγενείς παράγοντες, όπως ο επετειακός χαρακτήρας της ημερομηνίας της 6ης Δεκέμβρη σε συνδυασμό με την κλιμάκωση της απεργίας πείνας (δολοφονία του Α. Γρηγορόπουλου - εξέγερση του '08), η αφομοιωτική στάση (και η κωλοτούμπα) των ΜΜΕ –που αρχικά προέβαλλαν το προφίλ του "τρομοκράτη Ρωμανού", ενώ στη συνέχεια αυτό του "παιδιού που θέλει να σπουδάσει"- η ιδεολογική ρητορική κομματιού της αριστεράς περί ανθρωπιστικών και εκπαιδευτικών δικαιωμάτων, και η λίστα συνεχίζεται... Έτσι άρχισε να εξυφαίνεται ένα κλίμα συναισθηματισμού, το οποίο αποτυπωνόταν στις συνελεύσεις και στο δρόμο - άλλοτε θολά, μέσω της ταύτισης με τα λεγόμενα και τη στάση του απεργού και άλλοτε πιο ξεκάθαρα, μέσω των αναφορών στην επιδεινούμενη κατάσταση της υγείας του.

φώτο από δράση αλληλεγγύης στην Καβάλα

Βέβαια, το ετερόκλητο αυτό πλήθος δεν καθόρισε μόνο αυτό τον αγώνα, αλλά και πολλούς άλλους, και θα μπορούσαμε να πούμε πως είναι συστηματική η τάση του κινήματος να δίνει μεγαλύτερη βαρύτητα σε πολιτικά γεγονότα που ξεπηδούν από το εσωτερικό του και συνεπώς, του δημιουργούν συγκεκριμένα θυμικά πολιτικής-ιδεολογικής ταύτισης. Για παράδειγμα, η δολοφονία του Σαχζάτ Λουκμάν από φασίστες, ο πνιγμός μεταναστών στο Αιγαίο, ο βασανισμός των μεταναστών-εργατών στη Μανωλάδα, οι εξεγέρσεις στα στρατόπεδα συγκέντρωσης δε φαίνεται να δημιουργούν τη δυναμική για συγκρουσιακές καταστάσεις στο δρόμο, παρά μένουν στη σφαίρα της καταγγελίας και των αντιφασιστικών - αντικρατικών τσιτάτων.

Αυτός ο πρόσφατος αγώνας μάς έδειξε πως όταν το ανταγωνιστικό κίνημα θέτει ένα αίτημα -εν προκειμένω τις εκπαιδευτικές άδειες του Ν. Ρωμανού- μπορεί να δημιουργήσει μια σεβαστή πίεση απέναντι στο κράτος και να αποτελέσει αντίβαρο στο πεδίο του κοινωνικού-ταξικού ανταγωνισμού. Το ζήτημα είναι να ανιχνεύουμε και να δημιουργούμε πεδία αγώνων και όχι να αποκλείουμε. Για μας λοιπόν, χαμένος είναι μόνο ο αγώνας που δε δόθηκε ποτέ. Αγώνας βέβαια είναι και η ίδια η οργάνωση μέσα στις συνθήκες όπου αυτός γεννιέται, η ίδια η διαδικασία των ζυμώσεων από τις οποίες διαμορφώνεται. Αγώνας είναι η στιγμή που παλεύουμε αλλά και η στιγμή που όχι μόνο δε διστάζουμε, αλλά κρίνουμε και απαραίτητο να περάσουμε σε μια εποικοδομητική αυτοκριτική, ώστε να σταθούμε ακόμα πιο δυνατοί απέναντι στις νέες προκλήσεις που έχουμε να αντιμετωπίσουμε.

Πανελλαδική Εφημερίδα Δρόμου «Άπατρις»

* Ο Ρόμπερτ (Μπόμπυ) Σαντς υπήρξε το πρώτο από τα 10 φυλακισμένα μέλη του IRA (Ιρλανδικός Δημοκρατικός Στρατός) που πέθανε στις φυλακές Μέιζ του Μπέλφαστ λόγω απεργίας πείνας που είχε ξεκινήσει μαζί με τους συντρόφους του με στόχο να τους αναγνωριστεί ξανά το καθεστώς των πολιτικών κρατουμένων, αφότου το Βρετανικό κράτος το είχε καταργήσει (1η Μαρτίου 1976) για όσους βορειοϊρλανδούς συμμετείχαν σε πράξεις αντίστασης στην κατοχή της Β. Ιρλανδίας από το βρεττανικό στέμμα. Ήταν η 5η Μαΐου του 1981 και ο Μπόμπυ Σαντς άφησε την τελευταία του πνοή μετά από 66 μέρες απεργίας πείνας.

** Εκείνη την περίοδο η υγεία του Ν. Ρωμανού βρισκόταν σε κρίσιμη κατάσταση διότι ενώ ο οργανισμός του ήταν ήδη εξαντλημένος, ο ίδιος αποφάσισε να ξεκινήσει και απεργία δίψας, πράγμα το οποίο πυροδότησε έντονες αντιδράσεις και άσκησε σημαντική πίεση στην κυβέρνηση.*

Κείμενο συλληφθέντων έξω από την κατειλημμένη ΓΣΕΕ

Η απεργία πείνας του Ν. Ρωμανού αποτέλεσε ένα πολυδιάστατο γεγονός που εξελίχθηκε σε κεντρικό πολιτικό ζήτημα. Οι πολιτικές ζυμώσεις που προέκυψαν από αυτήν, οι δυνατότητες και οι προοπτικές που δημιουργήθηκαν και αναπτύσσονται ακόμα, αλλά και συνολικά η διατάραξη των επί δύο χρόνια λιμναζόντων νερών της κοινωνικής πραγματικότητας είναι γεγονότα αδιαμφισβήτητα. Η εκ νέου κίνηση ενός κομματιού του πληθυσμού ενάντια στην ανθρωποφαγική σημερινή μορφή της εξουσίας και το σπάσιμο του απόλυτου τρόμου αποτελούν ανάσα ελευθερίας για όσους σε αυτή ζοφερή συνθήκη δεν μπορούσαν να αναπνεύσουν. Η επαναχρησιμοποίηση πρακτικών αγώνα όπως οι καταλήψεις κτιρίων ξαναδίνουν στο κοινωνικό κίνημα εργαλεία που του είχαν αφαιρεθεί βίαια. Μετά την απεργία πείνας του Ν.Ρωμανού οι δυνατότητες που επανεμφανίζονται, οι νέοι αγωνιστές που βγήκαν στο προσκήνιο και οι ευκαιρίες που θα έρθουν σηματοδοτούν μια νέα, πιο αισιόδοξη κατάσταση.
Μαζί όμως με την ανάπτυξη του πολύμορφου κινήματος αλληλεγγύης υπήρξε και από την αντίθετη πλευρά κινητικότητα που ξεπερνούσε τις συνήθεις πρακτικές του πολυάριθμου αστυνομικού στρατού. Από τους ασφαλίτες και τις στρατιές των χακί μπάτσων που έπρεπε να περάσεις για να πας στην πορεία, τις εισβολές σε σπίτια και τις προληπτικές προσαγωγές μέχρι τα πολεμικά ανακοινωθέντα με τα οποία τα καθεστωτικά ΜΜΕ περιέγραφαν την - ουσιαστικά αποτυχημένη - εισβολή με αύρες στα Εξάρχεια, οι κρατικοί μηχανισμοί καλλιέργησαν συστηματικά ένα σκηνικό πολέμου. Στόχος τους η πολιτική και πρακτική απομόνωση των διαδηλωτών της 6ης Δεκέμβρη και των προηγούμενων πορειών, των καταληψιών του Πολυτεχνείου, της ΓΣΕΕ και συνολικά των αλληλέγγυων, αλλά και η τρομοκράτηση του γενικού πληθυσμού. Μαζί με αυτά αξίζει να αναφερθούν και συγκεκριμένες τακτικές των μπάτσων, όπως η εμφάνιση πολλών μαζικών μπλοκ ασφαλιτών σε σημεία του κέντρου, οι σκηνοθετημένες επιθέσεις ασφαλιτών σε ματατζήδες στην πλ. Εξαρχείων με σκοπό να συλλάβουν όποιον τους ακολουθήσει και το κλείσιμο του σταθμού της Βικτώριας ελάχιστα λεπτά πριν την επίθεση των δελτάδων στη ΓΣΕΕ. Όλα αυτά δείχνουν την ποιοτική αναβάθμιση της καταστολής. Δείχνουν επίσης ότι οφείλουμε να προετοιμαστούμε για αυτά που έρχονται.
Εμείς οι δεκάδες συλληφθέντες της επίθεσης στην κατειλημμένη ΓΣΕΕ, της πορείας της 6ης Δεκέμβρη αλλά και των πολύμορφων δράσεων αλληλεγγύης δε βρεθήκαμε τυχαία στο δρόμο, δεν ήμασταν «συλλήψεις στο σωρό». Κάναμε την πολιτική επιλογή να σταθούμε αλληλέγγυοι στον αγώνα του Ν. Ρωμανού και η επιλογή αυτή μας έφερε αντιμέτωπους με την κρατική καταστολή. Η τελευταία περιλάμβανε ξύλο, ειρωνεία, ψυχολογική πίεση, σαδιστικές «φιλικές» κουβέντες, γελοία και σάπια copy-paste κατηγορητήρια με κακουργήματα, ψευδείς δηλώσεις από δελτάδες, πολυήμερη παραμονή στα κρατητήρια, ασφαλίτες που αναγνωρίζουν μεμονωμένα διαδηλωτές ανάμεσα σε πλήθος 40 ατόμων αλλά δεν δίνουν τα στοιχεία τους σε συναδέλφους επειδή είναι «ταραγμένοι», ανακριτές που ζητάνε δήλωση φρονημάτων, δικαστικούς που λαμβάνουν υπόψη τους τηλεφωνικές καταθέσεις μπάτσων περί βαριάς σωματικής βλάβης για να αναβαθμίσουν τις κατηγορίες μέσα σε μια νύχτα, απειλές για πολυετείς ποινές φυλάκισης, νεοσύστατες απαγορεύσεις συμμετοχής σε πορείες, απόσπαση DNA σε κάποιους τους συλληφθέντες, περιοριστικούς όρους. Όλες οι συλλήψεις είναι μία μεθόδευση του κράτους απέναντι σε κάθε διαδηλωτή. Είναι το ρίσκο που παίρνουμε και γνωρίζουμε από πριν, το ρίσκο που ήμασταν και είμαστε έτοιμοι να αντιμετωπίσουμε.

Ξεκαθαρίζουμε συνεπώς και από την πλευρά μας ότι δεν κάνουμε βήμα πίσω, συνεχίζουμε συλλογικά, είμαστε συνειδητά στο δρόμο και έτσι θα συνεχίσουμε. Η απεργία πείνας του Ν. Ρωμανού είναι αγώνας ενός πολιτικού κρατουμένου και αποτελεί μέρος του συνολικού και ανυποχώρητου αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση. Όλα συνεχίζονται.

Συλληφθέντες έξω από την κατειλημμένη ΓΣΕΕ

Μην Πυροβολείτε τον Πιανίστα
Σημειώσεις σχετικά με την επίθεση στο Charlie Hebdo

Σιγά σιγά αδειάσανε οι δρόμοι και τα σπίτια,
όμως ακόμη κάποιος έμεινε και τρέχει να προφτάσει
Και ρυθμικά χτυπήσανε μια μια οι ώρες
κι ανοίξανε πόρτες και παράθυρα μ' εξαίσιες αποκεφαλισμένες μορφές
Ύστερα ήρθανε τα λάβαρα, οι σημαίες κι οι φανφάρες
κι οι τοίχοι γκρεμιστήκανε απ' τις άναρθρες κραυγές
Πτώματα ακέφαλα χορεύανε τρελά και τρέχανε σα μεθυσμένα
όταν βαρούσανε οι καμπάνες
Τότε, θυμάσαι, που μου λες: Ετέλειωσεν ο πόλεμος!
Όμως ο Πόλεμος δεν τέλειωσεν ακόμα.
Γιατί κανένας πόλεμος δεν τέλειωσε ποτέ!

Μανόλης Αναγνωστάκης

Για να απαντήσει κανείς στο έαν είναι ή δεν είναι Charlie σύμφωνα με το δημοφιλές δίλημμα των τελευταίων εβδομάδων, θα πρέπει προτίστως να γνωρίζει τι εξέφραζε η εν λόγω εφημερίδα. Η θεωρητικολογία και οι νομοτέλειες σχετικά με την ελευθερία του τύπου αποτελούν δεδομένα της αστικής δημοκρατίας και των φερεφώνων της, των καθεστωτικών δημοσιογράφων και των απολογητών της εξουσίας που περιορίζουν και ξεχειλώνουν τις ηθικές αξίες τους ανάλογα με την εκάστοτε κατάσταση. Στην περίπτωση του Charlie Hebdo δεν θα έπρεπε να είναι αυτό το βασικό ερώτημα. Όταν αποφασίζεις να δημοσιεύσεις τον Μωάμεθ σε χυδαίες πορνογραφικές στάσεις το ερώτημα δεν είναι εάν μπορείς να το κάνεις αλλά γιατί να το κάνεις.

Το Charlie Hebdo με τα συγκεκριμένα σκίτσα και το θρησκευτικό μίσος που δημιουργεί, οξύνει τον πόλεμο μεταξύ των φτωχών, υπηρετεί πιστά την εξουσία, πραγματώνει το ''διαίρει και βασίλευε''.

Ο χλευασμός των θεών του άλλου, ειδικά όταν το κράτος σου βρίσκεται σε εμπόλεμη κατάσταση μαζί του θυμίζει κάτι από την αλαζονεία των ευρωπαίων αποίκων απέναντι στους ιθαγενείς της Αμερικής και σίγουρα δεν φέρει ελευθεριακά πρόσημα. Συνεισφέρει επίσης στην ριζοσπαστικοποίηση της τεράστιας μάζας των μετριοπαθών μουσουλμάνων με απρόβλεπτες και σίγουρα αρνητικές συνέπειες.

Η αριστερίζουσα φλυαρία σύμφωνα με την οποία οι δώδεκα νεκροί του Charlie παραλληλίζονται με τους δεκάδες χιλιάδες νεκρούς μουσουλμάνους στις εμπόλεμες περιοχές, είναι και αυτή μυωπική και αντιδραστική. Τα παιδιά των μουσουλμάνων που τρώνε οβίδες στο κεφάλι δεν φέρουν καμία ευθύνη για οτιδήποτε και δεν έχουν κάνει επιλογές σαν αυτή που έκαναν οι νεκροί σκιτσογράφοι. Ούτε ζούσαν υπό αστυνομική προστασία όπως ο ο Στεφάν Σαρμπονιέ, εκδότης της εφημερίδας.

Για όσους τρομοκρατήθηκαν από τις επιθέσεις των τζιχαντιστών, η πραγματικότητα σπεύδει να τους αποζημιώσει με λίγο ακόμα κρατικό τρόμο. Στρατός στους δρόμους σε Γαλλία και Βέλγιο, σειρήνες και πανικός σε όλα τα μέσα ενημέρωσης και απαγορεύσεις κυκλοφορίας σε πόλεις εκατομμυρίων κατοίκων. Στο Παρίσι, στις στάσεις του μετρό και στα λεωφορεία παίζουν συνεχώς το εξής μήνυμα σε τουλάχιστον 4 γλώσσες: «Να είστε σε επιφυλακή και να μην διστάσετε να καταδώσετε οποιαδήποτε περίεργη συμπεριφορά».

Οι μεγαλονταβατζήδες του κόσμου με τα μαύρα παλτά, σύσσωμοι να χαμογελάνε και να σπρώχνωνται επικεφαλείς της πορείας στο Παρίσι είναι μήνυμα πρός πολλές κατευθύνσεις και ταυτόχρονα μεγάλη πρόκληση, δυστοπική εικόνα και μεγάλη αντίφαση.

Ο πόλεμος μεταξύ της Δύσης και των ακραίων κομματιών του Ισλάμ είναι πρωτίστως πόλεμος μεταξύ καπιταλιστών. Σε αυτόν τον πόλεμο συμμετέχουν ενεργά η Σαουδική Αραβία και η Τουρκία, βασικοί υποστηρικές του Ισλαμικού Χαλιφάτου, που παρ' όλα αυτά συμμετείχαν κανονικότατα με τους εκπροσώπους τους και στην πορεία εναντίον της τρομοκρατίας. Ο ιστορικός αναχρονισμός της ύπαρξης του χαλιφάτου αδυνατεί έτσι να νοηματοδοτήσει τη υποθετική ηθική ανωτερότητα των δυτικών κρατών. Αυτοί που το έφτιαξαν και αυτοί που ακόμα το στηρίζουν συμμετέχουν ενωμένοι στην πορεία εναντίον του.

Η ηθική ανωτερότητα της Δύσης απέναντι στους μουσουλμάνους και της αστικής δημοκρατίας απέναντι στην τρομοκρατία τέλειωσε σαν επιχείρημα στο Αμπού Γκράιμπ. Μετά ήρθε η σύγκρουση μεταξύ πολιτισμών, η δημιουργία της απαραίτητης κοινωνικής συνοχής μεσω του φόβου απέναντι στον κοινό έχθρό, η αντιτρομοκρατική, η αναγκαστική εσωτερίκευση του τρόμου, η γκετοποίηση, η ξενοφοβία και ο ρατσισμός.

Βαγιάν

Nous sommes tous des hypocrites (Είμαστε όλοι υποκριτές)

«Πώς να σκεφτώ εσένα αφού δεν σκέφτομαι εμένα;»
(Φερνάντο Πεσσόα – Πίσω από τις μάσκες.)

Σήμερα το να είσαι άνθρωπος ζυγίζεται ανάλογα τα δάκρυα που θα χύσει η οθόνη της τηλεόρασης ή του υπολογιστή σου. Σαφώς το να δολοφονούνται άνθρωποι επειδή φωνάζουν δυνατά τη σκέψη τους ενάντια σε κάθε καταναγκασμό, καταπίεση, φονταμενταλισμό, είναι μία ακόμη μαχαιριά στο στήθος του πλανήτη. Δεν είναι όμως η μοναδική. Αναφέρομαι στη δολοφονία των έντεκα σκιτσογράφων της Γαλλικής πολιτικής σατιρικής εφημερίδας Charlie Hebdo και τη επιλεκτική θλίψη των Ευρωπαίων πολιτών για τη δολοφονία τους.
Εμείς που ζούμε στη περιοχή του πλανήτη που οι κυρίαρχοι βάφτισαν δυτικό κόσμο (δηλαδή φορούμε μόνοι μας το πρόσημο των πολιτισμένων, μιας και μόνο εμείς θεωρούμε αποκλειστικά εαυτούς πολιτισμένους), σοκαριζόμαστε μόνο όταν το κακό χτυπήσει τη πόρτα μας, μόνο όταν κάποιοι "δικοί μας πολιτισμένοι" δολοφονηθούν από το σκοτάδι της θρησκείας και της τρομοκρατίας της. Και φυσικά η μοναδική θρησκεία που είναι "εκ φύσης της τρομοκρατική", είναι η Μουσουλμανική, σύμφωνα πάντα με αυτά που οι κυρίαρχοι μας προπαγανδίζουν. Ξεχνούμε ή δεν γνωρίζουμε καν, ότι η "δική" μας θρησκεία που λέγεται Χριστιανισμός έχει κάνει τα μεγαλύτερα εγκλήματα εναντίον του ανθρώπινου είδους στο όνομά της, έχει αφανίσει ολόκληρους λαούς, έχει εξαφανίσει πολιτισμούς, έχει πραγματοποιήσει ολοκαυτώματα, έχει δολοφονήσει εκατομμύρια ανθρώπους προκειμένου να εδραιώσει τη κυριαρχία της στη ζωή και τη συνείδηση των ανθρώπων.
Η θρησκεία γενικά δεν είναι τίποτε περισσότερο από τον φόβο του ανθρώπου απέναντι στον θάνατο, και αυτό οι λογιές ρασοφόροι και κήρυκές της το γνωρίζουν και το εκμεταλλεύονται άριστα. Αν τολμήσει

κανείς να αμφισβητήσει την ύπαρξη του θεού τους, τον περιμένει η "ιερά" εξέταση, το λιντσάρισμα, η διαπόμπευση, ακόμη και ο ίδιος ο θάνατος και αυτό ισχύει για όλες τις θρησκείες ανεξαιρέτως.
Την ίδια μέρα που οι σκοταδιστές της θρησκείας (δεν διαχωρίζω κανέναν φανατικό φονταμενταλιστή ανάλογα με το όνομα της θρησκείας που πιστεύει, για μένα είναι όλοι ίδιοι, γι'αυτό και δεν αναφέρομαι επιλεκτικά στη μουσουλμανική θρησκεία) δολοφόνησαν τους σκιτσογράφους της Charlie Hebdo, κάποιοι άλλοι σκοταδιστές της θρησκείας δολοφόνησαν διακόσιους (200) ανθρώπους σε μία άλλη πλευρά του πλανήτη, σε αυτές που εμείς οι "πολιτισμένοι" θεωρούμε "απολίτιστη". Ο λόγος ήταν επειδή αυτοί πίστευαν σε μία άλλη θρησκεία.
Η μαζική δολοφονία συνέβη στην Νιγηρία από την φονταμενταλιστική οργάνωση "μπόκο Χαράμ", οργάνωση η οποία στο όνομα της θρησκείας της έχει δολοφονήσει πάνω από τρεις χιλιάδες ανθρώπους, έχει απαγάγει και βασανίσει εκατοντάδες άλλους.
Την ίδια ακριβώς μέρα σε μία άλλη "απολίτιστη" περιοχή του πλανήτη την Υεμένη, δολοφονήθηκαν από την "Αλ Κάιντα" άλλοι τριάντα εφτά (37) άνθρωποι σε ένα τζαμί, πάλι επειδή πίστευαν σε μία διαφορετική εκδοχή της θρησκείας.
Για να μη λέμε μόνο για τους φανατικούς ισλαμιστές. Στις 15 Ιανουαρίου 2015, στη Κεντρική Αφρικανική Δημοκρατία, φανατικοί χριστιανοί, έσφαξαν με μαχαίρια και μπαλτάδες πάνω από εκατό ανθρώπους που πίστευαν στη μουσουλμανική θρησκεία.
Για αυτές τις μαζικές δολοφονίες δεν κύλησε ούτε ένα δάκρυ στα μάγουλα κάποιων από εμάς των "πολιτισμένων". Τα επίσης "πολιτισμένα" μέσα μαζικής ενημέρωσής μας που έχυσαν τόνους μελάνης για τη δολοφονία των "δικών" μας στο Παρίσι, δεν βρήκαν ούτε καν ένα μικρό μολυβάκι να γράψουν μία λέξη γι' αυτές τις μαζικές δολοφονίες.
Λογικό σύμφωνα με τη "πολιτισμένη" σκέψη μας: Αυτοί όλοι είναι απολίτιστοι και ο φόνος είναι στο DNA τους, εξάλλου φαίνονται από την όψη, μαύροι, μελαχρινοί, βρώμικοι, είναι σίγουρα κλέφτες και δολοφόνοι, κτήνη. Αυτοί φταίνε που είναι φανατικοί και απολίτιστοι όχι εμείς που από τότε που ανακαλύψαμε τον τροχό τους έχουμε αυτούς και τις περιοχές τους κτήμα μας και ιδιοκτησία μας, απόλυτοι κυρίαρχοι επάνω στη γη και στις ζωές τους.
Για να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους: Ο θάνατος και ο φανατισμός έχει πάντα την ίδια όψη ανεξάρτητα από το όνομα που ανά περίπτωση φέρει. Οι σφαίρες του τζιχαντιστή δεν διαφέρουν από τις σφαίρες του φασίστα, όπως και δεν διαφέρουν από τις σφαίρες του μπάτσου, του στρατιώτη, του μαφιόζου. κάνουν ακριβώς το ίδιο κακό, σκοτώνουν αφαιρούν ζωή στο όνομα μια ιδέας, μίας επιβολής, ενός σκοπού. Κι εδώ έρχεται από το παρελθόν ο Δάντης μέσα από τη "Κόλαση" του να μας ξαναθυμίσει ότι: Οι πιο σκοτεινές γωνιές στην κόλαση, είναι φυλαγμένες για εκείνους που διατηρούν την ουδετερότητά τους σε εποχές ηθικής κρίσης.
Υπάρχουν όμως σφαίρες και σφαίρες Στη περίπτωση των Γάλλων σκιτσογράφων υπήρχαν κάποιες άλλες σφαίρες. Για αυτές τις σφαίρες που αυτοί ήταν οπλισμένοι πλήρωσαν το αντίτιμο. Τις σφαίρες της κριτικής, της ελευθερίας της φωνής μέσα από τις λέξεις, από τα μολύβια.
Και δεν μπορούσαν να μην είχαν αυτή τη κατάληξη, όπως χιλιάδες άλλοι που φωνάζουν δυνατά ενοχλώντας τα αυτιά των εξουσιών στις διάφορες γωνίες του πλανήτη. Γιατί αυτές οι σφαίρες κάνουν μεγαλύτερη ζημιά από τις σφαίρες των όπλων, ανοίγουν πληγές στο σώμα του κάθε κυρίαρχου ζωής και πνεύματος στο κορμί της κάθε εξουσίας και το κυριότερο οι πληγές που ανοίγουν μένουν για πάντα.
Αφήνω για το τέλος τη γκροτέσκο παράσταση που έπαιξαν οι άρχοντες της αυτοκρατορίας του χρήματος. Στο Παρίσι έγινε και για πρώτη φορά διαδήλωση ενάντια στη βία και τη τρομοκρατία, αποτελούμενη από τους μεγαλύτερους κατά συρροήν δολοφόνους τους πλανήτη. Από τον πρόεδρο του Ισραήλ Νετανιάχου, μέχρι τη καγκελάριο της Γερμανίας και τον Αμερικανό υπουργό εξωτερικών. Σας φαίνεται διεστραμμένο; δεν είναι καθόλου. Είναι λογικό να διαδηλώνουν και να διαμαρτύρονται. Μόνο αυτοί έχουν το αποκλειστικό δικαίωμα στη βία και τις δολοφονίες. Απειλείται το μονοπώλιο τους.
Εν κατακλείδι το μοναδικό συμπέρασμα που μας μένει είναι ότι η εξουσία της θρησκείας σκοτώνει ! Σκοτώνει πνευματικά, σκοτώνει την ελευθερία, σκοτώνει την απόλαυση, σκοτώνει τη σκέψη, σκοτώνει το σώμα.
Η θρησκεία είναι ο ίδιος ο θάνατος και οι άνθρωποι έχουν εκπαιδευτεί να τον λατρεύουν και να επικαλούνται το Όνομά του.

Ευάγριος Αληθινός

Τα υπό κατάρρευση οικοδομήματα της Ευρώπης

ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΗΣ DESTROIKA ΣΕ ΜΙΑ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΣΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΣΤΗ ΦΡΑΝΚΦΟΥΡΤΗ ΣΤΙΣ 18 ΜΑΡΤΙΟΥ 2015

Γενικές απεργίες χωρίς αντίκρισμα, "μέρες δράσης" ατελέσφορες αναφορικά με κάποιο στόχο που ν' αξίζει να λέγεται έτσι. Παντού – στην Πορτογαλία, στην Ισπανία, στην Ιταλία, στην Ελλάδα – μοιάζει οι αγώνες να σκοντάφτουν πάνω στα εθνικά τους όρια. Το εθνικό επίπεδο, που για πολύ καιρό ήταν το πεδίο του πολιτικού αγώνα, τόσο για το κράτος όσο και για τους επαναστάτες, μετατράπηκε σε πεδίο παραίτησης. Μια παραίτηση που επιτρέπει στην εθνικιστική οργή να κερδίζει έδαφος.
Για μας, το εθνικό κάδρο έχει προ πολλού ξεπεραστεί όχι μόνο επειδή τα έθνη από πάντα ήταν αντιδραστικές βλακείες αλλά και γιατί εδώ δεν υπάρχει τίποτα πια να κερδηθεί. Το κράτος σερβίρει οτιδήποτε μαγειρέψει η Τρόικα. Για μας υπάρχει πια μονάχα το τοπικό και το διεθνές - διεθνιστικό.
Η "Τρόικα", που αποτελείται από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (Ε.Κ.Τ.), το Διεθνές
Νομισματικό Ταμείο (Δ.Ν.Τ.) και την Ευρωπαϊκή Κομισιόν, κανοναρχεί και διαχειρίζεται όχι μόνο ολόκληρα κράτη, προϋπολογισμούς και κυβερνήσεις, αλλά και τους όρους διαβίωσης των ανθρώπων, τους οποίους υποβιβάζει σε παραγωγικές μονάδες. Το αίσθημα της επιβολής από την αυτοαποκαλούμενη «κεντρική Ευρώπη», σε πολλά μέρη του κόσμου αποτελεί καθημερινό βίωμα.
Όποιος μελετήσει λίγο τις μεθόδους του Δ.Ν.Τ. ξέρει ότι αυτό δεν αποσκοπεί μόνο στη «στρατηγική του Σοκ». Το Δ.Ν.Τ. και η Παγκόσμια Τράπεζα ακολουθούν μια διπλή στρατηγική: τον εξανδραποδισμό των κοινωνιών μέσω μιας βίαιης αναδιάρθρωσης της οικονομίας, με ταυτόχρονη απορρόφηση των επακόλουθων κραδασμών μέσω της ενθάρρυνσης για την ίδρυση μικρών οικονομικών μονάδων. Ο στόχος: τα πάντα και οι πάντες να μετατραπούν σε επιχείρηση. Όμως και η πολυσυζητημένη σοσιαλιστική και
αλληλέγγυα οικονομία, δεν αποτελεί κατάλληλη θεραπεία ενάντια στη στρατηγική του σοκ, αλλά, αντιθέτως, την αποτελεσματική της συμπλήρωση. Δε θέλουμε μια καλύτερη οικονομία, θέλουμε το τέλος των υπολογισμών, το τέλος της αξιολόγησης, το τέλος των μετρήσεων, το τέλος της λογικής των λογιστικών, τόσο στην αγάπη όσο και στην εργασία.
Στην πραγματικότητα βιώνουμε μια επιτηδευμένη καταστροφή του κοινωνικού, μια στοχοποιημένη φτωχοποίηση, μια επιταχυνόμενη συγκέντρωση πλούτου και εξουσίας και μια συνειδητή χρησιμοποίηση του ρατσιστικού κινήτρου. Η Γερμανία, ως ευρωπαϊκός ρυθμιστής όλων αυτών, είναι ο κατάλληλος παραλήπτης μηνυμάτων για όσους γίνονται στόχος αυτής της γενικευμένης επίθεσης στην κοινωνία. Είτε πρόσφυγες που διακινδυνεύουν τη ζωή τους, στοχοποιημένοι έτσι ώστε όλο και περισσότερο ν' ανησυχούν για την επιβίωσή τους, είτε η μεσαία τάξη που μαζί με την ασφάλειά της χάνει και τις τελευταίες της ψευδαισθήσεις – θα δούμε ποιος θα είναι
συνοδοιπόρος μας σ' αυτή την πορεία.
Είναι καιρός να ξαναπάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας, να ξαναεφεύρουμε τη συλλογικότητα και να οργανωθούμε.
Για πολλούς ήταν ακριβώς αυτό που έγινε στις πλατείες της Τύνιδας, του Καΐρου, της Μαδρίτης, της Κωνσταντινούπολης και που συνεχίζει να υπάρχει στις συνοικίες της Θεσσαλονίκης, της Ρώμης και της Βαρκελώνης, παντού όπου μοιραζόμαστε τα χρήματα, τις τεχνικές, τη γνώση και ολόκληρη τη ζωή σε κοινό τόπο.

Σήμερα τοπικά αύριο στην Φρανκφούρτη

Δεν έχουμε σκοπό να επαναλάβουμε τα δομικά μας λάθη, όπως φάνηκαν στο κίνημα ενάντια στην
παγκοσμιοποίηση: δεν επιθυμούμε επαγγελματίες ακτιβιστές-τριες, τελετουργικές συγκεντρώσεις, γενικόλογα και εν μέρει απονοηματοδοτημένα συνθήματα, που πάγωσαν την αντίστασή μας. Όχι χωρίς λόγο, πολλοί από μας, σε μια συγκεκριμένη καμπή του κινήματος, προτίμησαν να συμμετάσχουν σε τοπικούς αγώνες και ν' αποσύρουν τους εαυτούς τους από τη γενίκευση του παγκόσμιου, ώστε να ξαναέρθουν σ' επαφή μ' ένα κομμάτι πραγματικότητας.
Στο κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, που έπνεε τα λοίσθια, ο «δικτυωμένος» αέρας δεν περιείχε αρκετό οξυγόνο - βλέπαμε ότι δίχως δικά μας κέντρα, δίχως ριζώματα και την ανάπτυξη υλικής δύναμης σε πραγματικούς τόπους τους οποίους κατοικούμε συλλογικά με την ψυχή και την εργασία μας, κι εμείς σύντομα θα μετατρεπόμασταν σε πολιτικούς, αντιπροσώπους, διαχειριστές. Η οικοδόμηση μιας «νέας αριστεράς» το μόνο που κάνει είναι να τρέφει νέες ψευδαισθήσεις.
Παρατηρούμε ότι οι "τοπικοί αγώνες", όπως αυτήν την εποχή οι αγώνες για τους χώρους στέγασης και ζωής, αποκτούν νόημα. Κάποιοι απ' αυτούς, με την ακτινοβολία τους, μπορούν ακόμα και να δώσουν το ρυθμό της αντιπαράθεσης σε μια ολόκληρη χώρα: Val de Susa και Lampedusa στην Ιταλία, Notre Dame «της εξοχής» στη Γαλλία, Χαλκιδική στην Ελλάδα, Αμβούργο της Γερμανίας. Παρ' όλ' αυτά, αυτοί οι αγώνες, ακόμα και σε τόπους που είναι κερδοφόροι, δεν καταφέρνουν να ξεπεράσουν ένα συγκεκριμένο πολιτικό επίπεδο, και έτσι επιτρέπουν στις κυβερνήσεις να τους απονοηματοδοτούν χαρακτηρίζοντάς τους ως «ακραίους».
Θα είμασταν χαμένοι αν παραμέναμε στο επίπεδο της αυτοεπιβεβαίωσης. Δε συνάδει με την παγκόσμια επίθεση ενάντια στην κοινωνία να τοποθετούμε απλά σε μια σειρά τους τοπικούς αγώνες και με τον όρο "κοινωνικές αντιστάσεις" να τους ενοποιούμε επίπλαστα.
Όπως αρκετοί αποχώρησαν πριν από 10 χρόνια από τη γενίκευση του παγκόσμιου, τώρα φαίνεται πως ήρθε η στιγμή να αποστασιοποιηθούμε από την έλξη του τοπικού, ακριβώς όταν το θεωρήσουμε εμείς αναγκαίο.
Παλεύουμε για – και με – τις εξεγερμένες συνοικίες, σπίτια, χερσονήσους και κοιλάδες στα μετόπισθεν. Αυτό διαφέρει ουσιαστικά από την κλασική δικτύωση αγώνων που 'συσχετίζονται', ως διασύνδεση πολιτικών αντιπροσώπων, με τις αποστειρωμένες διαδικασίες, που κυρίως εξυπηρετούν τον εαυτό τους – όπως και η κάθε γραφειοκρατία. Η αντιπροσώπευση δηλώνει την κάλυψη αυτού που απουσιάζει – ας την αντιπαραβάλλουμε με την πραγματική παρουσία των πολλών!

Γι' αυτό πάμε Φρανκφούρτη

Όσο πιο απροκάλυπτα γίνεται η καταλήστευση - τώρα πια και στην «αναπτυγμένη» Ευρώπη - και η βία της υποταγής και του σωφρονισμού γενικεύονται, τόσο πιο αναγκαία γίνεται η αντεπίθεση – η άμυνα υπέρ των δομών και των σχέσεών μας. Αντεπίθεση εκεί όπου αυτή η επίθεση στην κοινωνία σχεδιάζεται, προετοιμάζεται και υλοποιείται στην απαρχή της. Και για το λόγο αυτό πάμε Φρανκφούρτη: επειδή η άμυνά μας προϋποθέτει την (αντ)επίθεση.
Είναι αναγκαίο η εμπειρία από τους τοπικούς αγώνες να μεταφερθεί σε ανώτερο οργανωτικό επίπεδο, πέρα από το εθνικό απέναντι στο οποίο παλεύουν τα κινήματα, ώστε να στριμώξουμε το κράτος από άλλη θέση: σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Να η ευκαιρία να ξαναβρεθούμε συλλογικά: στην επίθεση ενάντια στα εγκαίνια της νέας έδρας της Ε.Κ.Τ., να συναντηθούμε και να ενώσουμε τις δυνάμεις μας απέναντι σ' αυτό τον κοινό εχθρό.
Η διαφορά αυτής της προοπτικής από τις κινητοποιήσεις ενάντια στην παγκοσμιοποίηση είναι ήδη ορατή: πλέον, το θέμα δεν είναι η συνάντηση μερικών δεκάδων χιλιάδων ακτιβιστών-τριών, αλλά η οργάνωση μέσω μιας διεθνούς συζήτησης, πέρα από τη Φρανκφούρτη.
Στόχος είναι η συγκέντρωση των απόκληρων της Ευρώπης στη Φρανκφούρτη, όλων των υπαλλήλων στα όρια της νευρικής κρίσης, όλων των εξαπατημένων μικροαστών, όλων των μεροκαματιάρηδων και των απολυμένων εργατών-τριών, όλων εμάς που βλέπουμε το πραγματικό πρόσωπο του εχθρού και θέλουμε να το χτυπήσουμε.
Σκοπός μας, να συγκεντρωθεί σε ένα στόχο η διάχυτη οργή που μεγαλώνει σε όλη την ήπειρο.
Μιλάμε για μια οργή που σπάει τα φράγματα και απαντά σε όλα όσα
υπομείναμε τα τελευταία χρόνια. Ενάντια σ' αυτούς που, από τα πολυτελή τους γραφεία,
ενορχηστρώνουν κεντρικά όλ' αυτά, και ενάντια στη διοίκηση που παντού και καθημερινά τα υλοποιεί.
Το να δούμε τις τρομαγμένες φάτσες των γραφειοκρατών και ως κίνημα να παλέψουμε ο ένας δίπλα στον άλλο, αποτελεί την καλύτερη διέξοδο απέναντι στο νέο ευρωπαϊκό εθνικισμό. Η Ευρώπη, όπως και οι τοπικοί αγώνες, δε συνιστούν εναλλακτική στα συντρίμμια των εθνικών κρατών. Το ότι μισούμε τα κράτη, δε σημαίνει ότι μας έλκει η αμφισβητούμενη αίγλη των αυτοκρατοριών. Η Ευρώπη, ως τέτοια, αποτελεί, όπως και τα εθνικά κράτη, καθεστωτικό οικοδόμημα. Ούτε το ένα, ούτε το άλλο βρίσκονται κοντά στην αντίληψή μας. Δε θέλουμε να μεταρρυθμίσουμε τους ευρωπαϊκούς θεσμούς. Θέλουμε να τους καταστρέψουμε. Η ηθική της θυσίας, η δικτατορία της παραγωγής και η βία της καταπίεσης, δε συνάδει με το όραμά μας περί ευτυχίας, ούτε με το πώς φανταζόμαστε τις ζωές μας.

Μια καινούρια συλλογικότητα – Ένας άξονας των απόκληρων

Την απάντηση τη βλέπουμε στην παρουσία εκείνων που αμύνονται, εκείνων που στην Ευρώπη της Τρόικας μετατρέπονται σε περισσευούμενους και που με την προσωπική τους αντίσταση ενάντια στην προστακτική της άνευ όρων μεγιστοποίησης της παραγωγικότητάς τους, είναι καταδικασμένοι να χάσουν. Στην αντίσταση σ' αυτή τη συγκεντρωμένη και υπέρ – οργανωμένη επίθεση, χρειάζεται να προσθέσουμε μια καινούρια έννοια του συλλογικού αγώνα.
Τίποτα δεν είναι χειρότερο από την προσομοίωση μιας επίθεσης. Αν και μας είναι απόλυτα σαφές ότι πολλές από τις κινήσεις μας είναι συμβολικές, χαιρετίζουμε την κάθε σοβαρή επίθεση που μετατρέπει τη διαμαρτυρία από απλά ορατή σε πραγματικά αισθητή.
Όχι οι μάνατζερ ή οι ταξιδιάρηδες ειδικοί των ξεχωριστών κινημάτων, αλλά οι ίδιοι οι αγώνες είναι αυτοί που ενώνονται. Όχι μόνο από αλληλεγγύη, αλλά και από προσωπικό ενδιαφέρον. Μη μας καλάβετε λάθος: γνωρίζουμε τη δύναμη και την καλή πρόθεση της αλληλέγγυας δράσης – κι όμως, στην αλληλεγγύη ενυπάρχει ένας διαχωρισμός στο "εμείς" και στο "αυτοί". Αυτό πρέπει να ξεπεραστεί – ένα βίαιο παρόν όλων αυτών που έφτασαν στα όριά τους και θέλουν να πάρουν πίσω τη ζωή τους.
Ήδη τα δύο τελευταία χρόνια, με το Blockupy και με το M31 έγιναν προσπάθειες στη
Φρανκφούρτη να γίνει ορατή στο δρόμο η αντίδραση απέναντι στην πολιτική της Τρόικας, της Ε.Ε.
και της Γερμανίας.
Η αντίδραση του κρατικού μηχανισμού ήταν ακαριαία και απροσδόκητα κατασταλτική. Η
οποιαδήποτε δράση απαγορεύτηκε τον πρώτο χρόνο, ολόκληρη η πόλη βρέθηκε σε κατάσταση ομηρίας και ερημοποιήθηκε, ώστε να πνιγεί κάθε διαμαρτυρία. Πέρυσι, μια διαδήλωση που είχε εγκριθεί από το δήμο, απαγορεύτηκε από την αστυνομία, που σ' αυτή την περίπτωση λειτούργησε ως πολιτικός φορέας και όχι ως εκτελεστική εξουσία.
Η εμπειρία μας από το Αμβούργο το Δεκέμβρη του 2013, μας έδειξε ότι ακόμα και σε «κατάσταση εξαίρεσης» μπορούμε να δράσουμε, αρκεί να παραμένουμε απρόβλεπτοι και συνεπώς μη ελέγξιμοι. Ένα μεγάλο πλήθος ανθρώπων που δρα αποφασιστικά, διασκορπισμένο σε όλο το αστικό τοπίο, μπορεί να οδηγήσει ακόμα και μια μεγάλη αστυνομική επιχείρηση στην αποτυχία.
Βλέπουμε την ευκαιρία, με τις διαδηλώσεις ενάντια στο άνοιγμα της Ε.Κ.Τ. το 2015 να ενοποιηθούν οι μερικοί αγώνες της Ευρώπης κι έτσι να αυξηθεί η δύναμη της επίθεσής τους. Στόχος πρέπει να είναι, όπως έγινε στις διαδηλώσεις ενάντια στη μεταφορά πυρηνικών αποβλήτων, να κατανοήσουμε τις διαφορετικές εκδηλώσεις του αγώνα μας ως εμπλουτισμό του.
Η διαφορά με τα προηγούμενα χρόνια είναι, ότι η διαδήλωση φέτος δε θα πραγματοποιηθεί σε μια συμβολική

Μικρά και Μεγάλα Διεθνή Νέα

Αυστραλία. Εκατοντάδες εξαθλιωμένοι μετανάστες και πρόσφυγες από το Αφγανιστάν, το Πακιστάν, το Ιράκ, το Ιράν, τη Σρι Λάνκα και άλλες χώρες, που παραμένουν έγκλειστοι μήνες τώρα σε ένα από τα στρατόπεδα κράτησης αιτούντων άσυλο στο μικρό νησί Μάνους της Παπούα-Νέας Γουινέας, έχουν ξεκινήσει μαζική απεργία πείνας από τις αρχές της προηγούμενης εβδομάδας διεκδικώντας το αυτονόητο: την απελευθέρωση από τα άδικα και παρατεταμένα δεσμά τους. Αρκετοί μάλιστα έφτασαν στο σημείο να αυτοτραυματίζονται καταπίνοντας ξυραφάκια και απορρυπαντικά ή ράβοντας τα χείλια τους σε ένδειξη ακραίας διαμαρτυρίας και απόγνωσης. Οι καταγγελίες για κακομεταχείριση και εσκεμμένη παρακράτηση φαγητού και νερού από το προσωπικό σε συνδυασμό με την (τυχαία;) διακοπή τρεχούμενου νερού που παρέλυσε και τις υποδομές υγιεινής οδήγησαν τους απεργούς πείνας στην απέλπιδα κίνηση να ταμπουρωθούν μέσα στα δύο από τα τέσσερα συνολικά κέντρα κράτησης του στρατοπέδου. Με δεδομένη την απαγόρευση πρόσβασης δημοσιογράφων στις εγκαταστάσεις, οι έγκλειστοι άρχισαν να στέλνουν φωτογραφίες και βίντεο από τα κινητά του τηλέφωνα στον έξω κόσμο, ζητώντας βοήθεια. Αιτία, τα πολυμήχανα σχέδια της Καμπέρα είτε να τους στείλει πακέτο στην Καμπότζη, ένα φτωχό κράτος με βεβαρημένο ιστορικό στα ανθρώπινα δικαιώματα με το οποίο η Αυστραλία έχει συνάψει επονείδιστη συμφωνία για την απέλαση και τη μετεγκατάστασή τους, είτε να τους «απελευθερώσει» στην τοπική κοινότητα του νησιού Μάνους. Και εκεί όμως είναι απολύτως ανεπιθύμητοι. Η έχθρα των ντόπιων απέναντι στους αιτούντες άσυλο είχε εκδηλωθεί με αγριότητα πέρσι τον Φεβρουάριο, όταν ένας όχλος κατοίκων είχε εισβάλει στο στρατόπεδο και είχε επιτεθεί στους κρατούμενους, σκοτώνοντας έναν και τραυματίζοντας περισσότερους από εβδομήντα.
Η επέμβαση των πάνοπλων μασκοφόρων φρουρών ήταν πια θέμα χρόνου. Τη Δευτέρα 19/01 έκαναν έφοδο και συνέλαβαν δεκάδες άτομα, οδηγώντας άλλους στην τοπική φυλακή του νησιού κι άλλους στην πτέρυγα απομόνωσης του στρατοπέδου ενώ ο Αυστραλός πρωθυπουργός, Τόνι Αμποτ, χαρακτήρισε την εξέγερση ευθεία «πρόκληση» στην κυβερνητική πολιτική του.

(Πηγές : καθεστωτικά μέσα)

Ισπανία. Τον φεβρουάριο του 2006 στην Βαρκελώνη, πέντε άτομα συλλαμβάνονται κατηγορούμενοι για απόπειρα δολοφονίας εναντίον ενός αστυνομικού της δημοτικής αστυνομίας, ο οποίος τραυματίστηκε βαριά από μία γλάστρα που έπεσε από κατειλημένο κτίριο όπου γινόταν πάρτυ.Όλοι οι συλληφθέντες βασανίστηκαν και πέρασαν μεγάλο διάστημα στην φυλακή. Τον τελευταίο καιρό έχει δημιουργηθεί μια κίνηση αλληλεγγύης ώστε να ξανανοίξει ο φάκελος της υπόθεσης. Το παρακάτω βίντεο γυρίστηκε με αφορμή την αυτοκτονία μίας από τους συλληφθέντες της Patricia Héras, το 2011, ενόσω βρισκόταν έξω από την φυλακή με περιοριστικούς όρους. Εδώ το link: https://www.youtube.com/watch?v=QIeFJqt0rqg

(Πηγή: athens.indymedia.org)

Ινδία. Εξοργισμένο πλήθος άρχισε να καταστρέφει εγκαταστάσεις του κεντρικού σιδηροδρομικού σταθμού του Μουμπάι εξαιτίας των υπερβολικών καθυστερήσεων. Την Παρασκευή (2/1) το πρωί οργισμένοι επιβάτες άρχισαν να κάθονται στις γραμμές, ενώ άλλοι έσπαζαν ΑΤΜ και ταμεία. Μηχανήματα πετάχτηκαν στις ράγες για να μπλοκαριστεί η κίνηση. Περιπολικά σπάστηκαν, ενώ 3 απ' αυτά πυρπολήθηκαν κατά μήκος του Diva, Dombivli και Kalyan… Η σιδηροδρομική αστυνομία άρχισε να χτυπάει τους επιβάτες, οι οποίοι απάντησαν με πέτρες. Γραφεία της εταιρίας έγιναν στόχος επίθεσης. Πάρθηκαν εισιτήρια και κουπόνια.

(Πηγή: anarcypress.gr)

Κένυα. 'Η αρπαγή της γης είναι τρομοκρατία κατά των παιδιών" αναγράφεται στο πλακάτ των νεαρών διαδηλωτών. Το δημοτικό σχολείο της οδού Λανγκάτα, στην Κένυα, έχει μια έκταση γης γης που χρησιμοποιείται ως χώρος ψυχαγωγίας για τα 1000 παιδιά που φοιτούν εκεί. Ο χώρος, που παραχωρήθηκε στο σχολείο το 1972, σύμφωνα με στοιχεία που φέρει ο τίτλος ιδιοκτησίας, ανήκει αποκλειστικά στο εκπαιδευτικό ίδρυμα. Μια εταιρία, η Airport Housing View, πρόσφατα εμφάνισε τον δικό της τίτλο ιδιοκτησίας διεκδικώντας τη γη, που όπως ισχυρίζεται περιήλθε στην ιδιοκτησία της το 1995. Στη διαδήλωση, έλαβαν μέρος μαθητές,γονείς, δάσκαλοι και ακτιβιστές. Τα παιδιά ήταν στην πρώτη γραμμή της διαμαρτυρίας, σπρώχνοντας το ψηλό μεταλλικό διαχωριστικό που τοποθετήθηκε από την εταιρία για να εμποδίσει την είσοδο του κόσμου, σε μια προσπάθεια να το ρίξουν κάτω. Η αστυνομία επιτέθηκε σε διαμαρτυρόμενους ακτιβιστές και παιδιά με τη χρήση δακρυγόνων, σκυλιών και σωματικής βίας.Κάποια παιδιά, με γενναιότητα υπεράσπισαν τους ευατούς τους κρατώντας ραβδιά από ξύλο. Τηλεοπτικές εικόνες έδειξαν τα παιδιά να πνίγονται, να ουρλιάζουν, να σφαδάζουν από τον πόνο και να μεταφέρονται μακριά απο το σημείο. Αρκετά παιδιά που έφεραν τραύματα μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο. Οι αστυνομικοί ανέφεραν στους δημοσιογράφους ότι ''απλά ακολουθούσαν εντολές".

(Πηγή: omniaTV.com)

ημέρα, αλλά στα εγκαίνια της Ε.Κ.Τ. Θα πέσουμε πάνω στους ισχυρούς της Ευρώπης. Εκτός αυτού, η οικονομική μητρόπολη στον ποταμό Μάιν, όχι μόνο φιλοξενεί την Ε.Κ.Τ. αλλά και διάφορα κεντρικά γραφεία πολυεθνικών τραπεζών, ασφαλιστικών εταιριών, κτηματομεσιτικών επιχειρήσεων και εταιριών τηλεπικοινωνίας.

Πρέπει να μας υπολογίζετε

Αυτοί πιστεύουν ότι μπορούν να λογαριάζουν χωρίς εμάς – και δεν κατανοούν καν τι εννοούμε όταν λέμε ότι δε θα πειθαρχήσουμε άλλο σ' ένα κόσμο συνεχούς αξιολόγησης, ότι αποσύρουμε τους εαυτούς μας από την μετρήσιμη επιρροή τους.
Η πολιτική τους, αυτή της απαξίωσης κάθε ζώντος, της κοινωνικής φτωχοποίησης και της
καταστροφής, θα γίνει στόχος εκδίκησης.
Όλες αυτές οι προσβολές στους διαδρόμους των υπηρεσιών, το τρέξιμο μέσα στη ρόδα σαν τα χάμστερ, η «ντροπή» του ότι δεν είμαστε αρκετά «φιτ», νέοι και ευέλικτοι.
Κι επειδή αυτοί προσπαθούν με νύχια και με δόντια να κρατήσουν τον κόσμο τους, τώρα που είναι πασιφανές ότι καταρρέει, και επειδή άλλη γλώσσα δεν καταλαβαίνουν, εμείς λέμε ότι θα λάβουν το λογαριασμό…
Οι παγκόσμιες εξεγέρσεις των τελευταίων χρόνων έδειξαν ότι η επανάσταση είναι εφικτή. Χτυπάει την πόρτα της Ευρώπης – ας τη σπάσει.

Ό,τι υπάρχει, υπάρχει – ό,τι δεν υπάρχει είναι εφικτό να συμβεί.

Einstürzende Neubauten

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΕΞΙΚΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ - ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ

Την Παρασκευή 26 Σεπτεμβρίου, αστυνομικές δυνάμεις μαζί με μέλη του καρτέλ ναρκωτικών «Ενωμένοι Πολεμιστές» επιτέθηκαν ένοπλα εναντίον φοιτητών της αγροτικής παιδαγωγικής σχολής της Αγιοτσινάπα και πολιτών, που βρίσκονταν σε αγωνιστική κινητοποίηση, στη πόλη Ιγκουάλα, της πολιτείας Γκερρέρο του Μεξικού, δολοφονώντας 7 άτομα, τραυματίζοντας τουλάχιστον 25 και απαγάγοντας 43. Αμέσως μετά την επίθεση την ευθύνη της δημόσιας ασφάλειας στην πόλη της Ιγκουάλα αναλαμβάνει η χωροφυλακή και δυνάμεις του στρατού. Μετά από έρευνες των συγγενών των αγνοουμένων ανακαλύπτονται, έξω από τη πόλη, ομαδικοί τάφοι με δεκάδες απανθρακωμένα πτώματα. Για τη δολοφονία κατηγορούνται 36 μπάτσοι καθώς και ο δήμαρχος και ο διευθυντής δημόσιας ασφάλειας της πόλης που έδωσε την εντολή εκτέλεσης των φοιτητών.
Στις πόλεις Ιγκουάλα και Τσιλπασίνγκο, πρωτεύουσα της πολιτείας Γκερρέρο, πραγματοποιούνται καθημερινά συγκεντρώσεις, καταλήψεις δημοσίων κτιρίων και κλεισίματα αυτοκινητόδρομων, στις οποίες συμμετέχει όλο το λαϊκό κίνημα της πολιτείας το οποίο ζητά την παραίτηση του κυβερνήτη της πολιτείας κατηγορώντας τον για ηθική αυτουργία. Στις 8 Οκτώβρη ο EZLN πραγματοποιεί συγκέντρωση δεκάδων χιλιάδων ζαπατίστας στο Σαν Κριστόμπαλ καταγγέλλοντας τη σφαγή των φοιτητών εκφράζοντας την αλληλεγγύη του στους αγωνιστές της Αγιοτσινάπα και καλώντας σε παγκόσμια κινητοποίηση. Σε δεκάδες πόλεις του Μεξικού και σε πλήθος άλλων χωρών πραγματοποιούνται δράσεις αλληλεγγύης. Τη Δευτέρα 13 Οκτωβρίου, μεγάλη συγκέντρωση φοιτητών και εργαζομένων στην πολιτεία Γκερρέρο καταλήγει σε συγκρούσεις με την αστυνομία ενώ καταλαμβάνονται και πυρπολούνται το μέγαρο του πολιτειακού κυβερνήτη και η έδρα του πολιτειακού κογκρέσου.

αλληλέγγυες/οι από τον αναρχικό αντιεξουσιαστικό & ελευθεριακό χώρο
solidarioszapatistas.espivblogs.net
solidarioszapatistas@gmail.com

Σημείωση 1: Τα γεγονότα στο Μεξικό συνεχίζονται εάν και σε μικρότερη ένταση. Την Τρίτη 13/01 διαδηλωτές μετά από βίαιες συγκρούσεις στην πόλη Ιγκουάλα

επιχείρησαν να εισβάλλουν σε στρατιωτικές εγκαταστάσεις.
Σημείωση 2: Στα πλαίσια της ενημέρωσης υπάρχει και ένα μικρής διάρκειας ντοκιμαντέρ (υποτιτλισμένο) από το Telesurtv.net για την απαγωγή των 43 φοιτητών στην πόλη της Αyotzinapa απο το κράτος και το παρακράτος - καρτέλ ναρκωτικών, στο Μεξικό. Εδώ το Link: http://www.youtube.com/watch?v=7GLQQ3Z9y7M
Σημείωση 3: Τέσσερις μήνες μετά την απαγωγή των 43 φοιτητών στις 27/01 ο γενικός εισαγγελέας της χώρας ανακήρυξε τους απαχθέντες κι επίσημα νεκρούς, εγείροντας νέο γύρο αντιδράσεων. Σύμφωνα με το πόρισμα των επίσημων αρχών, καρτέλ ναρκωτικών δολοφόνησε τους 43 νέους επειδή θεώρησαν ότι ήταν μέλη αντίπαλης συμμορίας. Δεν δέχονται το πόρισμα οι γονείς που κατηγορούν την κυβέρνηση για συγκάλυψη. Νέες συγκρούσεις σημειώνονται σε διάφορες πόλεις.

Το περίεργο ζευγάρι: Μπούκτσιν -Οτσαλάν

Τι κοινό μπορούν να έχουν ο αμερικανός ελευθεριακός Murray Bookchin, ιδρυτής της κοινωνικής οικολογίας (ο οποίος πέθανε το 2006) και ο Αμπντουλάχ Οτσαλάν ηγέτης (φυλακισμένος στην Τουρκία) του Εργατικού Κόμματος του Κουρδιστάν (Partîya Karkerén Kurdîstan ή PKK);

Η Τζάνετ Μπιλ, αμερικανίδα κοινωνική οικολόγος και οικοφεμινίστρια, συντρόφισσα και συνεργάτιδα του Μπούκτσιν, εξηγεί πώς οι κομουναλιστικές ιδέες του επηρεάζουν την κουρδική εμπειρία.

Το 1923, στα συντρίμμια της οθωμανικής αυτοκρατορίας, γεννήθηκε το σύγχρονο τουρκικό Κράτος, το οποίο ιδρύθηκε ως λαϊκή κοινοβουλευτική δημοκρατία.[...] Οι Κούρδοι, οι οποίοι επικαλούνται μια ιδιαίτερη και πολύ παλιά παρουσία στη νοτιοανατολική περιοχή της Ανατολίας, κατεστάλησαν με αποτέλεσμα να ξεσπάσουν αρκετές εξεγέρσεις ανάμεσα στο 1925 και το 1938, ο τουρκικός στρατός όμως τις κατέπνιξε όλες. Κατόπιν το τουρκικό κράτος προσπάθησε να διαγράψει την ίδια την ύπαρξη των Κούρδων, αναβαπτίζοντάς τους σε ''Ορεινούς Τούρκους'' κι απαγορεύοντας δια νόμου τη χρήση τη γλώσσα τους, των πολιτισμικών τους εκφράσεων μέχρι ακόμη και των τοπικών τοπωνυμίων. Αυτή η καταστολή δεν μπορούσε παρά να δημιουργήσει μια αγωνιστική αντίδραση. Τις δεκαετίες του '60 και του '70 του προηγούμενου αιώνα εμφανίστηκε ένα κίνημα για την απελευθέρωση των Κούρδων, το οποίο διεκδικούσε πολιτισμικά, γλωσσικά και πολιτικά δικαιώματα. Το 1978 ο Αμπντουλάχ Οτσαλάν ίδρυσε το PKK (Εργατικό Κόμμα του Κουρδιστάν), μαρξιστικής-λενινιστικής ιδεολογίας, στο πρότυπο των αντιαποικιοκρατικών αντιιμπεριαλιστικών κινημάτων που άνθισαν τη δεκαετία του '70. Το PKK έθετε ως στόχο την ίδρυση ενός ξεχωριστού σοσιαλιστικού Κράτους.

Το τουρκικό κράτος διατήρησε μια σκληρή γραμμή και το 1992 υιοθέτησε ένα σύνταγμα, που είναι ακόμη σε ισχύ, το οποίο ορίζει την Τουρκία ως ''αδιαίρετη οντότητα'' απαγορεύοντας την κουρδική γλώσσα γραπτή ή ομιλούμενη. Το 1984 το PKK εξαπέλυσε την εξέγερση μέσω της ένοπλης πάλης.

Τις επόμενες δεκαετίες υπήρξαν περισσότεροι από 37000 νεκροί κι από τα δύο μέτωπα. Ο Οτσαλάν δεν ήταν ''αθώα περιστερά'': έχει τη φήμη κακού μακελάρη (εν μέρει υπερβολική αλλά και εν μέρει δικαιολογημένη). Όμως το τουρκικό κράτος ήταν ακόμη πιο αδίστακτο και τα τελευταία δέκα χρόνια του προηγούμενου αιώνα κατέστρεψε περισσοτερα από 3000 κουρδικά χωριά. Ενώ από τη μια μεριά κατηγορούσε τους κούρδους για τρομοκρατία έσπερνε τον τρόμο ανάμεσα στον πληθυσμό του Κουρδιστάν.

Αντί να παραδεχτεί ότι δεν ήταν δυνατόν να εξαφανίσεις μια μειονότητα 20 εκατομμυρίων ανθρώπων δεν θέλησε να αποδεχτεί ούτε μια μετριοπαθή κουρδική αντιπολίτευση. [...] Ο τουρκικός ποινικός κώδικας τιμωρεί τη λεκτική ή γραπτή υποστήριξη των κούρδων, εξομοιώνοντάς την με εκδηλώσεις ρατσιστικού μίσους.

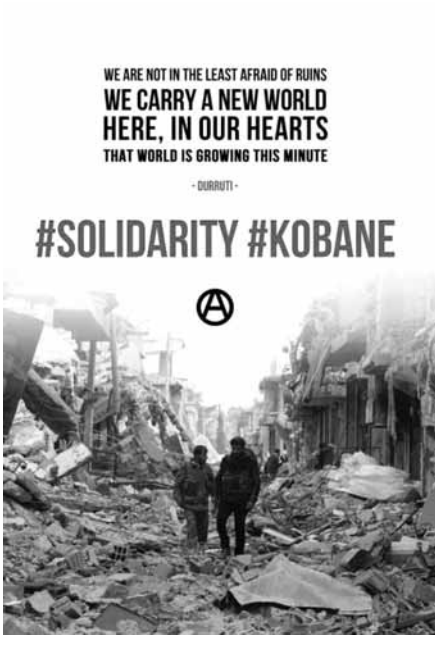
Κατόπιν, τον Φεβρουάριο του 1999, μετά από ένα θεαματικό ανθρωποκυνηγητό σε διεθνές επίπεδο, ο Αμπντουλάχ Οτσαλάν συνελλήφθη στην Κένυα, και μεταφέρθηκε στην Τουρκία για να υποβληθεί σε δίκη με την κατηγορία της προδοσίας.

Δημοκρατία και δικαιώματα των μειονοτήτων

Ακολούθησε, για τον Οτσαλάν, μια μακρά περίοδος αναστοχασμού. Μετά την πτώση της Σοβιετικής Ένωσης το 1991, ήταν μια από εκείνες τις προσωπικότητες της διεθνούς αριστεράς που αποποιήθηκαν τον μαρξισμο-λενινισμό, τον ''υπαρκτό σοσιαλισμό'', τον σταλινισμό, ως αυταρχικούς και δογματικούς. Ο κουρδικός λαός, υποστήριξε, πρέπει ''να αντιδράσει στις απαιτήσεις της ιστορικής στιγμής'' και ''να επανεκτιμήσει τις αρχές, τα προγράμματα και τους τρόπους δράσης''. Αντί να προσπαθεί να επιβάλλει ένα άκαμπτο σύστημα, θα έπρεπε να εξασφαλίσει και να εφαρμόσει τα πιο πλατιά δημοκρατικά κριτήρια. Έτσι το 1993 διακήρυξε μονομερή παύση πυρός και παρατήρησε: ''Οι Τούρκοι και οι Κούρδοι είναι συναδελφωμένοι για περισσότερα από χίλια χρόνια κι εμείς δεν δεχόμαστε ένα χωρισμό από την Τουρκία'' .

Το 1999 πολλοί δεν είχαν καταλάβει ότι ο Οτσαλάν άλλαξε γραμμή. Στη δίκη του η οποία είχε αναπόφευκτα πολιτικό χαρακτήρα, πολλοί περίμεναν ότι θα παρακινούσε το PKK να αναλάβει τον αγώνα για το σχηματισμό κουρδικού Κράτους, αντιθέτως όμως δημοσιοποίησε μια θέση η οποία προέτρεπε στην αποδοχή των υπαρχόντων συνόρων σε μια ενωμένη Τουρκία και τον εκδημοκρατισμό ολόκληρης της χώρας, που θα εγγυάται σε κάθε πολίτη το δικαίωμα της συμμετοχής στην πολιτική ζωή σε ένα επίπεδο ισότητας, χωρίς εθνικές διαφορές.

''Η κατάσταση τόσο για τους Τούρκους όσο και για τους

Κούρδους, θα ήταν καλύτερη σε μια Τουρκία πραγματικά δημοκρατική'', δήλωσε ο Οτσαλάν στους δημοσιογράφους. [...]. Όποια ιδέα κι αν σχημάτισαν ο ανακριτές γι' αυτό το μήνυμα, δεν ενδιαφέρονταν καθόλου για τον φορέα του μηνύματος: κατηγόρησαν για προδοσία τον Οτσαλάν και τον καταδίκασαν με την ποινή του θανάτου. Μερικά χρόνια μετά, η αίτηση εισόδου στην Ευρωπαϊκή Ένωση υποχρέωσε την Τουρκία να ακυρώσει την ποινή του θανάτου μετατρέποντάς την σε ισόβια κάθειρξη. Φυλακίστηκε στο νησί Ιμραλί στη θάλασσα του Μαρμαρά. Επειδή του επιτρέποντανμόνο περιστασιακές επισκέψεις των δικηγόρων του, το μόνο που είχε ήταν πολύ διαθέσιμο χρόνο, έτσι εκείνος που ήταν ο αρχηγός του ένοπλου αγώνα αφιερώθηκε στη μελέτη. Οι δικηγόροι του έφερναν βιβλία για ανάγνωση, κείμενα ιστορίας, κοινωνιολογίας και άλλα. Ανάμεσα στο 2001 και το 2002 ενδιαφέρθηκε για τα έργα του Μπούκτσιν, ιδίως για την Οικολογία της ελευθερίας και το The Rise of Urbanization, οι μεταφράσεις των οποίων είχαν γίνει στην τουρκική γλώσσα αρκετά χρόνια πριν. Σε εκείνες τις σελίδες αναγνώρισε ένα οικείο πνεύμα, ενός άλλου ακτιβιστή της αριστεράς που είχε βιώσει το πέρασμα από τον μαρξισμό-λενινισμό στη ριζοσπαστική δημοκρατία. [...]

Ο Μπούκτσιν διέβλεψε ότι το μοιραίο αμάρτημα του καπιταλισμού ήταν η σύγκρουσή του με το φυσικό περιβάλλον, το οποίο θα τον οδηγούσε σε κρίση. Συνέταξε λοιπόν τα μανιφέστα της ριζοσπαστικής οικολογίας υποστηρίζοντας την αποκέντρωση των μητροπόλεων, για να γίνει εφικτή η ζωή σε μικρότερες διαστάσεις, παράγοντας τοπικά την τροφή και χρησιμοποιώντας ανανεώσιμες πηγές ενέργειας. Η κυβέρνηση θα ανήκε στους πολίτες κι όχι στα αφεντικά της βιομηχανίας, τις προσταγές (diktat) της αγοράς ή της εξουσίας του Κράτους. Ο Μπούκτσιν αφιερώθηκε για πολλά χρόνια στην επεξεργασία αυτών των θέσεων σε ένα πρόγραμμα για μια οικολογική και δημοκρατική κοινωνία. Στο πέρασμα του χρόνου έδωσε πολλά ονόματα σε αυτό το πρόγραμμα: οικο-αναρχισμός, ελευθεριακός δημοτισμός και στο τέλος κομουναλισμός.

Δύο διαλεκτικοί

Ο Οτσαλάν μάλλον είδε στον Μπούκτσιν έναν άνθρωπο που σκεφτόταν όπως κι εκείνος, με μια διαλεκτική σφραγίδα κληρονομημένη από το κοινό τους μαρξιστικό παρελθόν. Όχι ότι ήταν διαλεκτικοί υλιστές, αλλά παρέμεναν τέτοιοι με την έννοια ότι σκέφτονταν με τους όρους μιας ανάπτυξης, κυρίως στο ιστορικό επίπεδο. Τα δύο κείμενα που διάβασε ο Οτσαλάν στη φυλακή ήταν διαλεκτικά δομημένα ως ιστορικές αφηγήσεις.

Η οικολογία της ελευθερίας είναι μια εκτεταμένη τοιχογραφία της ανθρώπινης ιστορίας. ''Στις 'οργανικές' πρωτόγονες κοινότητες της προϊστορίας - έγραφε ο Μπούκτσιν - ο πληθυσμός των φυλών ζούσε σε μη ιεραρχικές κοινότητες. Τα μέσα για την επιβίωση μοιράζονταν κοινοτικά σύμφωνα με το έθιμο της επικαρπίας (χρήση των πρώτων υλών με βάση τις ανάγκες), μια ηθική της συμπληρωματικότητας (αλληλοβοήθεια) και του εγγυημένου ελάχιστου (δικαίωμα για όλους στην τροφή, στη στέγη, στην ενδυμασία). Τα άτομα συνηθισμένα να σκέφτονται με συνεργατικούς όρους, έβλεπαν τον φυσικό κόσμο το ίδιο αρμονικό''.

Για τον Οτσαλάν είχε ιδιαίτερο ενδιαφέρον το γεγονός ότι ο Μπούκτσιν είχε αφιερώσει πολλή προσοχή στους Σουμέριους και στην αρχαία Μεσοποταμία. Από εκεί είχε ξεκινήσει ο πολιτισμός: ''Η σφηνοειδής γραφή [...] κατάγεται από τις λεπτομερείς καταγραφές που έκαναν οι αρμόδιοι του ναού των προϊόντων που παρελάμβαναν κι εκείνων που διένειμαν''. Στην αρχή οι σουμέριοι είχαν μια αξιόλογα εξισωτική συμπεριφορά. ''Οι πρώτες πολεις-κράτος κυβερνούνταν από 'εξισωτικές συνελεύσεις' οι οποίες διέθεταν μια ελευθερία σε ένα ασυνήθιστο επίπεδο''. Ο Μπούκτσιν παρατηρούσε ενθουσιασμένος ότι ανάμεσα στους Σουμέριους, για πρώτη φορά στην ιστορία, εμφανίστηκε σε γραπτή μορφή η λέξη ελευθερία (amargi) σε ένα μικρό πίνακα με σφηνοειδή γραφή που περιγράφει τη νικηφόρα λαϊκή εξέγερση ενάντια σε ένα τύραννο βασιλιά. Κατόπιν σκιαγραφούσε πώς αναδύθηκε η ιεραρχία: γεροντοκρατία και πατριαρχία, σαμάνοι και ιερείς, πολεμιστές, αρχηγοί και Κράτη, ιδιοκτησία και ταξικές κοινωνίες. Ανάμεσα και στους Σουμέριους (και στην αρχαία κεντρική Αμερική) εμφανίστηκαν θρησκευτικές και στρατιωτικές ιεραρχίες, οδηγώντας στην ίδρυση Κρατών, στρατών και αυτοκρατοριών. Η νεωτερικότητα (με τον βιομηχανικό καπιταλισμό) ενισχύει και επεκτείνει τις αρχαίες μορφές κυριαρχίας. Επιπλέον, αντί να ζουν σε αρμονία με τη φύση, οι σύγχρονες καπιταλιστικές κοινωνίες αντιλαμβάνονται τη φύση σαν ένα αντικείμενο προς εκμετάλλευση και ορέγονται να την κυριαρχήσουν.

Όμως, σύμφωνα με τον Μπούκτσιν η εμφάνιση της ιεραρχίας, η άνοδος του εθνικού Κράτους και του καπιταλισμού δεν ήταν αναπόφευκτα γεγονότα κι αν εγκαταλείψουμε την ιδέα ότι ήταν κάτι τέτοιο, θα μπορέσουμε να επεξεργαστούμε το όραμα ενός ''απελευθερωμένου μέλλοντος''. Κάποτε οι άνθρωποι ζούσαν σε συνεργατικές και κοινοτικές μορφές, και μπορούν να το κάνουν και τώρα. Η θαμμένη μνήμη της οργανικής κοινωνίας ''λειτουργεί υποσυνείδητα με μια υπόρρητη επιταγή για την ελευθερία''. Η παράδοση της κυριαρχίας, ωστόσο, αντιστέκεται σε ένα αντι-κίνημα της παράδοσης των κινημάτων της ελευθερίας και της αντίστασης που προσπαθούν να ανατρέψουν την κυριαρχία και να δημιουργήσουν ελεύθερες κοινωνίες. Αυτά τα κινήματα απορρόφησαν υποσυνείδητα τις αρχές της οργανικής κοινωνίας: επικαρπία, συμπληρωματικότητα, ελάχιστο εγγυημένο, δίνοντάς τους όμως διαφορετικά ονόματα, όπως σοσιαλισμός, κομουναλισμός ή συνεργατισμός. Ανάμεσα και στους αρχαίους Σουμέριους μετά την εμφάνιση των βασιλείων ''έχουμε αποδείξεις λαϊκών εξεγέρσεων ίσως για την επαναφορά της παλιάς κοινωνικής διαχείρισης ή για τον περιορισμό της εξουσίας του bala (κυρίαρχου). Ακόμη και οι ισχυροί στρατιωτικοί αρχηγοί, οι ενσί (ensi), υποβάλλονταν τακτικά σε δίκη από λαϊκές συνελεύσεις. Η ιστορία των λαϊκών εξεγέρσεων από εκεί κι έπειτα βαδίζει παράλληλα με εκείνη του δεσποτισμού.

Σήμερα περισσότερο από ποτέ οι άνθρωποι που ζουν σε καπιταλιστικές οικονομίες και κυριαρχούνται από εθνικά κράτη, επιθυμούν μια βαθιά κοινωνική μεταμόρφωση, η οποία θα είναι συνάμα συνεταιριστική και κοινοτική, η οποία θα είναι απελευθερωμένη κι από τον καπιταλισμό κι από τα εθνικά Κράτη, η οποία θα είναι σε μια συνεργατική σχέση με τη φύση. Οι ελπίδες μιας απελευθερωμένης και οικολογικής κοινωνίας βασίζονται στη δυναμική αυτής της κοινωνικής ανανέωσης. Ο Μπούκτσιν ονόμασε αυτό το σύνολο των θέσεων ''κοινωνική οικολογία''.

Στο άλλο βιβλίο που διάβασε ο Οτσαλάν το Urbanization Without Cities (Αστικοποίηση χωρίς πόλεις), ο Μπούκτσιν έθετε τις ιστορικές βάσεις μιας δημοτιστικής επανάστασης ενάντια στο εθνικό Κράτος και τον καπιταλισμό. [...] Αντίθετα με ό,τι υποστηρίζει ο μαρξισμός, φορέας της επανάστασης δεν είναι ο εργάτης αλλά ο πολίτης και ο τόπος της επανάστασης δεν είναι το εργοστάσιο αλλά ο δήμος.

Ο Οτσαλάν κοινωνικός οικολόγος

Η ''αρχή της ελπίδας'' που κομίζει η Οικολογία της ελευθερίας πρέπει να ενέπνευσε τον Οτσαλάν στη φυλακή. Όταν ξαναέπιασε το μολύβι οι λέξεις του ήταν επηρεασμένες από τη θέση σύμφωνα με την οποία κάποτε ζούσαμε σε αλληλέγγυες κοινωνίες κι ότι ακόμη υπάρχουν οι πιθανότητες για κάτι τέτοιο. ''Η νίκη του καπιταλισμού δεν είναι απλά μοιραία'' έγραφε το 2004. ''Θα μπορούσε να υπάρξει μια διαφορετική εξέλιξη''. Το αντίθετο μάλιστα συμβαίνει, ''πάντα υπήρχε η επιλογή της ελευθερίας'', έγραφε σχετικά με τις πρωτόγονες κοινοτικές κοινωνικές μορφές, όπως είναι η ''οργανική κοινωνία'' του Μπούκτσιν, την οποία ο Οτσαλάν αναβάπτισε σε ''φυσική κοινωνία''. Κατά την άποψή του η καταγωγή της ιεραρχίας εντοπίζεται ανάμεσα στους Σουμέριους (5), στα Ζιγκουράτ, τις πολυεπίπεδες πυραμίδες της Μεσοποταμίας οι οποίες ήταν εν μέρει ναοί, με τις θεότητες που κατοικούσαν στο ανώτερο επίπεδο, αλλά και διοικητικά κέντρα και, στα χαμηλότερα επίπεδα, χώροι για την παραγωγή εμπορευμάτων. Επειδή συμπεριελάμβαναν τη θρησκευτική, κρατική και οικονομική εξουσία, τα Ζιγκουράτ αντιπροσώπευαν μια κοινωνική τάξη στην οποία ο λαός μοχθούσε με στόχο να υπηρετήσει έναν υποθετικό θεϊκό άρχοντα. Οι ιερείς που κατασκεύαζαν τα Ζιγκουράτ ήταν ''αρχιτέκτονες της συγκεντρωτικής πολιτικής

Απόσπασμα από την ανακοίνωση του YPG για τη νίκη στο Kobane

Rojava, 26 Ιανουαρίου 2015

Προς τον Κουρδικό Λαό, τους Λαούς της Μέσης Ανατολής και την κοινή γνώμη

Η πόλη του Kobane στη Rojava απελευθερώθηκε σήμερα (26 Ιανουαρίου) ολοκληρωτικά από τους τρομοκράτες του Daesh (ISIS).
Για 134 μέρες οι δυνάμεις μας αντιστάθηκαν ηρωικά απέναντι στην τρομοκρατία του ISIS και δεν άφησαν τις ελπίδες όλου του λαού μας κι όλης της ανθρωπότητας να χαθούν. Οι δυνάμεις μας εκπλήρωσαν την υπόσχεση της νίκης, αυτή η επιτυχία είναι μια νίκη για την επανάσταση της Rojava, μια νίκη για μια δημοκρατική Συρία, μια νίκη για την ανθρωπότητα και μια νίκη της ελευθερίας απέναντι στη βαρβαρότητα του ISIS.

[...]Οι Μονάδες Λαϊκής Αυτοάμυνας για ακόμη μια φορά απέδειξαν ότι ποτέ κανείς δε θα καταστείλει την επανάσταση της Rojava, απέδειξε για ακόμη μια φορά ότι είναι η αυθεντική δύναμη που θα υπερασπιστεί τον κουρδικό λαό και τους άλλους λαούς της περιοχής.[...]
Στο όνομα των συντρόφων μας, Diyar Bagik, Eriss, Zozan, Arin, Dilges, Kendal και χιλιάδων που θυσίασαν τη ζωή τους, ανανεώνουμε την υπόσχεση της νίκης προς τον λαό μας. Για ακόμη μια φορά ευχαριστούμε τον λαό μας, τους μαχητές και μαχήτριες του YPG/YPJ και τους φίλους μας για αυτή τη νίκη.

εξουσίας", τα οικοδομήματα ήταν ''εργαστήρια για την κωδικοποίηση των ανθρώπινων αντιλήψεων [...] όπου δημιουργήθηκε η υποταγμένη ύπαρξη".

Με το πέρασμα του χρόνου οι ναοί αναπτύχθηκαν και μετασχηματίστηκαν σε πόλεις, οι πόλεις σε Κράτη, αυτοκρατορίες, πολιτισμούς, όμως η φύση του φαινομένου παρέμενε η ίδια. ''Η ιστορία του πολιτισμού δεν είναι τίποτα άλλο από τη συνέχιση της σουμεριανής κοινωνίας η οποία διακλαδώνεται και διαφοροποιείται όμως συντηρεί την ίδια βασική μορφή" . Ζούμε ακόμη στη χώρα των Σουμέριων '' αυτή την απίστευτη διανοητική επινόηση [που] ελέγχει από παλαοτάτων χρόνων ολόκληρη την ιστορία. Επιπλέον, τονίζει ο Οτσαλάν επαναλαμβάνοντας τον Μπούκτσιν, η ανάδυση της ιεραρχίας εισήγαγε την ιδέα της κυριαρχίας πάνω στη φύση: '' Αντί να είναι μέρος της φύσης" η ιεραρχική κοινωνία τη θεωρεί ''όλο και περισσότερο ως πλουτοπαραγωγικό πόρο".

Εμπνευσμένος από τη θέση του Μπούκτσιν για την ''παράδοση της ελευθερίας" ο Οτσαλάν υποστήριξε ότι οι κοινοτικές όψεις της ''φυσικής κοινωνίας" παραμένουν στις εθνικές ομάδες, στα ταξικά και τα θρησκευτικά κινήματα, στις φιλοσοφικές ομάδες που αγωνίζονται για την ελευθερία. Όλη η ιστορία της δύσης διασχίζεται από μια διαλεκτική αντίφαση ανάμεσα στην ελευθερία και την κυριαρχία, γιατί ''η κοινοτική κοινωνία βρίσκεται σε συνεχή σύγκρουση με την αντίστοιχη ιεραρχική".

Εν τέλει ο Οτσαλάν υιοθέτησε την κοινωνική οικολογία. Η ''φυσική κοινωνία" ήταν κατά κάποιο τρόπο μια οικολογική κοινωνία. Οι ίδιες δυνάμεις που καταστρέφουν εκ των έσω την κοινωνία αποκόβουν σημαντικούς δεσμούς με τη φύση. Ο καπιταλισμός είναι αντι-οικολογικός κι εμείς έχουμε ανάγκη ''μιας συνειδητής ηθικής στάσης" εναντίον του, χρειαζόμαστε ''ένα σύστημα με ηθικά θεμέλια το οποίο θα συνεπάγεται βιώσιμες διαλεκτικές σχέσεις με τη φύση [...] όπου το κοινό ευ ζειν θα επιτυγχάνεται με την άμεση δημοκρατία".

Ο αγώνας για την ελευθερία των Κούρδων συνδέεται με την κοινωνική οικολογία γιατί εν μέρει είναι ένας αγώνας που διεκδικεί τις αξίες της οργανικής κοινωνίας. '' Πολλές όψεις και πολλά χαρακτηριστικά της κουρδικής κοινωνίας [...] μοιάζουν με εκείνα των νεολιθικών κοινωνιών, κυρίως εκείνα της οργανικής κοινωνίας. Επιπλέον, ''οι Κούρδοι σε ολόκληρη την ιστορία τους προτίμησαν το σύστημα του clan και των συνομοσπονδιών ανάμεσα στις φυλές κι αντιστάθηκαν μαχητικά ενάντια στις συγκεντρωτικές κυβερνήσεις". Επίσης, δεν είναι οι Κούρδοι που ενσαρκώνουν ιδιαίτερα τον αγώνα για την ελευθερία: '' Οποιαδήποτε λύση πρέπει να προβλέπει επιλογές έγκυρες όχι μόνο για τον κουρδικό λαό αλλά για όλο το λαό". Ο Οτσαλάν, όπως και ο Μπούκτσιν παραμένει ένας διεθνιστής. ''Αντιμετωπίζω αυτά τα προβλήματα στη βάση ενός ανθρωπισμού, μιας ανθρωπότητας, μιας φύσης κι ενός σύμπαντος".

Δημοκρατικός συνομοσπονδισμός

Αν και ασφυκτιούσε πίσω από τα κάγκελα, ο Οτσαλάν κατάφερνε να επικοινωνεί με τον κουρδικό λαό μέσω των δικηγόρων του. Έτσι ξεκίνησε να συστήνει Μπούκτσιν. Κάλεσε όλους τους δημάρχους των κουρδικών περιοχών να διαβάσουν το βιβλίο Urbanization Without Cities κι όλους τους μαχητές να μελετήσουν την Οικολογία της Ελευθερίας. Την άνοιξη του 2004 μέσω των δικηγόρων του ήρθε σε επαφή με τον Μπούκτσιν για να ξεκινήσει ένα διάλογο μαζί του. Ο Οτσαλάν εξήγησε στον Μπούκτσιν, μέσω των διαμεσολαβητών του, ότι θεωρεί τον εαυτό του μαθητή του, ότι έχει εμβαθύνει στα έργα του κι ότι επιθυμεί να καταστήσει τις ιδέες του εφαρμόσιμες στις μεσοανατολικές κοινωνίες. Του έστειλε κι ένα χειρόγραφό του.

Αν αυτή η συζήτηση είχε γίνει, θα ήταν ένα καταπληκτικό γεγονός. Όμως ο Μπούκτσιν στα 83 του ήταν πολύ άρρωστος για να δεχτεί. Παρόλα αυτά τον Μάιο του ίδιου χρόνου έγραψε στον Οτσαλάν: '' Η ελπίδα μου είναι μια μέρα ο κουρδικός λαός να καταφέρει να ιδρύσει μια ελεύθερη και ορθολογική κοινωνία, που θα δώσει τη δυνατότητα να ακτινοβολήσει η λάμψη της. Είναι τυχερή που έχει leader σαν τον κύριο Οτσαλάν". Αυτό το μήνυμα, όπως καταλάβαμε κατόπιν, διαβάστηκε δημόσια στη Δεύτερη γενική συνέλευση του Συνεδρίου του λαού του Κουρδιστάν, ανάμεσα στα βουνά.

Ο Οτσαλάν συνέχισε να επεξεργάζεται ένα συγκεκριμένο κοινωνικό-οικολογικό πρόγραμμα για τους Κούρδους, για να ωθήσει στον εκδημοκρατισμό και την κοινοτική οργάνωση. Ευχήθηκε οι Κούρδοι να συστήσουν συμβούλια και συνελεύσεις στις αστικές γειτονιές, στις πολεις και τα χωριά. Ονόμασε αυτό το πρόγραμμα ''δημοκρατικό συνομοσπονδισμό". Τον Μάρτιο του 2005 δημοσίευσε τη ''Διακήρυξη του δημοκρατικού συνομοσπονδισμού στο Κουρδιστάν" η οποία καλούσε στη δημιουργία ''μιας δημοκρατίας της βάσης, θεμελιωμένης στη δομή των δημοκρατικών κοινοτήτων της φυσικής κοινωνίας. Αυτή θα συγκροτήσει συνελεύσεις χωριού, πόλης και μητροπόλεων, ενώ στους απεσταλμένους τους θα εμπιστεύονται τα καθήκοντα που αφορούν τις αποφάσεις, το οποίο στην πραγματικότητα σημαίνει ότι θα αποφασίζουν ο λαός και οι κοινότητες".

Ο δημοκρατικός συνομοσπονδιασμός του Οτσαλάν υποστηρίζει τα ατομικά δικαιώματα και την ελευθερία έκφρασης καθενός, πέρα από θρησκευτικές, εθνικές και ταξικές διαφορές. Αυτός ''προωθεί ένα οικολογικό μοντέλο κοινωνίας" και δεν υποστηρίζει μόνο την απελευθέρωση της γυναίκας αλλά τη θεωρεί μια κεντρική άποψη: '' Κάνω έκκληση σε όλους τους τομείς της κοινωνίας κυρίως σε όλες τις γυναίκες και τους νέους, ώστε να σχηματίσουν τις δικές τους δημοκρατικές οργανώσεις και να αυτοκυβερνηθούν".

Η πιθανή διάχυση αυτών των δημοκρατικών οργανώσεων, λέει ο Οτσαλάν, θα οδηγήσει στην έναρξη μιας διαδικασίας εκδημοκρατισμού της Τουρκίας. Θα μπορούσε να δημιουργηθεί ένα δίκτυο που θα υπερβαίνει τα εθνικά σύνορα, φέρνοντας τη δημοκρατική κουλτούρα σε ολόκληρη τη Μέση Ανατολή, κι όχι ελευθερία μόνο για τους Κούρδους αλλά μια δημοκρατική συνομοσπονδιακή ένωση σε όλη τη Μέση Ανατολή. Στο θάνατο του Μπούκτσιν τον Ιούλιο 2006, η συνέλευση του PKK απότισε φόρο τιμής σε έναν από τους μεγαλύτερους κοινωνικούς επιστήμονες του 20ου αιώνα". Ο Μπούκτσιν μας εισήγαγε στη σκέψη της κοινωνικής οικολογίας - διακήρυξε η συνέλευση - και συνέβαλε στην ανάπτυξη της σοσιαλιστικής θεωρίας ώστε να προχωρήσει πάνω σε πιο στέρεες βάσεις". Υπέδειξε πώς να μεταφράσουμε σε πραγματικότητα ένα νέο δημοκρατικό σύστημα. '' Προώθησε την έννοια του συνομοσπονδισμού, ένα μοντέλο το οποίο εμείς θεωρούμε ότι είναι δημιουργικό και πραγματοποιήσιμο".

Η συνέλευση δήλωσε επίσης: ''Οι θέσεις [του Μπούκτσιν], για το Κράτος, την εξουσία, την ιεραρχία θα πραγματοποιηθούν μέσα από τον αγώνα μας. Θα πραγματοποιήσουμε αυτή την υποσχεσή μας ως η πρώτη κοινωνία που θα ιδρύσει ένα συγκεκριμένο δημοκρατικό συνομοσπονδισμό". Το Ιούλιο του 2011 ένα έκτακτο συνέδριο στο Diyarbakir (την de facto κουρδική πρωτεύουσα) διακήρυξε τη ''δημοκρατική αυτονομία", εννοώντας με αυτό ότι οι κουρδικές πόλεις και αστικά κέντρα θα μεταφράσουν αυτή την αρχή στην πράξη συγκροτώντας δημοκρατικούς θεσμούς και οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών. Εν συνεχεία εμφανίστηκε μια επεξεργασμένη συμβουλιακή δομή, με βάσεις στις πόλεις, στις γειτονιές και τα χωριά, η οποία εξασφαλίζει την αυτοκυβέρνηση των Κούρδων σε τοπικό επίπεδο και η οποία λειτουργεί παράλληλα με τους τουρκικούς διοικητικούς θεσμούς. Οι οργανώσεις βρίσκονται στο στάδιο της πραγματοποίησης όμως αν λάβουμε υπόψη ότι δημιουργούνται σε συνθήκες συνεχούς καταστολής και πολέμου, είναι αξιοσημείωτο ό,τι έχει ήδη πραγματοποιηθεί.

Με τέτοια μέσα είναι ευχής έργο μια μέρα ο κουρδικός λαός να κατακτήσει την πολυπόθητή του amargi.

Της Janet Biehl συντρόφισσα και συνεργάτιδα του Μπούκτσιν

(Μετάφραση Νίκος Χριστόπουλος)

Το άρθρο μεταφράστηκε από το ιταλικό αναρχικό περιοδικό A rivista anarchica

επιμέλεια από carpe diem

Επιχείρηση Πανδώρα στην Ισπανία
ένα ακόμη δείγμα της τρομοκρατικής κρατικής καταστολής

Μετά από ενάμισι μήνα κράτησης οι συλληφθέντες αφήνονται ελεύθεροι

Το χρονικό της κατασταλτικής επιχείρησης

Την Κυριακή 16/12/2014 μία οργανωμένη επιχείρηση καταστολής λαμβάνει χώρα ταυτόχρονα στην Ισπανία. Με εντολή του Ισπανικού Εθνικού Δικαστηρίου, σε μια επιχείρηση που διατάχτηκε από τον δικαστή Javier Gómez Bermúdez η αυτόνομη καταλανική αστυνομία Mossos d'Esquadra[1], η Χωροφυλακή και υπάλληλοι της δικαστικής Αρχής (Audiencia Nacional) εισέβαλαν σε περισσότερες από 10 κατοικίες και σε κάποια αναρχικά στέκια της Βαρκελώνης, του Sabadell, της Manresa και της Μαδρίτης, με αντίστοιχες επιδρομές σε σπίτια, προσαγωγές, κατασχέσεις προπαγανδιστικού και ενημερωτικού υλικού. Στη συνέχεια η κατάληψη Kasa de la Muntanya στην Βαρκελώνη λεηλατήθηκε για άλλη μία φορά με την ενεργοποίηση όλου το σώματος των ΜΑΤ της Κινητής Διμοιρίας των Mossos d'Esquadra. Κατά την επιχείρηση κατασχέθηκαν φορητοί και σταθεροί υπολογιστές, κινητά τηλέφωνα και σκληροί δίσκοι. Για τις αρχές τα πειστήρια που θεωρήθηκαν επαρκή ήταν του τύπου ότι κατείχαν ένα ύποπτο βιβλίο με τίτλο "Ενάντια στη δημοκρατία" και χρησιμοποιούσαν "λογαριασμούς ηλεκτρονικού ταχυδρομείου με ακραία μέτρα ασφαλείας, όπως ο κινηματικός server riseup". Επίσης, φέρονται να είναι μέλη του συντονισμού αναρχικών ομάδων "Grupos Anarquistas Coordinados – GAC" ("Συντονισμένες Αναρχικές Ομάδες").

Ο δικαστής Gómez Bermúdez, αναφερόμενος στην έρευνα, που ξεκίνησε πριν από δύο χρόνια από τη Mossos σε σχέση με το "GAC",είπε ότι "συνάγεται το συμπέρασμα ότι τα μέλη του θα μπορούσαν να είναι οι δράστες πολλών επιθέσεων με αυτοσχέδιους εκρηκτικούς μηχανισμούς σε όλην τη χώρα".

Η τρομο-επιχείρηση βαφτίστηκε Πανδώρα σε μια συνέχεια της πρακτικής να ονομάζονται αυτές οι αστυνομικές επιχειρήσεις με ευφάνταστα ονόματα (Στην ελληνική μυθολογία, η Πανδώρα ανοίγει το κουτί της και απελευθερώνει όλα τα κακά που βρίσκονται μέσα του). Σύμφωνα με τα ΜΜΕ,ο σκοπός αυτών των προσαγωγών είναι η εξάρθρωση «μιας εγκληματικής οργάνωσης με τρομοκρατικούς σκοπούς και με βίαια αναρχικά χαρακτηριστικά».

Η διεθνής συνεργασία των μηχανισμών

Η επιχείρηση αυτή συνδέεται με τις αντίστοιχες αστυνομοτρομοκρατικές επιχειρήσεις εναντίον αναρχικών στεκιών αλλά και μεμονωμένων συντρόφων σε όλη τη Νότια Ευρώπη. Αντίστοιχα από την άλλη πλευρά του Ατλαντικού, την Χιλή, το ιδιαίτερα ενεργό και δυναμικό αναρχικό κίνημα δέχεται την συνεχή πίεση των κρατικών μηχανισμών σε μια προσπάθεια φίμωσης και καταστολής.

Το 2010 ήταν μια ένδοξη χρονιά για το χιλιανό Κράτος. Εκτός του ότι εξελέγη πρόεδρος ο δεξιός Sebastián Piñera, μεγαλοεπιχειρηματίας και ο τέταρτος πλουσιότερος άνθρωπος της χώρας, ενορχηστρώθηκε μια αστυνομική, δικαστική και επικοινωνιακή επιχείρηση κατά του αντιεξουσιαστικού χώρου, η οποία κατέληξε σε πάνω από δέκα επιδρομές και συλλήψεις, γνωστή ως Επιχείρηση Σαλαμάνδρα.

«Στον αγώνα εναντίον της τρομοκρατίας η Χιλή θα βρει στην Ισπανία έναν ισχυρό σύμμαχο», περηφανευόταν ο Ισπανός υπουργός Εσωτερικών Jorge Fernández Díaz στις 15 Δεκεμβρίου 2014, ενώ του απένειμαν τον Μεγάλο Σταυρό του Τάγματος της Αξίας της Χιλής (Orden del Mérito de Chile) «τη μεγαλύτερη διάκριση της χώρας» σύμφωνα με τον Τύπο, ένα τρόπαιο που το χιλιανό Κράτος σε αυτήν την περίπτωση απονέμει για τη δουλειά της αστυνομίας και ως ανταμοιβή για τη σύλληψη των αναρχικών Mónica Caballero και Francisco Solar πέρυσι.

Σε γράμμα της (12/14) η Mónica Caballero προφυλακισμένη από άλλη υπόθεση αναφέρει σχετικά με τις συλλήψεις της επιχείρησης Πανδώρα: "Δεν είναι καθόλου σύμπτωση που οι συλληφθέντες είναι κομμάτι του άμεσου περιβάλλοντός μου, μάλιστα περισσότεροι από τους μισούς με επισκέπτονταν συχνά στη φυλακή. Το αστυνομικό-δικαστικό σφυρί τιμώρησε την αλληλεγγύη."

Το αποτέλεσμα

Το αποτέλεσμα της επιχείρησης Πανδώρα ήταν έντεκα αναρχικές και αναρχικοί συλληφθέντες, που αφού προσήχθησαν χωριστά σε αστυνομικά τμήματα έξω από την πόλη της Βαρκελώνης, με στόχο να δυσχεράνουν οποιαδήποτε χειρονομία αλληλεγγύης, στην συνέχεια μετήχθησαν 600 χιλιόμετρα μακριά, στο Εθνικό Δικαστήριο στη Μαδρίτη. Μετά από 48 ώρες ανάκριση από την υπηρεσία πληροφοριών, από τους έντεκα οι εφτά προφυλακίστηκαν χωρίς δικαίωμα αποφυλάκισης με καταβολή εγγύησης, με τις κατηγορίες της σύστασης, προώθησης, διεύθυνσης και συμμετοχής σε τρομοκρατική οργάνωση, πρόκληση φθορών και κατοχή εκρηκτικών και εμπρηστικών μηχανισμών. Οι άλλοι τέσσερις αφέθηκαν ελεύθεροι με περιοριστικούς όρους.

Οι συλληφθέντες στην συνέχεια μεταφέρθηκαν σε φυλακές όπως η Σότο ντελ Ρεάλ στη Μαδρίτη υπό καθεστώς κράτησης FIES 3[2] που αντιστοιχεί σε αδικήματα στο πλαίσιο ένοπλης συμμορίας. Όλο αυτό το διάστημα και μέχρι το τέλος Γενάρη οι συλληφθέντες και οι συνήγοροι τους δεν είχαν πρόσβαση στην δικογραφία που τους αφορούσε καθώς η δικαστική αρχή απαγόρευσε το άνοιγμά της και την κράτησε κλειστή ως απόρρητη.

Το φιάσκο

Αν και η καταλανική αστυνομία επιδίωξε να συνεχιστεί η έρευνα και η δικογραφία να παραμείνει μυστική μέχρι και τις 22 Φλεβάρη, ξαφνικά η δικαστική αρχή αποφάσισε την άμεση αποφυλάκιση των συλληφθέντων στις 29 Γενάρη με εγγύηση, με αποτέλεσμα οι προφυλακισμένοι σύντροφοι και συντρόφισσες να αποφυλακίζονται από τις φυλακές Extremera Soto del Real, Aranjuez και Valdemoro όπου κρατούνταν.

Για άλλη μια φορά η επιδίωξη των αρχών να χτυπήσουν το αναρχικό κίνημα πήγε στο βρόντο. Η αλληλεγγύη οπλίζει το κίνημα με σθένος και πυγμή για να αντιμετωπίσει την καταστολή με τον πιο αξιοπρεπή τρόπο. Και όπως έγραφε ένα πανό στην πορεία αλληλεγγύης με 3000 συμμετέχοντες στην Βαρκελώνη "Αυτοί που μας καταδικάζουν σε μια μίζερη ζωή είναι οι τρομοκράτες και όχι αυτοί που επαναστατούν εναντίον τους"

Η αλληλεγγύη

Σε διάφορες χώρες έλαβαν χώρα διάφορες κινήσεις αλληλεγγύης στους συλληφθέντες της Πανδώρας.

Ονομαστικά να αναφέρουμε δράσεις αλληλεγγύης σε Αθήνα,Ιστάνμπουλ, Μπουένος Άϊρες, Άμστερνταμ,Μοντεβίδεο,Σαν Φρατζίσκο, Παρίσι αλλά και σε διάφορες πόλεις της Ισπανίας,

Παραπομπές:

[1] Mossos d'Esquadra Αστυνομική δύναμη που έχει αντικαταστήσει τα σώματα Policia National και Guardia Civil στην Καταλωνία. Ξεκίνησαν σαν στρατιωτική δύναμη και τώρα στα καθήκοντά τους είναι αντιτρομοκρατικές και κατασταλτικές επιχειρήσεις υπό τον έλεγχο της τοπικής καταλανικής κυβέρνησης.

[2] FIES ειδικό καθεστώς κράτησης πέντε επιπέδων το οποίο προτάθηκε στις αρχές του 90 από το στέλεχος του Σοσιαλιστικού Κόματος Antonio Asuncion. Ανάλογα με το επίπεδο κράτησης, ο κρατούμενος υφίσταται επ αόριστον απομόνωση,περιορισμό αλληλογραφίας και επισκέψεων,ψυχολογικά και φυσικά βασανιστήρια παρότι οι δικαστικές αρχές δεν το παραδέχονται.

Πηγές: x-pressed.org contrainfo athens-indymedia directa.cat

anarres

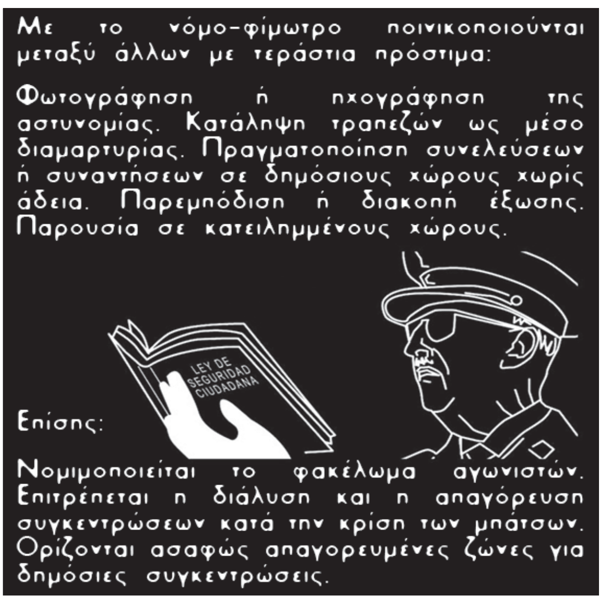
Νόμος φίμωτρο – Θα καταφέρει να φιμώσει τους Ισπανούς;

Στα μέσα του περασμένου Δεκέμβρη ένας νέος νόμος ψηφίστηκε στο Ισπανικό κοινοβούλιο με έντονο το άρωμα του φρανκικού καθεστώτος (ο έρωτας και ο βήχας δεν κρύβονται). Αυτός ο νόμος λοιπόν περιλαμβάνει ένα σωρό τροποποιήσεις σχετικά με οποιαδήποτε δραστηριότητα λαμβάνει χώρα στην δημόσια σφαίρα. Αυτές οι αλλαγές δεν είναι τυχαίες καθώς τα σύννεφα από τις τελευταίες εξελίξεις σχετικά με την άνοδο του αυτονομιστικού κινήματος της Καταλωνίας, τον απόηχο από το κίνημα των αγανακτισμένων αλλά και την δυναμική οργανώσεων βάσης όπως η PAH (πλατφόρμα των πληγέντων από τις τραπεζικές υποθήκες) πέφτουν βαριά πάνω στο πολιτικό σκηνικό της Ισπανίας. Τελικά αυτό το νομοσχέδιο έγινε νόμος του κράτους πλειοψηφικά μόνο με τους ψήφους του κυβερνώντος συντηρητικού κόμματος PP (Partido Popular) παρά το πλήθος διαμαρτυριών και των αντιρρήσεων ακόμη και εντός του κοινοβουλίου στο εάν αυτός ο νόμος συγκρούεται με τα βασικά πολιτικά και ατομικά δικαιώματα των Ισπανών πολιτών.

Από την νομιμοποίηση της άμεσης απέλασης μεταναστών που προσπαθούν να περάσουν τον Φράχτη στον Ισπανικό νότο μέχρι την απαγόρευση καταγραφής των αστυνομικών αυθαιρεσιών με την απειλή δυσβάσταχτων προστίμων είναι ολοφάνερο ότι αυτή την στιγμή η οικονομική και πολιτική ισπανική ελίτ δεν νιώθει και τόσο ασφαλής.

anarres

Ένα σχετικό βίντεο: http://goo.gl/VHlXwR
Πηγή: x-pressed.org

Η Θεσμοποίηση των θεσμών

''Το σπουδαιότερο έργο που πρέπει να φέρουμε εις πέρας στην ζωή μας είναι να ανατινάξουμε όλους τους υπάρχοντες θεσμούς-να τους καταστρέψουμε''

Henrik Ibsen

Κάποιοι επιζητούν μια **ελευθερία** την οποία δεν έχουν γνωρίσει με αποτέλεσμα μια διαφορετική νοηματοδότηση ,κρίνοντας εξ ιδίων τα αλλότρια. Ψήγματα ελευθερίας βρίσκονται σε μεμονωμένες στιγμές αναζήτησης αναρχικών κοινωνικών χαρακτηριστικών και δίνουν μια ελαφρά γεύση από κάτι το πολύ μεγαλύτερο. Κάποιοι άλλοι από την άλλη πλευρά υπερθεματίζουν για μια ελευθερία η οποία **κηδεμονεύεται** απο αστικά κόμματα με αριστερό προφίλ και για κάποιες επιπλέον κοινωνικές παραχωρήσεις.Ας το δούμε όμως λίγο εκτενέστερα.

Η ελευθερία βρίσκεται όταν δημιουργείς περισσότερα από όσα ασπάζεσαι.Και αυτό είναι κάτι που πολλοί δεν έχουν διαπιστώσει ακόμα καθώς η μεγαλύτερη φυλακή της ανθρώπινης έκφρασης και δημιουργίας είναι η **παγίδα της θεσμισμένης κανονικότητας.**Είναι ένας μηχανισμός εκπαίδευσης πάνω σε αποδεκτά πλαίσια συμπεριφοράς ,αντίληψης και σκέψης.Απόρροια όλης αυτής της τεχνητής αποδοχής κατευθυντήριων γραμμών είναι οι θεσμοί. Και τα κοινωνικά τους όργανα. Η οικογένεια,το σχολείο,η θρησκεία,το κράτος,οι επιχειρήσεις.

Ας δούμε όμως πως η αστική ηθική δικαιολογεί αυτούς τους θεσμούς προτάσοντας κάποιες **επίπλαστες αναγκαιότητες** για την ύπαρξή και την συντήρησή τους.Όπως την βιολογική αναπαραγωγή για την σύσταση μιας οικογένειας,την παραγωγή προιόντων για τις επιχειρήσεις,την μόρφωση για το σχολείο,την διακυβέρνηση για το κράτος και την λατρεία κάποιου θεού για την θρησκεία.Ή κατα την δική μας ανάλυση την ανατροφή πειθήνιων παιδιών με πατριαρχική αντίληψη για την σύσταση οικογένειας ,την γιγάντωση του καπιταλισμού και την μέγιστη άντληση υπεραξίας και εκμετάλλευσης των μισθωτών για τις επιχειρήσεις ,την αποχαύνωση των παιδιών και την καλλιέργεια αστικών αντιλήψεων για το σχολείο,την άσκηση εξουσίας,τον εκμαυλισμό και την προστασία των αφεντικών για την άσκηση του ανηλεή καπιταλιστικού πολέμου για την ύπαρξη του κράτους και τέλος την καλλιέργεια του μεσσιανισμού και την αποδοχή κάποιας ανώτερης εξουσίας πέραν της εγκόσμιας για την λατρεία κάποιου θεού.

Πάντα επίσης υπάρχουν και οι κοινωνικές θέσεις και σχέσεις πίσω από αυτούς τους θεσμούς.Και πάντα εδράζονται σε ένα **εξουσιαστικό και ιεραρχικό πλαίσιο**.Αυτές οι θεσμισμένες σχέσεις λοιπόν είναι πάντα σχέσεις εξουσιαστή-εξουσιαζόμενου και μια ενδεχόμενη αμφισβήτησή τους καταλήγει σε μερική ή ολική ρήξη αυτών των σχέσεων με τις ανάλογες κυρώσεις.Αυτή η άσκηση εξουσίας είτε παίρνει την μορφή της πολιτικής εξουσίας είτε ασκείται σαν βιο-εξουσία όπως την ανέλυσε ο Φουκώ.Γονιός-Παιδί,Αφεντικό-Εργάτης,Καθηγητής-Μαθητής,Κυβερνήτης-Πολίτης,Ιερέας-Πιστοί.Κάθε σχέση τέτοιας μορφής βέβαια για την συντήρησή της επιφέρει και την ανάλογη ιδεολογική και υλική καταστολή των αντιφρονούντων. Έχουμε μάθει λοιπόν να μην επαναστατούμε γιατί οι κοινωνικοί και πολιτικοί θεσμοί δεν περιλαμβάνουν την επανάσταση σαν ρεαλιστική πράξη και την τιμωρούν όπου αυτή εμφανίζεται.

Μια πολύ ρηχή ανάλυση η οποία χρήζει πολύ βαθύτερης ανάγνωσης που όμως πάντα καταλήγει στην μακροημέρευση του καπιταλισμού και των αφεντικών και στην καταρράκωση,τον εξευτελισμό και την ισοπέδωση των εργαζομένων και δη των πολιτικά αντιφρονούντων εργαζομένων.

Γιατί όμως πρέπει να γίνεται μια ακόμα βαθύτερη κριτική στους θεσμούς ;Επειδή πρόκειται για θεσμούς ,**επειδή δεν είναι φυσικοί**,επειδή καλύπτουν και εμποδίζουν τα φυσικά δεδομένα και τον φυσικό ρου της ιστορίας.Και κάθε σύστημα πέρα από το αναρχικό που στοχεύει στην κατάργηση των θεσμών,είναι ένας θεσμός. Η **ισότητα** όπως υποστήριξε και ο **Ρουσσώ**, υπήρχε στη φυσική κοινωνία και καταργήθηκε όταν δημιουργήθηκε ο **θεσμός** της εξουσίας

και της ιδιοκτησίας. Είναι παράλογη λοιπόν η αντικατάσταση ενός κοινωνικού θεσμού από κάποιον άλλο είτε αυτός εκπορεύεται από την δεξιά ,είτε από την αριστερά. Και όπως γράφει και ο Πεσσόα ''Είτε μια κοινωνία μπορεί να είναι φυσική,είτε είναι κατ΄ουσίαν θεσμός,οπότε είναι αδύνατον να γίνει ποτέ φυσική.Αν η κοινωνία μπορεί να είναι φυσική,τότε μπορεί να είναι δυνατή και μια αναρχική ή ελεύθερη κοινωνία,επειδή μόνο αυτή θα ήταν μια κοινωνία ολωσδιόλου φυσική.''

Φοβόμαστε την ελευθερία.Η ανθρώπινη επιθυμία για εξουσία και εξουσιασμό είναι τόσο μεγάλη που οι περισσότεροι δηλωνουν υπέρμαχοι αυτών των θεσμών,υπέρμαχοι αυτού του εξουσιασμού,υπέρμαχοι των καταπατητών της ελευθερίας.Αυτός ο φόβος μπροστά στην ελευθερία όπως λεγεται και το ομώνυμο βιβλίο του Έριχ Φρομ ,είναι ο μοχλός ο οποίος συντηρεί αυτούς τους θεσμούς και τους διατηρεί στο διηνεκές.Είναι λοιπόν η ενεργητική προσωπική καταστολή της ανθρώπινης έκφρασης και ελευθερίας αυτή που συντηρεί το παγκόσμιο ανελευθεριακό γίγνεσθαι σε όλες τις εκφάνσεις του.

Εκτός επίσης από την κουλτούρα της κυραρχίας ,οι θεσμοί δημιουργούν και την **εθνική συνείδηση**.Την εθνική συνείδηση που σημαίνει αίμα μεταναστών και πνιγμούς στο Αιγαίο.Η εκπαίδευση,η στρατιωτική θητεία,ο κρατικός μηχανισμός.Το πιο χαρακτηριστικό ιστορικό παράδειγμα μεθοδευμένης ενίσχυσης της εθνικής συνείδησης , μετά τον **συμβιβασμό του 1867** με τον οποίο οι Ούγγροι εξασφάλισαν την αυτονομία τους και ο οποίος στη θέση της Αυστριακής Αυτοκρατορίας δημιούργησε τη δυαδική μοναρχία, την Αυστροουγγαρία, είναι η περίπτωση τηςΤσεχίας.Οι Τσέχοι κατοικώντας εντός των ορίων της αυτοκρατορίας ,αξίωναν ίση μεταχείριση με τους Ούγγρους αλλά βρήκαν μπροστά τους την αδιάλλακτη σταση της γερμανικής μειονότητας της Βοημίας που ήταν και οικονομικά κυρίαρχη. Οι Ούγγροι επίσης διαφωνούσαν στην «τριαδική λύση», παρά το ότι ο αυτοκράτορας Φραγκίσκος Ιωσήφ ευνοούσε μια τέτοια λύση. Οι Τσέχοι λοιπόν αντιδραστικά ίδρυσαν τους δικούς τους θεσμούς (τράπεζες, σχολεία, πανεπιστήμια κ.λ.π.), που λειτούργησαν ως πρόδρομοι εθνικοί θεσμοί προετοιμάζοντας την μετάβαση στο τσέχικο κράτος. Παρά το ότι είναι το πιο τρανταχτό παράδειγμα σύνδεσης θεσμών και εθνικής συνείδησης, είναι πολύ σημαντικό να αναγνωρίζουμε τις ιστορικές συνθήκες που πρέπει να τυγχάνουν και ανάλογης με αυτές ,ανάλυσης.

Πρέπει επίσης να κοιτάξουμε εκτός από τις πηγές δημιουργίας τους και **στα εργαλεία και τους μηχανισμούς** οι οποίοι τους συντηρούν.Πρέπει να κοιτάξουμε στο πως αυτοί οι θεσμοί θεμελιώνονται και αναπαράγονται.Πρέπει να κοιτάξουμε στην θεσμοποίηση των θεσμών και στο ευρύτερο πλαίσιο εννοιών και λόγου(discourse όπως έλεγε ο Φουκώ) το οποίο θεσμοθετεί στις συνειδήσεις των ατόμων την αναγκαιότητα της ύπαρξης των θεσμών.Η ανθρώπινη συμβατική σκέψη λοιπόν έχει μάθει να ενεργοποιείται σε ορισμένα ερεθίσματα και πλαίσια τα οποία έχουν ρυθμιστεί όχι από καταβολής κόσμου αλλά με την άνθηση ορισμένων θρησκειών που οδήγησαν σε μια συγκεκριμένη πεπατημένη περί ανάθεσης των ζωών μας σε εγκόσμιους ή υπερφυσικούς εξουσιαστές,την καταβολή της μικρότερης δυνατής προσπάθειας και σκέψης και την καλλιέργεια μιας ηθελημένης δουλικότητας στο πλαίσιο της μικρότερης δυνατής συγκρότησης των ζωών μας και των κοινωνικών σχέσεων γύρω μας.

Οι άνθρωποι λοιπόν του σήμερα δεν έχουν μάθει να δρουν και να πράττουν **έξω απο αυτά τα θεσμισμένα πλαίσια** αποδεκτών συμπεριφορών και αντιλήψεων γιατί ποτέ δεν διανοήθηκαν ότι αυτά τα πλαίσια είναι θεσμισμένα και όχι φυσικά.Υπάρχουν αμέτρητα κοινωνικά πειράματα που μαρτυρούν αυτή την κατευθυνόμενη συμπεριφορά όπως αυτό του διάσημου βιολιστή **Joshua Bell** όπου ινκόγκνιτο παίζει βιολί σαν πλανόδιος μουσικός στον σταθμό του μετρό της Ουάσινγκτον και μόνο 6 άτομα στάθηκαν να τον ακούσουν ,από τα χιλιάδες που πέρασαν μέσα στα 45 λεπτά που κράτησε το πείραμα.Για την ιστορία 2 μέρες πριν αυτό το πείραμα ο Joshua Bell επαιξε στο Μέγαρο της Βοστώνης κάνοντας sold out με μέση τιμή εισητηρίου γύρω στα 100 δολλάρια.

Ή τον διεθνού φήμης street artist **Banksy** όπου στο Central Park της Νέας Υόρκης πουλούσε έναντι 60 δολλαρίων τους πίνακές του και κατάφερε να προσελκύσει μόνο 4 άτομα βγάζοντας 420 δολλάρια ενώ κάποια χρόνια πριν αυτό το πείραμα είχε πουλήσει 2 έργα του γύρω στα 2.500.000 δολλάρια.Η αναγραφή των πειραμάτων είναι ενδεικτική και γίνεται μόνο για την κατανόηση του μηχανιστικού πλαισίου το οποίο ορίζει τις συμβατικές κατα πλειοψηφία σκέψεις του 21ου αιώνα.Γιατί όταν ο καπιταλισμός βρισκόταν σε περιόδους άνθησης και πετούσε κανένα ξεροκόματο παραπάνω οι περισσότεροι σιωπούσαν για το πως ο καπιταλισμός λειτουργεί και πατάει επι πτωμάτων για την ευημερία λίγων ενώ τώρα εν καιρώ κρίσης οι ίδιοι στρέφονται σε αριστερά κόμματα και εντοπίζουν το πρόβλημα στο περίβλημά του και όχι στο κέντρο του που είναι οι θεσμοί.Ίσως τελικά ο **Όργουελ** να έσφαλε όταν μίλησε για το καθεστώς της Διπλής σκέψης και τελικά να πρόκειται για μια μονής κατεύθυνσης σκέψη που λειτουργεί υπερ της κοσμικής εξουσιολαγνείας.

Μια ελεύθερη κοινωνία λοιπόν μπορεί να φαντάζει ουτοπία αλλά αυτή η πορεία προς την ελευθερία είναι αυτή που μπορεί να εισάγει έναν ρεαλισμό στις αρετές και τις αξίες τις οποίες προπαγανδίζουν οι αναρχικοί.Ακόμα και αν στην πραγματικότητα μια ρεαλιστική στόχευση είναι αδύνατη γιατί η θεσμοθετημένη αντίληψη περι ρεαλισμού λειτουργεί καταστροφικά όντας μέρος του εξουσιαστικού πλαισίου που αναλύσαμε παραπάνω ,αναγάγοντας σαν μονες αρετές την επαγγελματική ανέλιξη και την ανάβαση στις ιεραρχικές σκάλες του κεφαλαίου,**αυτή η πορεία της λεκτικής και πρακτικής αμφισβήτησης** κάθε θεσμού ,κάθε θεσμοθετημένης αντίληψης που αντιβαίνει στην ολοκληρωτική καταστροφή τους,κάθε υπόστασης που στοχεύει στην ανελευθερία και στην καθυπόταξη των πολλών από τους λίγους ,είναι αυτή που έχει αξία στις καρδίες μας και δίνει αξία και νόημα στα προτάγματά μας.Η ελεύθερη κοινωνία λοιπόν βρίσκεται στο τώρα και όχι σε μια απροσδιόριστη στιγμή στο μέλλον,συναντάται και παίρνει μορφή στις σκέψεις μας ,στις σχέσεις μας και στις δράσεις μας που βασίζονται στην αντιεξουσία ,στην αυτοοργάνωση και στην καταστροφή κάθε φορέα κύησης ανελεύθερων στάσεων και αντιλήψεων.

ValueValuer

Διεκδικώντας τα Κοινά Αγαθά

Ο «Κοινός Τόπος» είναι μια πρωτοβουλία συνεννόησης για τα Κοινά που συστάθηκε από πολίτες του Ηρακλείου Κρήτης οι οποίοι προέρχονται από ένα ευρύ φάσμα πολιτικών αντιλήψεων. Σκοπός του είναι να φέρει σε κοινή δράση ανθρώπους που τους ενώνει η ανησυχία για την εμπορευματοποίηση και υπερεκμετάλλευση κοινών αγαθών όπως το νερό, το έδαφος, το υπέδαφος, η φύση, η βιοποικιλότητα, το τοπίο, τα δάση, η θάλασσα, ο αιγιαλός, η παραλία, ο δημόσιος χώρος, οι υποδομές, η ενέργεια, η υγεία, η παιδεία, η στέγη, ο πολιτισμός, η ιστορία κ.λπ. Θεώρηση της συλλογικότητας είναι, πρώτον, πως η κοινωνία έχει υποχρέωση να προστατεύει τα δημόσια αγαθά και να ελέγχει αποτελεσματικά τους θεσμούς στους οποίους αναθέτει τη διαχείρισή τους, ώστε να διασφαλίζεται η δίκαιη και βιώσιμη χρήση τους. Δεύτερον, ότι οποιαδήποτε πολιτική, οποιουδήποτε ιδεολογικού πλαισίου για τη διαχείριση των κοινών αγαθών, πρέπει να είναι προσανατολισμένη στο κοινό όφελος, να είναι απόρροια συλλογικών διαδικασιών και να βρίσκεται στον αντίποδα του ατομισμού, του αποκλεισμού, της συσσώρευσης και της κερδοσκοπίας.

Ζητήσαμε από την Πρωτοβουλία ένα κείμενο σχετικό με την τοποθέτησή της για τα παραπάνω ζητήματα, αφενός γιατί, όπως έχουμε ξαναγράψει σε παλαιότερο φύλλο, μας ενδιαφέρει να προβάλλουμε αγώνες και συλλογικότητες που δραστηριοποιούνται ενεργά στο πεδίο των κοινωνικών διεκδικήσεων (αρκεί να είναι ακηδεμόνευτες και χωρίς διαμεσολαβήσεις) και αφετέρου γιατί θεωρούμε πως η εν λόγω ομαδοποίηση καλύπτει με την παρουσία της ένα πολύ συγκεκριμένο όσο και σημαντικό αντικείμενο/διακύβευμα των κοινωνικών αγώνων, γύρω από το οποίο υπάρχει μέχρι στιγμής ένα σχετικό κενό. Ευχαριστούμε τη συλλογικότητα για την ανταπόκριση και ακολουθεί το κείμενό της.

Διεκδικώντας τα Κοινά Αγαθά

Σήμερα ζούμε μια κατάσταση πολυεπίπεδης συστημικής κρίσης, χωρίς προοπτική διεξόδου για την κοινωνία. Κι αυτό γιατί το παγκόσμιο και εγχώριο σύστημα μάς στερεί τα μέσα που θα μας επιτρέψουν να πετύχουμε τον προσωπικό και κοινωνικό μας αυτοπροσδιορισμό. Αυτό το κάνει κατευθύνοντας για παράδειγμα την πληροφορία και όλες τις βαθμίδες του εκπαιδευτικού συστήματος προς τις ανάγκες της αγοράς.

Οι επιλογές που μας δίνονται, εφόσον συνειδητοποιούμε αυτή την πραγματικότητα, είναι λίγες και συγκεκριμένες: 1) να μείνουμε απαθείς και να εξαντλήσουμε την κοινωνική μας ύπαρξη και διεκδίκηση μέσα από την εικονική πραγματικότητα μιας οθόνης, 2) να περιορίσουμε τη συμφωνία ή τη διαφωνία μας στην κατάθεση της ψήφου ή και μέσω των likes του facebook, 3) να απομονωθούμε και να επιδιώξουμε κάποια αυτάρκεια εγωκεντρικά και αυτάρεσκα, ή 4) τελικά να συμβιβαστούμε και να μάθουμε μοιρολατρικά να συμβιώνουμε με την απογοήτευση και το θυμό.

Απ' αυτή την σκοπιά, **η σημερινή κρίση είναι βαθιά αξιακή και όχι μόνο οικονομική. Μεγάλο τμήμα της κοινωνίας, παρά τη φαινομενικά ιδανική συγκυρία, δυσκολεύεται ν' αντιληφθεί την ουσία της σημερινής κατάστασης και εξαπατάται (ή αυταπατάται) πως η βελτίωση της καθημερινότητάς της θα έρθει μέσα από τους ίδιους μηχανισμούς του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού που την οδήγησαν στο σημερινό αδιέξοδο.**

Πολλοί φαίνεται να έχουν πειστεί πως η ανάπτυξη, τροφοδοτούμενη από την επανέναρξη της ιδιωτικής κατανάλωσης κι από τις επενδύσεις στην εκμετάλλευση, για παράδειγμα, των φυσικών πόρων και του ελεύθερου δημόσιου χώρου, είναι η λύση στις όποιες συγκυριακές δυσκολίες. Όμως, νομοτελειακά, κανένα βιολογικό ή κοινωνικό σύστημα που η διατήρησή του βασίζεται στην κατάχρηση φυσικών και ανθρώπινων πόρων δεν μπορεί να παραμείνει υγιές και να επιβιώσει σε βάθος χρόνου. Είτε στο μακροπεριβάλλον του πλανήτη, είτε στο μικροπεριβάλλον ενός τόπου όπως η Κρήτη, η προοπτική της ανάπτυξης με κάθε κόστος και δίχως όρους, αντί της ατομικής και συλλογικής προκοπής και χειραφέτησης, θα είναι αδιέξοδη παρόλο που προβάλλεται σαν μονόδρομος σε ένα πεπερασμένο σύστημα που είναι το φυσικό περιβάλλον και ο υλικός κόσμος. Και είναι αδιέξοδη επειδή:

- είναι αυτοκαταστροφική μια οικονομία που βασίζεται στην υπερεκμετάλλευση των φυσικών πόρων και τον εξορυκτισμό για την κάλυψη πλαστών αναγκών καθώς και για τη συσσώρευση κέρδους. Αυτό το έχει αποδείξει η εμπειρία σε χώρες της Λατινικής Αμερικής, της Αφρικής και στην Κίνα,
- είναι απαξιωτική για την ανθρώπινη φύση και αποσυνθετική για την κοινωνία η χωροταξία σαν εργαλείο οικονομικής ανάπτυξης που βάζει ταξικές και κερδοσκοπικές οριοθετήσεις οι οποίες αποξενώνουν τον πολίτη από το δημόσιο χώρ (κι αυτό αφορά τόσο την αστική πολεοδόμηση όσο και τη χωροθέτηση μεγάλων τουριστικών μονάδων και έργων β-ΑΠΕ όπου υπάρχει ελεύθερη σπιθαμή αιγιαλού και γης),

- η ιστορική εμπειρία έχει επίσης αποδείξει ότι η εμπορευματοποίηση και η ιδιωτικοποίηση δε συνιστούν μέθοδο ορθής διαχείρισης και προστασίας των φυσικών πόρων όπως η γη, το νερό, η θάλασσα, ο αέρας, η βιοποικιλότητα και η αγροβιοποικιλότητα. Ενδεικτική αυτής της πραγματικότητας είναι η γενικευμένη πια παραδοχή πως η ιδιωτικοποίηση του νερού έχει οδηγήσει στη χειροτέρευση των υπηρεσιών ύδρευσης, οι οποίες στην Ευρώπη επιστρέφουν πλέον στον έλεγχο του δημοσίου,
- είναι ηθικά και υπαρξιακά απαράδεκτη η ατομική και κοινωνική αποδοχή της ανάπτυξης άνευ όρων ως αυτονόητης, αναπόφευκτης ή θεμιτής, γιατί αυτή η προσέγγιση είναι αντίθετη στο φυσικό ένστικτο της αυτοσυντήρησης και της οικονομίας πόρων.

Σε μια δεύτερη ανάγνωση της σημερινής πραγματικότητας, βλέπουμε ότι η κοινωνία μας έχει απεμπολήσει την υποχρέωση να προστατεύει και να χρησιμοποιεί δίκαια και χωρίς υπερβολές τα δημόσια αγαθά, είτε αυτά αφορούν στους φυσικούς πόρους είτε - στα μέχρι πρόσφατα δεδομένα - ως κοινωνικά αγαθά. Ακόμα κι αν αυτή η απεμπόληση των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεών μας απέναντι στα κοινά αγαθά θεωρείται αναμενόμενη για τις γενιές που διαμορφώθηκαν πολιτικά στις δεκαετίες της αποθέωσης της ιδιωτικότητας, της πελατειακής συναλλαγής και του μικροσυμφέροντος, είναι εντυπωσιακό ότι συνεχίζεται στον ίδιο ή μεγαλύτερο βαθμό σήμερα που η ιδιωτική περιουσία (αποταμιεύσεις, κατοικία, αγροτική γη) μεταβιβάζεται με δυο υπουργικές υπογραφές και μπόλικη μιντιακή τρομοκρατία στους στυλοβάτες του συστήματος, όπως οι τράπεζες τύπου Πειραιώς και τα επενδυτικά funds.

Είναι εντυπωσιακή η γενικότερη απάθεια, όταν το μόνο που έχει απομείνει ουσιαστικά για να στηρίξει την ευρύτερη κοινωνία στα όρια της επιβίωσής της είναι τα όποια αγαθά έχουν παραμείνει δημόσια.

Είμαστε λοιπόν υποχρεωμένοι να εξωτερικεύσουμε τη διαφωνία μας συλλογικά, οργανωμένα και δυναμικά, απέναντι στο πολιτικο-οικονομικό κατεστημένο και τους συστημικούς παραπληροφοριοδότες/κήρυκες αυτού του μοντέλου διαχείρισης των Κοινών. Κι όταν αναφερόμαστε σε παραπληροφόρηση, πρέπει να τονίζουμε πως σημαντικό μερίδιο σ' αυτή έχουν οι κάθε λογής ειδικοί, τεχνοκράτες και αναλυτές που έχουν αναχθεί σε έμπορους της "αλήθειας" και της ελπίδας και εμφανίζονται όταν η απελπισία του κόσμου φτάνει σε μη διαχειρίσιμα επίπεδα, προκειμένου να αποτρέψουν τη ριζοσπαστικοποίησή του.

Στην σημερινή συγκυρία είναι μάλλον πιο εύκολο η κοινωνία να παρασυρθεί από «μεγάλες ιδέες» και να πιστέψει σε ως διά μαγείας λύσεις, όπως για παράδειγμα, η μεγάλη προτεινόμενη στροφή της οικονομίας, ακόμα και του όποιου παραγωγικού μοντέλου, στην παραγωγή, εξαγωγή και διαμετακόμιση ενέργειας και στην εξόρυξη υδρογονανθράκων. Όμως αυτή η προσέγγιση δε διαφέρει πολύ από την ελπίδα των απελπισμένων και εθισμένων στη φαντασίωση του Τζόκερ. Αυτές οι λύσεις είναι τζόγος, και στον τζόγο οι πιθανότητες να κερδίσεις είναι πάντα μηδαμινές.

Για να γυρίσουμε όμως στην ουσία, καλούμαστε να προστατέψουμε το δημόσιο και κοινωνικό χαρακτήρα των Κοινών και να σταματήσουμε να εκχωρούμε εν λευκώ τη διαχείρισή τους σε υπηρεσίες και φορείς παθητικούς και αποπροσανατολισμένους ή ακόμα και αδιάφορους όσον αφορά το ρόλο τους στη σημερινή κοινωνική οργάνωση.

Καμία δημόσια διοίκηση και τοπική αυτοδιοίκηση δεν μπορεί να αδειοδοτεί διαδικαστικά έργα όπως αυτά των βιομηχανικών ΑΠΕ που, μπορεί μεν να δημιουργούν προσωρινές θέσεις εργασίας κατά την κατασκευή τους, αλλά αφενός καταργούν άλλες και αφετέρου αλλοιώνουν βάναυσα το χαρακτήρα μιας περιοχής και την οικονομία της.

Καμιά «ύψιστη εθνική σημασία» (που εισήγαγε τεχνηέντως ο νόμος Μπιρμπίλη για να μπορούνε να μπούνε έργα β-ΑΠΕ σε προστατευόμενες περιοχές) δεν μπορεί να επιτάσσει να καταπατώνται οι περιοχές Natura για να εγκατασταθούν έργα β-ΑΠΕ.

Καμιά «ύψιστη αναγκαιότητα» δεν υπάρχει για να αποδώσουμε τα περιορισμένα και υποβαθμισμένα νερά του νησιού μας σε ενεργειακά έργα (όπως στην περίπτωση του υβριδικού στο Αζιλακόδασος), εκχωρώντας από την πίσω πόρτα το δημόσιο αυτό αγαθό στην κάθε EDF και στην κάθε ΤΕΡΝΑ. Πόσο δε μάλλον, όταν αυτό αντιβαίνει στο πνεύμα της απόφασης του ΣτΕ το Μάιο, που μπλόκαρε την ιδιωτικοποίηση της ΕΥΔΑΠ (κι από σπόντα και της ΕΥΑΘ), θεωρώντας το νερό βασικό αγαθό που διασφαλίζει τη δημόσια υγεία - άρα μη ιδιωτικοποιήσιμο.

Επίσης, καμιά περιφερειακή ή δημοτική διοίκηση δεν μπορεί να γνωμοδοτεί θετικά και κανένα υπουργείο δεν μπορεί να εκχωρεί με διαδικασίες Fast Track τα δάση και τους αιγιαλούς σε τουριστικές μεγα-επενδύσεις. Το βιώσαμε αυτό το καλοκαίρι, με το υπουργείο να τρέχει με διαδικασίες κατεπείγοντος να περάσει από το θερινό τμήμα της βουλής το δασικό νόμο και να εντάσσει στην πραμάτεια του ΤΑΙΠΕΔ όσα από τα παραλιακά "φιλέτα" της Κρήτης δεν έχουν ακόμα τσιμεντωθεί και καταπατηθεί, όπως τη δημοτική πλαζ του Καρτερού και την πρώην αμερικανική βάση των Γουρνών. Κι αυτό συμβαίνει ενώ ήδη δρομολογούνται οι επενδύσεις στην Ανατολική και Νότια Κρήτη (Μονή Τοπλού, Κάβο Πλάκο, Τρiόπετρα) που βάζουν το νησί από τα ανατολικά στην κιμαδομηχανή της ιδιωτικής πολεοδόμησης και χωροταξίας.

Μας βρίσκει και θα μας βρίσκει σταθερά απέναντι ένα τουριστικό μοντέλο που θα υλοποιηθεί από την ντόπια για την αλλοδαπή ελίτ, με εργαζόμενους τους ντόπιους "νταλίτ", δηλαδή την κάστα των κατώτερων/αναλώσιμων εργαζομένων που, όπως και στην Ινδία της «ανάπτυξης», θα είναι κι εδώ απαλλαγμένοι από το «βάρος» των συλλογικών συμβάσεων και της κρατικής υποχρέωσης για παροχή ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης (άλλωστε είναι πια άγνωστο το πόσα και ποιά δημόσια νοσοκομεία θα παραμείνουν ανοιχτά…).

Η σύγχρονη βαρβαρότητα των στρατοπέδων συγκέντρωσης

Παρουσίαση της ατζέντας του 2015 από το ταμείο αλληλεγγύης στους φυλακισμένους και διωκόμενους αγωνιστές

1

Η ύπαρξη των στρατοπέδων συγκέντρωσης έχει ταυτιστεί στη συλλογική μνήμη με τα ναζιστικά εγκλήματα κατά τη διάρκεια του Β' παγκόσμιου πόλεμου ή και κάποια χρόνια πριν απ' αυτόν. Στην πραγματικότητα, όμως, αυτή η «σύγχρονη καινοτόμα εφεύρεση» (όπως έχει χαρακτηριστεί), είναι αρκετά προγενέστερη. Η αποσιώπηση της πραγματικής ιστορίας των στρατοπέδων συγκέντρωσης και η πλήρης ταύτισή τους με το ναζισμό ή με μερικούς «τρελούς δικτάτορες», εντάσσεται σε μια ψυχολογικοποιημένη και μεταφυσική ανάγνωση της ιστορίας, που διχοτομεί τον ιστορικό χρόνο και εμφανίζει την κοινωνική πραγματικότητα όχι σαν υλική ταξική πάλη, αλλά σαν μια δυιστική μάχη του Καλού με το Κακό, του Φωτός με το Σκοτάδι. Το μοντέλο, όμως, των στρατοπέδων συγκέντρωσης είτε ως μέθοδος διαχείρισης της περισσευούμενης εργασιακής δύναμης, είτε ως μέθοδος εξόντωσης πολιτικών ή εθνοτικών αντιπάλων, είναι προγενέστερο του ναζιστικού και φασιστικού φαινομένου και συνδέεται άμεσα με τις επιδιώξεις εκμεταλλευτικών/ ταξικών συμφερόντων και όχι με τα καπρίτσια μερικών νοσηρών εγκεφάλων.

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης ξεκίνησαν ήδη από το 1885 ως μέθοδος συσσώρευσης πλούτου από τον βασιλιά του Βελγίου και ιδρυτή του «Ελεύθερου Κράτους του Κονγκό» Λεοπόλδο Β. Η βάναυση εκμετάλλευση των ιθαγενών πληθυσμών με στόχο τη δημιουργία μιας ελεύθερης ζώνης εμπορίου, όπου θα αλώνιζαν επιχειρηματίες απ όλη την Ευρώπη, είχε σαν τελικό αποτέλεσμα μέχρι το 1908 να ακρωτηριαστούν χιλιάδες άνθρωποι επειδή δεν έφταναν τις νόρμες παραγωγής που έθεταν οι αποικιοκράτες και να χάσουν τη ζωή τους μέχρι και 10 εκ. άνθρωποι. Δυστυχώς, ο ιταλός αναρχικός Ρουμπινό στις 15 Νοεμβρίου του 1902 αστοχώντας στην απόπειρα εκτέλεσης του Λεοπόλδου, απέτυχε να απαλλάξει την ανθρωπότητα απ' αυτό το κάθαρμα…

Το 1898, κατά τη διάρκεια του πολέμου των ΗΠΑ με την Ισπανία, οι αμερικάνοι προχώρησαν στη στρατιωτική κατάληψη των Φιλιππίνων, που βρίσκονταν υπό ισπανική κατοχή, και προχώρησαν σε μια βίαιη γενοκτονία που συμπυκνώνεται στα λόγια του στρατηγού

JacobSmith προς τους στρατιώτες του: «Δεν θέλω αιχμαλώτους. Σας καλώ να σκοτώσετε και να κάψετε. Όσο περισσότερο σκοτώσετε και κάψετε, τόσο καλύτερα θα με ικανοποιήσετε». Κομμάτι της γενοκτονίας εναντίον των φιλιππινέζων ήταν και ο εγκλεισμός χιλιάδων άμαχων σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, όπου 200.000 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους από πανδημία χολέρας και από τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης.

Ο όρος ConcentrationCamp ακούστηκε πρώτη φορά κατά τη διάρκεια του δεύτερου "πόλεμου των μπόερς" (1899-1902), μέσα στα πλαίσια των ενδο-αποικιοκρατικών ανταγωνισμών για τον έλεγχο των σημαντικών πλουτοπαραγωγικών πηγών της Νότιας Αφρικής. Οι βρετανοί αποικιοκράτες ακολουθώντας την τακτική της «καμένης γης» εναντίον των απόγονων των πρώτων ολλανδών γερμανόφωνων αποίκων στη Νότια Αφρική, προχώρησαν στη συστηματική καταστροφή των καλλιεργειών, την πυρπόληση των σπιτιών, τη σφαγή των ζώων και τη δηλητηρίαση των υδάτινων πόρων των μπόερς. Με πρόσχημα τη διάσωση των γυναικών και των παιδιών, οι βρετανοί έκτισαν 45 προσφυγικά στρατόπεδα για να "φιλοξενήσουν" τους αιχμάλωτους μπόερς. Τελικά, πάνω από 26.000 άνθρωποι, στην πλειοψηφία τους γυναίκες και παιδιά έχασαν τη ζωή τους σ' αυτά τα πρώτα «κέντρα φιλοξενίας». Η πολιτική της καμένης γης, φυσικά, επεκτάθηκε και στους αφρικανούς. Δεκάδες χιλιάδες νοτιοαφρικανοί που ζούσαν στις περιοχές των μπόερς σκοτώθηκαν σε 64 στρατόπεδα συγκέντρωσης, που δημιουργήθηκαν ειδικά γι αυτούς.

Οι υποστηριχτές των ηττημένων μπόερς βρήκαν άκρως ενδιαφέρουσα και αξιοποίησαν την «καινοτόμο ιδέα» των βρετανών. Κάπως έτσι, οι γερμανοί χρησιμοποίησαν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης (Konzentrationslager) στην προσπάθειά τους να αποικίσουν την ΝΔ Αφρική, εξοντώνοντας πάνω από 100.000 ανθρώπους από το 1904 ως το 1907, στην πρώτη γενοκτονία του αιώνα, σύμφωνα με τον ΟΗΕ.

Οι γερμανοί μετέφεραν την τεχνογνωσία τους και στους Οθωμανούς συμμάχους τους, ως αναπόσπαστο κομμάτι της ιμπεριαλιστικής τους διείσδυσης στην υπό κατάρρευση Αυτοκρατορία. Υπό την καθοδήγηση του συμβούλου του σουλτάνου Γερμανού αξιωματικού Λίμαν φον Σάντερς, δημιουργήθηκαν τα περίφημα Αμελέ Ταμπουρού (τάγματα καταναγκαστικής εργασίας), που χρησιμοποιήθηκαν στην ευρύτερη περιοχή της Ανατολίας αρχικά από τους Οθωμανούς, αλλά αργότερα και από τους Νεότουρκους, ως μια μέθοδος εθνοκάθαρσης εναντίον κυρίως των εβραίων, των ελλήνων και των αρμενίων.

Στα χέρια των εθνικοσοσιαλιστών και των φασιστών στη Γερμανία η "καινοτόμος ιδέα" μετατράπηκε σε πραγματική επιστήμη βιομηχανικής κλίμακας εξόντωσης των εβραίων, των Ρομά, των ομοφυλόφιλων, των ανάπηρων, των κομμουνιστών, των αναρχικών κι άλλων κοινωνικών και πολιτικών αντιπάλων του ναζισμού. Σε πρώτη φάση, τα στρατόπεδα χρησιμοποιήθηκαν για την εξουδετέρωση των πολιτικών αντιπάλων του ναζισμού. Λίγες μόλις μέρες μετά την αναρρίχηση του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος στην εξουσία, τον Φλεβάρη του 1933, η αστυνομία εισέβαλε στην έδρα του ΚΚ Γερμανίας, στο «Σπίτι του Καρλ Λίμπκνεχτ» και έθεσε το κόμμα εκτός νόμου. Μετά τον εμπρησμό του Ράιχσταγκ, στις 28 Φλεβάρη, ο Χίτλερ εξέδωσε το Διάταγμα για την προστασία του Λαού και του Κράτους, εκμεταλλευόμενος την ήδη διαμορφωθείσα κατάσταση εξαίρεσης που είχε επιβάλει ο συντηρητικός πρόεδρος Χίντενμπουργκ στη Δημοκρατία της Βαϊμάρης, ως «φρουρός του Συντάγματος». Με βάση το διάταγμα του Χίτλερ ξεκίνησε το κατασταλτικό πογκρόμ, αρχικά εναντίον των κομμουνιστών. Μέσα σε λίγες μέρες οι δυνάμεις καταστολής συνέλαβαν 20 χιλιάδες κομμουνιστές που τους διασκόρπισαν σε δεκάδες στρατόπεδα, ειδικά τμήματα στις κρατικές φυλακές, κέντρα κράτησης και σε διάσπαρτα «ιδιωτικά κέντρα ατομικών βασανιστηρίων», που έδρευαν σε υπόγεια ή εγκαταλειμμένα εργοστάσια.
Το πρώτο στρατόπεδο συγκέντρωσης που ίδρυσε η ναζιστική κυβέρνηση υπό τη δικαιοδοσία της Γκεστάπο, ήταν στην πόλη Νταχάου. Ο Χίμλερ το περιέγραψε ως «το πρώτο στρατόπεδο συγκέντρωσης για πολιτικούς κρατουμένους», ενώ δεν άργησαν να δημιουργηθούν νέα στρατόπεδα καταναγκαστικής εργασίας. Μέσα στα επόμενα χρόνια ξεπήδησε πλήθος παρόμοιων στρατοπέδων ως κορύφωση του πογκρόμ που εξαπολύθηκε εναντίον κυρίως των εβραίων, των Ρομά και των ομοφυλόφιλων.

Από το 1941 σαν μέρος της «Τελικής Λύσης» οι εθνικοσοσιαλιστές κατασκευάζουν σε κατεχόμενες χώρες στρατόπεδα εξόντωσης, όπως αυτά του Μπέλζεκ, του Σομπιμπόρ, της Τρεμπλίνκα και του Άουσβιτς-Μπίρκεναου. Τρία εκατομμύρια περίπου εβραίοι δολοφονήθηκαν σε αυτά τα στρατόπεδα, κυρίως μετά την επιτάχυνση της «Τελικής Λύσης» με τη διάσκεψη της Βάνζεε στις 20 Γενάρη του 1942.

Πέρα, όμως, από την κυρίαρχη μυθολογία περί «εβραϊκής απάθειας», αναπτύχθηκαν

Η μόνη αξιοποίηση των Κοινών και της δημόσιας περιουσίας που είναι θεμιτή και επιθυμητή, είναι αυτή που θα καθοδηγείται από το ταμείο της γνώσης, της εμπειρίας και της αλληλεγγύης της κοινωνίας, με σεβασμό στο περιβάλλον μέσα στο οποίο ζει και την ίδια της την ύπαρξη. Η διεθνής εμπειρία, όπως για παράδειγμα της πρώην ανατολικογερμανικής Τρόιχαντ (TREUHAND), έχει αποδείξει ότι κανένα ΤΑΙΠΕΔ (είτε ηγείται από καθηγητές είτε έμπειρους μάνατζερ και στελέχη επιχειρήσεων) δεν μπορεί να το κάνει αυτό. Και σίγουρα δεν μπορούν να το κάνουν τα «golden boys ειδικών αποστολών», που μεταπηδούν από τον ιδιωτικό τομέα σε διευθυντικές θέσεις δημόσιων οργανισμών και τανάπαλιν, σαν να είναι «σε περιστρεφόμενες πόρτες», όπως λένε οι Άγγλοι (revolving doors). Είναι εγκληματικό αυτό το μεγάλο φαγοπότι που έχει στηθεί με τη δημόσια και ιδιωτική περιουσία του δημοσίου που κομμάτι – κομμάτι, μέσω του ΤΑΙΠΕΔ, δίνεται τζάμπα στους ημέτερους ιδιώτες, εγχώριους και ξένους, αλλά και σε ξένες δημόσιες επιχειρήσεις όπως η Αζέρικη SOCAR με το ΔΕΣΦΑ και η κρατικά ελεγχόμενη Γαλλική EDF που προαναφέραμε. Αυτό δε λέγεται αξιοποίηση αλλά πλιάτσικο.
Λέμε λοιπόν, ότι οι μόνες επενδύσεις που η κοινωνία μπορεί να επιτρέψει πάνω στα Κοινά Αγαθά (είτε δημόσιες υπηρεσίες είτε φυσικούς πόρους) είναι οι επενδύσεις στη βελτίωσή και στη διατήρηση ή επαναφορά τους υπό δημόσιο κοινωνικό έλεγχο, για να μπορέσουν οι επόμενες γενιές που θα τα διαχειριστούν να είναι απαλλαγμένες από τις παθογένειες που εμείς, με την ανοχή, την αποχή ή την ανάθεση, επιτρέψαμε να συμβούν.
Συνοψίζοντας λοιπόν, καλούμαστε να εμπεδώσουμε την ουσία, να τεκμηριώσουμε την αξία (πέρα από οικονομικούς όρους) και να υπερασπιστούμε το δημόσιο κοινωνικό χαρακτήρα :

- των φυσικών πόρων που περιλαμβάνουν, τα υπόγεια και επιφανειακά νερά, τα δάση, τη θάλασσα, το τοπίο, το έδαφος, το υπέδαφος (είτε στηρίζουν παραγωγικές δραστηριότητες είτε όχι) και τη βιοποικιλότητα (είτε αφορά καλλιεργούμενα είδη και παραδοσιακές ποικιλίες είτε τη φυσική βιοποικιλότητα)
- του δημόσιου χώρου, που περιλαμβάνει την ύπαιθρο και τον αιγιαλό, τον κοινόχρηστο αστικό χώρο, τις δημόσιες υποδομές (δρόμοι, λιμάνια, αεροδρόμια), τους χώρους πολιτισμικής και ιστορικής σημασίας και τις προστατευόμενες περιοχές
- των αγαθών όπως η ενέργεια, το νερό, η υγεία, η παιδεία, η επιστημονική γνώση, η στέγη, και των δημόσιων υπηρεσιών και ιδρυμάτων που τα παρέχουν

Πρέπει να το πιστέψουμε και να το κάνουμε κατανοητό προς όλους, ότι οποιαδήποτε πολιτική οποιουδήποτε ιδεολογικού πλαισίου, τωρινού ή αυριανού, για τη διαχείριση των κοινών αγαθών, πρέπει να είναι προσανατολισμένη στο μέγιστο κοινό όφελος, να είναι συμφωνημένη με τους πολίτες και να είναι αποτέλεσμα δημοκρατικών και συλλογικών διαδικασιών. Μια τέτοια διαχείριση πρέπει να επιτρέπει την εφαρμογή μοντέλων χρήσης των Κοινών στον αντίποδα του ατομισμού, του αποκλεισμού, της συσσώρευσης και της κερδοσκοπίας.
Αναζητούμε μια κοινή λογική για τη διαχείριση των κοινών που να είναι σταθερά θεμελιωμένη στις αξίες της ισότητας, του δίκαιου και του μέτρου. Η Κοινή Λογική που αναζητούμε, μπορεί από κάποιους να είναι υπερεκτιμημένη ή υποτιμημένη σαν έννοια, αλλά σε κάθε περίπτωση, σε ότι αφορά τα Κοινά, πρέπει όλοι να δουλέψουμε για να αποκτήσει ουσιαστικό περιεχόμενο.

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΗΣ ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΙΝΑ / ΚΟΙΝΟΣ ΤΟΠΟΣ

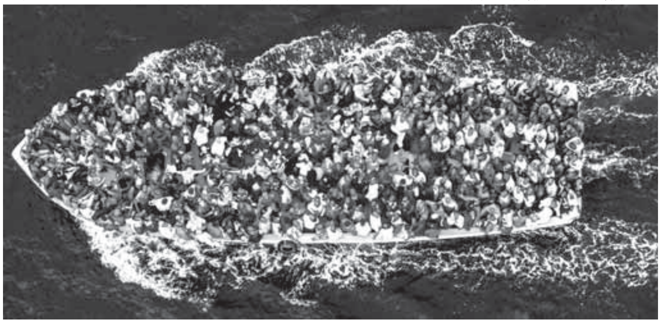
στα στρατόπεδα εξόντωσης πολλές στιγμές αγώνα ενάντια στη ναζιστική θηριωδία. Από το πλήθος των εξεγέρσεων και αποδράσεων, θα δούμε εδώ ενδεικτικά και εν συντομία την εξέγερση στο ναζιστικό στρατόπεδο εξόντωσης στο Σόμπιμπορ της Πολωνίας, στις 14 Οκτωβρίου του 1943.

Ηγέτες της εξέγερσης ήταν ο σοβιετικός αιχμάλωτος Αλεξάντρ Πετσέρσκι και ο πολωνοεβραίος Λεόν Φελντχέντλερ. Όλα ξεκίνησαν όταν ο υποδιοικητής Γιόχαν Νήμαν επισκέφθηκε το ραφείο για να δοκιμάσει τη νέα του στολή. Εκεί εκτελέστηκε με τσεκούρι από τον εβραίο ράφτη Γιεχούντα Λέρνερ. Ακολούθησε η εκτέλεση δέκα Γερμανών, οκτώ Ουκρανών και δύο μελών της Εθνοφουράς (Volksdeutsche), ενώ τραυματίστηκε σοβαρά ο υποδιοικητής Βέρνερ Ντουμπόις (WernerDubois). Το σχέδιο ήταν η ολοσχερής εξόντωση της φρουράς και η διαφυγή των κρατουμένων από την κεντρική πύλη. Μέλη της φρουράς του στρατοπέδου, όμως, αντιλήφθηκαν το σχέδιο απόδρασης. Στις συμπλοκές που ακολούθησαν οι περισσότεροι εξεγερμένοι σκοτώθηκαν από πυρά της φρουράς και από τις νάρκες του περιβάλλοντος ναρκοπεδίου. 360 κρατούμενοι κατάφεραν τελικά να διαφύγουν από το στρατόπεδο, αλλά μετά από εξοντωτικό κυνηγητό από τα SS οι περισσότεροι συνελλήφθησαν ξανά και μόνο 50 κατάφεραν να απελευθερωθούν. Μετά την εξέγερση ο Χίμλερ διέταξε το κλείσιμο του στρατοπέδου, την κατεδάφιση των κτισμάτων του και την δενδροφύτευση της περιοχής, ώστε να καλύψει τα ίχνη της σφαγής.

Βεβαίως, δεν ήταν μονάχα οι ναζί που χρησιμοποίησαν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Και οι σύμμαχοι του αντιφασιστικού μπλοκ χρησιμοποίησαν την «καινοτόμο ιδέα», με διαφορετικές βέβαια επιδιώξεις και σε διαφορετικό πλαίσιο. Στις ΗΠΑ, με αφορμή την ιαπωνική επίθεση στο Περλ Χάρμπορ, με διάταγμα του προέδρου Ρούσβελτ στις 19 Φλεβάρη του 1942, ιδρύθηκαν στρατόπεδα συγκέντρωσης που "φιλοξένησαν" στα επόμενα χρόνια 120.000 ιάπωνες πολίτες των ΗΠΑ, με μοναδικό κριτήριο την εθνική τους καταγωγή. Ταυτόχρονα στην ΕΣΣΔ ακόμα λειτουργούσαν τα γνωστά Γκούλαγκ («Γενική Διεύθυνση Αναμορφωτικών Στρατοπέδων Εργασίας»), που ίδρυσαν από το 1919 οι μπολσεβίκοι. Τα γκούλαγκ, πέρα από «χώρος αναμόρφωσης» πραγματικών ή μη εχθρών του επαναστατικού καθεστώτος, χρησιμοποιήθηκαν και ως μοχλός για την εκβιομηχάνιση και την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων της ΕΣΣΔ. Έτσι, οι κρατούμενοι χρησιμοποιήθηκαν σε σκληρές εργασίες, όπως εξόρυξη χρυσού, ασημιού, χαλκού, πετρελαίου, ξυλείας και άνθρακα.

Φυσικά και η Ελλάδα δεν έμεινε έξω από το χορό. Δεκάδες στρατόπεδα συγκέντρωσης δημιουργήθηκαν για να αντιμετωπίσουν τον εσωτερικό εχθρό. Το πιο θρυλικό από αυτά ήταν η Μακρόνησος, το «αναρρωτήριο ψυχών», η «συνέχιση του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού», η «εθνική κολυμβήθρα», η «νέα Εδέμ στα μάτια της ελληνικής Ιστορίας», ο «Νέος Παρθενών», κατά τους «πεφωτισμένους» πολιτικούς της ελληνικής Δεξιάς Κωνσταντίνο Τσάτσο και Παναγιώτη Κανελλόπουλο. Ο τελευταίος έλεγε: «στο ξερονήσι αυτό εβλάστησε η Ελλάς ωραιοτέρα από κάθε φορά. Η ιστορία θα γράψει πως η στροφή της παγκοσμίου καταστάσεως εδώ άρχισε, στη Μακρόνησο» και: «Το φαινόμενον της Μακρονήσου είναι μοναδικόν εις τον κόσμον ολόκληρον. Πρόκειται περί θαυμαστού συνδυασμού της παιδείας με τον στρατόν. Οι εμπνευσθέντες οργανώσαντες και διαχειριζόμενοι με τόσον επιτυχίαν το έξοχον αυτό έργον είναι άξιοι ΒΑΘΕΙΑΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ».

Η λειτουργία του στρατοπέδου συγκέντρωσης στη Μακρόνησο ξεκίνησε με εισήγηση του Γενικού Επιτελείου Στρατού προς το υπουργείο Στρατιωτικών στις 19 Φεβρουαρίου 1947. Ο σκοπός της λειτουργίας του στρατοπέδου περιγράφονταν στο αρχικό εισηγητικό σημείωμα που εκδόθηκε την πρωταπριλιά του 1946: «Αποφασίζεται ο περιορισμός των αριστερών στρατευσίμων εις ορισμένα στρατόπεδα δια να υποστούν αποτοξίνωσιν. Όλες οι στρατιωτικές μονάδες δέον όπως εκκαθαρισθούν από αριστερίζοντες ή ύποπτους αριστερισμού». Μέχρι το 1958, οπότε κι έκλεισε το στρατόπεδο, χιλιάδες κομμουνιστές, αριστεροί, αλλά και απλοί δημοκρατικοί φαντάροι βασανίστηκαν σωματικά και ψυχολογικά ή εξοντώθηκαν βιολογικά, για τον ιερό σκοπό της «εθνικής αναβάπτισης». Το διήμερο 29 Φλεβάρη - 1 Μάρτη του 1948 συμπύκνωσε αυτήν την υπερδεκαετή βαρβαρότητα των νικητών του εμφύλιου ταξικού πολέμου, με το λυσσασμένο πογκρόμ και τη σφαγή 100 και πλέον φαντάρων. Η επίσημη εκδοχή, σύμφωνα με το στρατιωτικό ανακοινωθέν, ήταν: «Την 29ην Φεβρουαρίου άνδρες του Στρατοπέδου Μακρονήσου, εις το οποίο υπηρετούν οι επικίνδυνοι κομμουνισταί, κατά τη διάρκειαν της θρησκευτικής τελετής επετέθησαν κατά της φρουράς του Στρατοπέδου προς αφοπλισμόν της. Η τελευταία αμυνομένη έκαμε χρήσιν των όπλων και η τάξις απεκαταστάθη. Απώλειαι στασιαστών 17 νεκροί και 61 τραυματίαι. Εκ των ημετέρων τέσσερις τραυματίαι διά λιθοβολισμού. Οι τραυματίαι μεταφέρονται εις το Στρατιωτικόν Νοσοκομείον». Τότε, η δημοκρατική εφημερίδα Τα Νέα, έγραφαν: «Οι κομμουνισταί επροκάλεσαν ταραχάς εις την Μακρόνησον»…

Η επιστήμη και η τεχνική των σωματικών και ψυχοπνευματικών βασανιστηρίων, όμως, άγγιξε την τελειότητα σε ένα στρατόπεδο υπό την κατοχή του κέντρου της σύγχρονης παγκόσμιας δημοκρατίας. Στη ναυτική βάση των Η.Π.Α. στην Κούβα, το Γκουαντάναμο, σε έναν τόπο που παλιότερα προοριζόταν για στρατόπεδο συγκέντρωσης προσφύγων φορέων του AIDS, οι αμερικανοί με πρόσχημα την "αντι"τρομοκρατική σταυροφορία έχουν εγκαθιδρύσει ένα ειδικό καθεστώς για τους "εχθρικούς μαχητές". Μέσω της στρατιωτικής διαταγής που εξέδωσε ο πρόεδρος Μπους στις 13 Νοεμβρίου του 2001, οι κρατούμενοι δεν καλύπτονται από τη συνθήκη της Γενεύης και το πολεμικό Δίκαιο, γι αυτό και δικάζονται (όταν δικάζονται) από στρατιωτικές επιτροπές, ενώ παραμένουν για αόριστο χρόνο φυλακισμένοι. Μια αόριστη κράτηση που ξεφεύγει από τα όρια της χρονικής απροσδιοριστίας και επεκτείνεται και στην έλλειψη στοιχειώδους κατηγορητηρίου, απογυμνώνοντας το άτομο από κάθε νομική υπόσταση, «δημιουργώντας μια οντότητα που δεν μπορεί ούτε να κατονομαστεί ούτε να κατηγοριοποιηθεί νομικά» (Αγκάμπεν). Όπως αποκαλύπτει ο επίκουρος καθηγητής στο Πανεπιστήμιο του Βόρειου Ιλινόις MarkFalkoff, εν τέλλει: «μόνο το οκτώ τοις εκατό των κρατουμένων κατηγορείται ότι ήταν πολεμιστές της Αλ Κάιντα, μόνο το πέντε τοις εκατό συνελήφθη από δυνάμεις των Ηνωμένων Πολιτειών στα πεδία μάχης στο Αφγανιστάν, και συνολικά λιγότεροι από τους μισούς κατηγορήθηκαν για ενέργειες εχθρικές προς τις Ηνωμένες Πολιτείες».

Στο Γκουαντάναμο, γράφει ο Αγκάμπεν, η γυμνή ζωή αγγίζει τη μέγιστη απροσδιοριστία της. Οι κρατούμενοι έχουν εκπέσει πλέον από την ανθρώπινη κατάσταση, βρίσκονται στο μεταίχμιο ανθρώπου και ζώου: «Μετά από λίγο σταματήσαμε να διεκδικούμε ανθρώπινα δικαιώματα- θέλαμε τα δικαιώματα των ζώων. Το κλουβί μου βρισκόταν δίπλα σε ένα σκυλόσπιτο, όπου ζούσε ένα λυκόσκυλο. Ο σκύλος είχε ένα κλιματιζόμενο ξύλινο σπιτάκι, με γρασίδι για να τρέχει. Είπα στους φρουρούς: "Θέλω τα δικαιώματα που έχει ο σκύλος". Μου απάντησαν: "Ο σκύλος είναι μέλος του στρατού των Ηνωμένων Πολιτειών"» (JamalAl-Harish, πρώην κρατούμενος στο Γκουαντάναμο). Οι βασανιστές έχουν απεριόριστη φαντασία, ανακαλύπτουν μια ευρεία γκάμα βασανιστηρίων, από την κλασική σωματική βία, μέχρι το υποχρεωτικό άκουσμα μέταλ μουσικής ή του εθνικού ύμνου των ΗΠΑ. Ούτε μπροστά στον ίδιο το θάνατο δεν είναι ελεύθερος ο κρατούμενος, η διαρκής πανοπτική επιτήρηση του απαγορεύει να πάρει οποιαδήποτε πρωτοβουλία που θα φέρει δυσφορία στην κυβέρνηση, είναι υποχρεωμένος να πεθάνει μόνο όταν το αποφασίσουν οι δυνάστες του: «Είχαμε πετσέτες για παράδειγμα. Υπήρχε ένα παράθυρο, όπου κάποιοι αποπειράθηκαν να κρεμαστούν. Ή έβρισκαν κάτι μυτερό και προσπαθούσαν να κόψουν τις φλέβες τους. Έγιναν πολλές απόπειρες, αλλά οι φύλακες ήταν άγρυπνοι όλη την ώρα για να μη γίνει τίποτα τέτοιο. Άμα κανείς έκανε τίποτα, κατάφταναν αμέσως. Κάθε μέρα είχαμε κι από κάτι, αλλά κανείς δεν πέθανε» (Αμπντουσαλάμ Νταγέφ, για ένα διάστημα εκπρόσωπος των κρατουμένων στο Γκουαντάναμο).

Σε αυτό το σημείο θα πρέπει να σημειώσουμε ότι η παράθεση των γεγονότων που γίνεται μέσα στο ημερολόγιο είναι σαφώς περιορισμένη και δειγματοληπτική. Όμως η ουσία παραμένει ίδια και συμπυκνώνεται στην προειδοποίηση του Πρίμο Λέβι: συνέβη, επομένως μπορεί να ξανασυμβεί. Και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης των μεταναστών η βαρβαρότητα επαναλαμβάνεται…

2

Τα λεγόμενα «κέντρα κράτησης» (ή για τους πιο εθισμένους στην οργουελιανή νεογλώσσα «κέντρα φιλοξενίας»), υπάρχουν διάσπαρτα εδώ και κάποιες δεκαετίες σε μεταβατικές χώρες και χώρες-προορισμούς των ανθρώπων που προσπαθούν να αποφύγουν πολεμικές συγκρούσεις ή αναζητούν δουλειά και καλύτερες συνθήκες διαβίωσης για τους ίδιους και για τις οικογένειές τους. Η ύπαρξή τους είναι η υλική αποτύπωση της μαθηματικά υπολογισμένης διαχείρισης της εργατικής δύναμης. Είναι ακόμη ένα εργαλείο που, μαζί με την παρανομοποίηση της ύπαρξης, τις εκτελέσεις στα σύνορα, τους φράχτες, τις βυθίσεις σκαφών, τα βασανιστήρια στα τμήματα, συμβάλλουν στη ρύθμιση των μεταναστευτικών ροών, σύμφωνα με τις εκάστοτε ανάγκες του κεφαλαίου.

Η τεχνητή παρανομοποίηση των μεταναστών, ως κυρίαρχη στρατηγική του κεφαλαίου για τη ρύθμιση του μεταναστευτικού ζητήματος, έχει έναν σαφή στόχο: την υποτίμηση της αξίας της εργασιακής δύναμης ενός μεγάλου κομματιού της εργατικής τάξης (αλλά εμμέσως και της εργ. τάξης συνολικά), ώστε ένα τεράστιο μερίδιο της παραγωγικής διαδικασίας να διεξάγεται σε συνθήκες σύγχρονου εργασιακού κάτεργου. Η παρανομοποίηση στοχεύει ευθέως στην παραγωγή μιας ακραία υποτιμημένης κοινωνικής τάξης, ενός «περιθωρίου» που θα αποτελεί φθηνό εργατικό δυναμικό για το νόμιμο ή παράνομο κεφάλαιο (και όλες τις ενδεχόμενες μείξεις αυτών των δυο μορφών καπιταλιστικής συσσώρευσης). Επιπλέον, γύρω από την παρανομοποίηση περιστρέφεται μια δυναμικά αναπτυσσόμενη αγορά αλληλοεπικαλυπτόμενης λευκής ή μαύρης συσσώρευσης κεφαλαίου, που ξεκινά από το τράφικινγκ, το δουλεμπόριο,την εξαναγκαστική πορνεία, τη στελέχωση της μαφίας κλπ και καταλήγει στις καθ' όλα νόμιμες δραστηριότητες ενός ευρύτατου πεδίου συνενοχής και δικτύου συνεργασίας, που αφορούν κυρίως νόμιμες εργασίες που εξαρτιούνται μερικά ή καθ' ολοκληρίαν από τις παράνομες δραστηριότητες.

Με ή χωρίς κρίση, το κεφάλαιο (νόμιμο ή παράνομο) έχει ανάγκη την εκμετάλλευση της εργασιακής δύναμης(νόμιμης ή παράνομης) τόσο των μεταναστών όσο και των ντόπιων. Αυτό που αλλάζει και διαμορφώνει τις εκάστοτε συνθήκες νομιμότητας/παρανομίας είναι οι όροι κερδοφορίας του κεφαλαίου. Η γνωμοδότηση του νομικού συμβουλίου του ελληνικού κράτους το Φλεβάρη του 2014, σχετικά με την επ' αόριστον κράτηση των μεταναστών μέσα στα στρατόπεδα, ακολουθεί σαφώς το παραπάνω στρατηγικό σχεδιασμό, καθώς ουσιαστικά ποινικοποιεί τη φτώχεια χαρακτηρίζοντας τους μετανάστες ως «επικίνδυνους για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια... γιατί στερούνται πόρων για τη διαβίωσή τους».

Ο μετανάστης, ως σύγχρονος δούλος στο εργασιακό κάτεργο της δύσης, δεν είναι πια πράγμα (res), αλλά Ιερός Άνθρωπος (homosacer): το απόλυτο υποκείμενο στο οποίο η κρατική ή παρακρατική βία ασκείται με ατιμωρησία. Μπορεί να βρεθεί νεκρός σε ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης, σε ένα βυθισμένο σαπιοκάραβο, στα χερσαία σύνορα, σε ένα σκοτεινό δρόμο της μητρόπολης χτυπημένος από σφαίρα μπάτσου ή μαχαίρι φασίστα. Μέσα στον διαρκή ταξικό πόλεμο χαμηλής έντασης, ο μετανάστης μετατρέπεται σε κατά παραχώρηση ύπαρξη.

Στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, μπροστά στη σύγχρονη βαρβαρότητα, οι μετανάστες ως υπάρξεις απογυμνωμένες που ζουν έξω από την επικράτεια του νόμου και των ίδιων των ιερών φετίχ του δυτικού πολιτισμού, βιώνουν την πλήρη από-προσωποίησή τους, την αποκόλληση από τον κόσμο και το σώμα τους. Όπως το συμπύκνωσε ένας έγκλειστος στο κέντρο κράτησης στη Γουμέρα της Αυστραλίας: «Έφτασα στην Αυστραλία και ήμουν ευτυχισμένος. Μετά βρέθηκα φυλακισμένος σε ένα στρατόπεδο. Ξέχασα το όνομά μου, τον εαυτό μου, με φώναζαν νούμερο 813…».

Η βία αυτή, όμως, δε μένει αναπάντητη. Από τη Woomera μέχρι τη Λαμπεντούζα και από την Αμυγδαλέζα μέχρι την Κομοτηνή οι μετανάστες και οι πρόσφυγες αναπτύσσουν αντιστάσεις και ορθώνουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια μπροστά στη σύγχρονη βαρβαρότητα. Οι απεργίες πείνας, οι συνεχείς εξεγέρσεις που σχεδόν πάντα συνοδεύονται από καταστροφές υποδομών ή ολόκληρων στρατοπέδων συγκέντρωσης, δεν είναι απλά πυροτεχνήματα που χάνονται στην κανονικότητα μιας κοινωνικής ειρήνης. Η συχνότητά και η σφοδρότητα με την οποία συμβαίνουν αφενός διαψεύδουν ηχηρά την εικόνα του «καημένου μετανάστη» και αφετέρου δημιουργούν προυποθέσεις σύνδεσης της καταστροφής των στρατοπέδων συγκέντρωσης με το συνολικότερο αγώνα για την καταστροφή του κράτους και του κεφαλαίου.

ταμείο αλληλεγγύης για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης

And the Oscar goes to...

Στις 22 Φεβρουαρίου του 2015 θα γίνει η 87η απονομή των βραβείων της Αμερικανικής Ακαδημίας Κινηματογραφικών Τεχνών και Επιστημών των Η.Π.Α, τα γνωστά σε όλους Όσκαρ. Η ονομασία των Όσκαρ είναι άγνωστο απο που προήλθε αλλά εμφανίστηκε για πρώτη φορά στο Time magazine του 1934 και μια άποψη θέλει το όνομα να προέρχεται από τον Γουόλτ Ντίσνευ γιατί οι εργαζόμενοι στην επιχείρησή του, για να μη το αντιλαμβάνεται όταν αναφέρονται σ' αυτόν, τον αποκαλούσαν "Θείο Όσκαρ". Αυτό που ξέρουμε σίγουρα είναι ότι τα Οσκαρ ήταν η πρώτη και η τελευταία πράξη του δράματος της εξαφάνισης των εργατικών συνδικάτων στη βαριά βιομηχανία του θεάματος...

Όταν εμφανίζεται ο κινηματογράφος, οι πρώτες εταιρίες παραγωγής είναι όλες συγκεντρωμένες στο Σαν Φρανσίσκο. Έχει σχεδόν συνέχεια ηλιοφάνεια (απαραίτητη για τις πρώιμες ταινίες) αλλά και συγκεντρώνει πολλούς καλλιτέχνες. Το μόνο πρόβλημα είναι ότι έχει και το πιο ισχυρό συνδικάτο οικοδόμων (αναρχοσυνδικαλιστές) της Αμερικής. Για να ολοκληρωθεί μια ταινία πρέπει να δουλέψουν εκατοντάδες μαραγκοί, χτίστες, μπογιατζήδες, ηλεκτρολόγοι κ.α. και κανένας από αυτούς δε δέχεται να δουλέψει με μικρό μεροκάματο. Ειδικά μετά τον μεγάλο σεισμό του 1906, που ισοπέδωσε την πόλη, υπάρχει μηδενική ανεργία, το 100% των εργατών είναι οργανωμένοι στα συνδικάτα και έτσι δεν μπορεί να περάσει κανένας εκβιασμός απ' τους παραγωγούς ταινιών.

Ένας παραγωγός και σκηνοθέτης, ο D.W. Griffith, θέλει να γυρίσει την πρώτη υπερπαραγωγή στην ιστορία του κινηματογράφου αλλά σιχαίνεται τόσο πολύ τους αναρχικούς και τα συνδικάτα τους που δεν θέλει καν να μπει σε διάλογο μαζί τους. Μεταφέρει την εταιρία του σε μία άσημη πόλη που έχει την ίδια ηλιοφάνεια με το Σαν Φρανσίσκο και έχει και παραγκουπόλεις παράνομων μεταναστών από το Μεξικό. Εκεί μπορεί να βρει όσους ανειδίκευτους εργάτες θέλει που θα δουλέψουν για την ταινία του, για ένα πιάτο φαΐ. Η πόλη ονομάζεται Λος Άντζελες και η πρώτη υπερπαραγωγή στην ιστορία του κινηματογράφου θα είναι γεγονός το 1915. Η ταινία Η γέννηση ενός έθνους, αναφέρεται στον εμφύλιο πόλεμο Βορείων και Νοτίων και εκθειάζει τη Κου Κλουξ Κλαν για τη συνεισφορά της στη δημιουργία του αμερικάνικου Έθνους. Θα κοστίσει 110.000 δολάρια και θα επιστρέψει 15 εκατομμύρια (συμπαραγωγός ήταν και ο Louis B. Mayer και με τα χρήματα που κέρδισε θα ιδρύσει τη μεγαλύτερη μέχρι σήμερα εταιρία παραγωγής, τη Metro-Goldwyn-Mayer Studios). Στο Λος Άντζελες θα χτίσει το σπίτι του πάνω σε ένα λόφο στη μέση της ερήμου για να επιτηρεί καλύτερα τους εργάτες και η συνοικία του λόφου λεγόταν Χόλιγουντ. Αρωγό σε αυτή την προσπάθεια η εταιρία παραγωγής είχε τον κυβερνήτη του Λος Άντζελες, πρώην στρατηγό του αμερικανικού στρατού, διάσημο για τη σκληρότητά του. Ο κυβερνήτης έθεσε την αστυνομία και την πολιτοφυλακή σε πλήρη ετοιμότητα για τον έλεγχο των ατίθασων εργατών αλλά και για την άμεση σύλληψη των αναρχικών αγκιτατόρων που έρχονταν απ' το Σαν Φρανσίσκο για να οργανώσουν σε σωματεία τους Μεξικανούς εργάτες.

Το 1926 υπάρχουν τελικά στο Χόλιγουντ εννέα μεγάλα κινηματογραφικά στούντιο που διορίζουν τους συνδικαλιστοπατέρες από τα πέντε σωματεία (ξυλουργών, ηλεκτρολόγων, μουσικών, μπογιατζήδων, σκηνογράφων). Το πρόβλημα όμως για τους παραγωγούς συνεχίζεται με τους καλλιτέχνες- εργάτες (σεναριογράφοι, σκηνοθέτες και ηθοποιούς). Κανένας δε μπορεί να αντικατασταθεί από ανειδίκευτους εργάτες λόγω των μοναδικών τους ικανοτήτων και τα συνδικάτα τους εξακολουθούν αν είναι πολύ δυνατά, με πολλούς κομμουνιστές ανάμεσά τους. Οι εργάτες έχουν καταφέρει να πληρώνονται με την ώρα εμφάνισης στην ταινία ή με τη σελίδα για τους σεναριογράφους με υψηλά ημερομίσθια που (προσοχή) είναι κοινά για όλους (αν ο πρωταγωνιστής θα εμφανιστεί πχ 60 λεπτά και πληρωθεί 100 δολάρια, ένας ηθοποιός που θα εμφανιστεί μόνο 6 λεπτά θα πάρει 10 δολάρια). Τότε ο Louis Mayer σκέφτεται ένα ύπουλο σχέδιο για να διασπάσει την αλληλεγγύη που υπήρχε μεταξύ τους. Να δημιουργήσει φίρμες και «αστέρες» που θα πληρώνονται καλύτερα, κι έτσι να ρίξει τους μισθούς των υπολοίπων στα τάρταρα.

Τον Ιανουάριο του 1927 θα γίνει η πρώτη μυστική συνάντηση των προέδρων των εταιριών και θα ακολουθήσουν άλλες τέσσερις μέχρι να ανακοινωθεί τον Ιούνιο του 1927 η ίδρυση της Αμερικανικής Ακαδημίας Κινηματογραφικών Τεχνών κι Επιστημών, που σκοπό θα είχε να επιβραβεύσει (όχι οικονομικά, για να μην υπάρχουν αντιδράσεις) ηθικά, με ένα απλό βραβείο, τους καλύτερους ηθοποιούς, σεναριογράφους και σκηνοθέτες για το έργο τους. Οι σεναριογράφοι θα είναι οι μόνοι που θ' αντιληφθούν την παγίδα και δε θα δεχτούν να παρευρεθούν στη βράβευση (ως το 1933) και οι ηθοποιοί οι μοναδικοί που δε θα αντιδράσουν. Με την πρώτη βράβευση το 1928, η ενότητα στο συνδικάτο τους σπάει αμέσως και οι πρωταγωνιστές γίνονται φίρμες (ελεγχόμενοι απόλυτα από τους παραγωγούς) και το σύνολο των ηθοποιών καταδικάζεται σε μισθούς πείνας. Από το 1949 ως το 1957 δε μπορούσαν να συμμετέχουν στον διαγωνισμό καλλιτέχνες που είναι μέλη ή υποστήριζαν το Κομμουνιστικό Κόμμα των Η.Π.Α.

Στην τελευταία συνάντηση των προέδρων των εταιριών παραγωγής (Μάιος 1927) θα συμμετείχε ως επίτιμος καλεσμένος και ο εκλεγμένος διευθυντής, από το 1924, του Εθνικού Ιδρύματος Εγκληματολογικών Ερευνών, ο γνωστός Χούβερ. Το ίδρυμα είχε ιδρυθεί το 1901 μετά τη δολοφονία του Αμερικάνου προέδρου Μακ Κίνλευ από τον Πολωνό αναρχικό εργάτη Λέων Τσολχόζ, και είχε συμβουλευτικό χαρακτήρα στις κρατικές υπηρεσίες για τις δραστηριότητες και τη προπαγάνδα των αναρχικών. Ο Χούβερ είχε άλλα σχέδια στο μυαλό του και ενώ πήγε να συμβουλέψει τους παραγωγούς για τη προπαγάνδα των αναρχικών, τους προτείνει να χρηματοδοτήσουν γκανγκστερικές ταινίες με ήρωες γνωστούς και υπαρκτούς ληστές τραπεζών ή εκτελεστές της μαφίας που ήταν, εν μέσω οικονομικής κρίσης, αγαπητοί στο φτωχό λαό. Οι παραγωγοί του κάνουν το χατήρι και έτσι ενώ αυτοί κερδίζουν με τις ταινίες χρήματα, ο Χούβερ με κατευθυνόμενα δημοσιεύματα πείθει την κοινή γνώμη ότι οι πράκτορές του πρέπει να κινούνται ελεύθερα σε όλες τις πολιτείες (η αστυνομία δεν μπορούσε να κυνηγήσει τους αναρχικούς που άλλαζαν συνέχεια πολιτείες), να μπορούν να φέρουν όπλο και να κάνουν συλλήψεις. Το 1933 μέσα από τους αντι-ήρωες μαφιόζους των ταινιών ιδρύεται το F.B.I. που μπορεί ελεύθερα να κυνηγάει και να συλλαμβάνει τους αναρχικούς σε όλες τις πολιτείες (αλλά και τους μαφιόζους που έχουν ταυτιστεί με το ρόλο του λαϊκού ήρωα, μέσα από τις ταινίες)....

Σινάφι

Για τον Β. Καραπλή

"Ένα σύννεφο καπνού από άφιλτρα πάνω από στοίβες περιοδικών και εφημερίδων που κάλυπταν τους τοίχους, ήταν το γραφειάκι στην Αριστείδου. Κλικ-κλικ το πληκτρολόγιο τραγουδούσε μετρώντας το κάθε γράμμα, την κάθε λέξη, που θα διαβαζόταν στο μακροβιότερο ελλαδικό αναρχικό έντυπο. Ένα τεράστιο αρχείο και κινητή εγκυκλοπαίδεια στο κεφάλι του, οχτώ -τουλάχιστον- ξένες γλώσσες και μέσα του μια φλόγα που διαρκώς έκαιγε για την κάθε αδικία. Όσο κούτσαινε στο περπάτημα άλλο τόσο, και περισσότερο έτρεχε στη δράση, στην αλληλεγγύη, στη συμπόνια. Για την αναρχία, για το μεγάλο του ιδανικό."

Έφυγε τα ξημερώματα της 29ης Δεκέμβρη ο Βασίλης Καραπλής. Παρ'όλο που ο ίδιος σιχαινόταν αυτούς τους χαρακτηρισμούς ο Βασίλης υπήρξε μία από τις ιστορικότερες μορφές του ελληνικού αναρχικού κινήματος και του αντιδικτατορικού αγώνα. Συνελήφθη κατά την διάρκεια της χούντας μαζί με την συντροφό του Κάτια Καμπιώτου για ένοπλη αντίσταση. Όταν δήλωσε πως είναι «αναρχικός» ο εισαγγελέας τον ρώτησε παραξενεμένος «και τι είναι αυτό;».
Βασανίστηκε, φυλακίστηκε και παρόλο που τελείωσε την νομική οι χουντικοί δεν του χορηγούσανε άδεια εξασκήσεως επαγγέλματος. Τα χρόνια που ακολούθησαν ο Βασίλης δεν «εξαργύρωσε» όπως τόσοι και τόσοι την πάλη του κατά της δικτατορίας αλλά συνέχισε να αγωνίζεται για την αναρχία είτε στους δρόμους, είτε μέσα στα δικαστήρια, είτε -κυρίως- μέσω του «Ο Αναρχικός, δελτίο πληροφόρησης», (το πρώτο αναρχικό έντυπο χωρίς αντίτιμο) στο οποίο υπήρξε ο κινητήριος μοχλός για 395 τεύχη. Καλό ταξίδι σύντροφε...

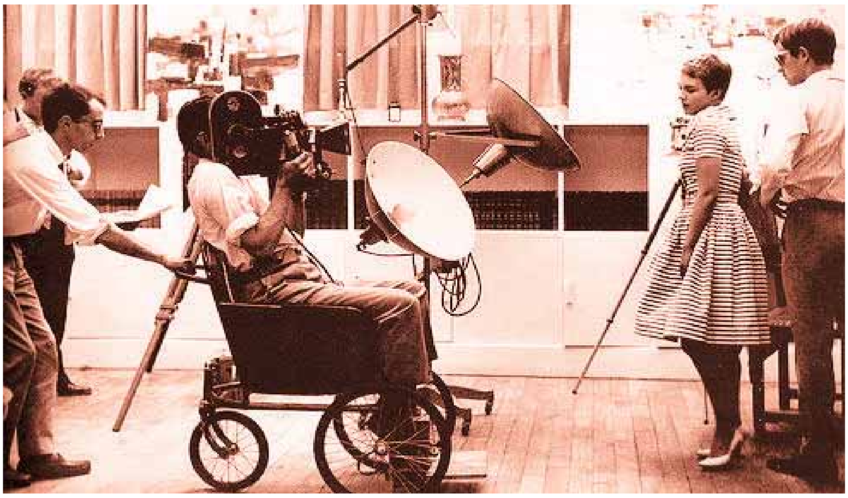

Στους διακόπτες, στο Θοδωρή
και σε όλους τους αφη.ρημένους ...

ΤΕΧΝΗ & ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ IV:
Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ
& Η ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ

«Δεν είναι πλέον αρκετό να γίνονται πολιτικές ταινίες: πρέπει να κάνει κανείς ταινίες πολιτικά.»

Ζαν-Λικ Γκοντάρ

Fade in.
Σκηνή 1, πλάνο 1(Αμερικέν), λήψη 1η.
Αμερική. 1911. Hollywood.

Ο κινηματογράφος του Χόλυγουντ γεννήθηκε και γαλουχήθηκε μέσα από τα σπλάχνα του μονοπωλιακού καπιταλισμού και αντρώθηκε στην αγκαλιά της εκβιομηχανισμένης κοινωνίας. Υπήρξε το αγαπημένο παιδί των γκουρού του φιλελευθερισμού καθώς η διττή του φύση ως προιόν μαζικής παραγωγής και κατανάλωσης (ταινία) και ως ιδεολογικός μηχανισμός προπαγάνδας (βιομηχανία της τέχνης) τον κατέστησε ως το πλέον κατάλληλο μέσο για τη διάδοση προτύπων, αξιών, συστημάτων σκέψης και κώδικα ηθικής. Σύντομα οι θιασώτες της ασυδοσίας των αγορών ανακάλυψαν ότι δεν είχαν πλέον ανάγκη από όπλα και πολέμους για να επικρατήσουν στις δυτικές κοινωνίες αλλά ότι η υπόγεια διείσδυση μέσω των προιόντων της βιομηχανίας της κουλτούρας ήταν πολύ αποτελεσματικότερη και πιο επιτυχημένη καθώς διάβρωνε τις συνειδήσεις και διαμόρφωνε ατομικότητες χωρίς να γίνεται αντιληπτή και επομένως δεν συναντούσε αντιστάσεις. Σήμερα, στην εποχή του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, το Χόλυγουντ δεν συνιστά απλά μια βιομηχανία αλλά μία πολεμική μηχανή και στις εύρωστες δυτικές κοινωνίες ο πόλεμος δε λαμβάνει χώρα σε πεδία μάχης αλλά στα σαλόνια των νοικοκυριών μπροστά από τις φωτεινές οθόνες. Η καταστολή δεν φοράει μόνο στρατιωτική στολή, αλλά έχει περιβολή από πολύχρωμες εικόνες και όμορφα πρόσωπα και σκορπά γλυκερές ιστορίες με καραμελωμένα μηνύματα και χαζοχαρούμενα διδάγματα. Μας μαθαίνει πώς να μιλάμε, πώς να συμπεριφερόμαστε, πως να ερωτευόμαστε, σε τί να ελπίζουμε και με ποιούς να πολεμάμε. Κι εμείς την κοιτάμε στα μάτια και της παραδινόμαστε αποχαυνωμένοι.

Dissolve.
σκηνή 2, πλάνο 1(Κοντρ πλονζέ), λήψη 1η.
Ρωσία. 1924. Ρωσική πρωτοπορία.

Στον αντίποδα του Χόλυγουντ γεννήθηκε ένα μέτωπο αντίστασης που αναπτύχθηκε στη μετεπαναστατική Ρωσία και εκφράστηκε κυρίως μέσα από τις ταινίες του Αϊζενστάιν, του Βερτόφ και του Πουντόβκιν. Η μάχη δόθηκε σε επίπεδο περιεχομένου αλλά και μορφής καθώς οι ταινίες των σοβιετικών κινηματογραφιστών επέλεγαν να παρουσιάσουν την άλλη όψη της ιστορίας, ιδωμένη από την πλευρά της εργατικής τάξης, προβάλλοντας τους αγώνες και τις διεκδικήσεις της και επιπλέον έδωσαν φωνή σε αυτούς που πάντα ο κυρίαρχος λόγος επέλεγε να φιμώνει -τους αδύναμους, τους καταπιεσμένους, τους εκμεταλλευόμενους, αυτούς που πάντα παραγκωνίζονταν στο περιθώριο της ιστορίας αλλά και της τέχνης. Όμως και σε επίπεδο μορφής ο σοβιετικός κινηματογράφος υπήρξε απόλυτα συνεπής με τα προτάγματα της ρωσικής επανάστασης καθώς το διαλεκτικό μοντάζ που εισήγαγε ο Αϊζενστάιν στην 'Απεργία' αντανακλούσε τις αρχές του διαλεκτικού υλισμού της Μαρξιστικής θεωρίας. Με τον καιρό, ο σταλινισμός, η γραφειοκρατία και κυρίως η επικράτηση του σοβιετικού ρεαλισμού, υποβίβασαν τον ρωσικό κινηματογράφο σε ένα στείρο μέσο προπαγάνδας και σε ένα εργαλείο διάδοσης της κομματικής 'αλήθειας'.

Cut!
Σκηνή 3, πλάνο 1(Τράβελινγκ), λήψη 1η.
Γαλλία. 1960. Nouvelle Vague.

Οι όροι του παιχνιδιού αλλάζουν. Ο Γκοντάρ με μία ταινία κατάφερε να ανατρέψει όλα τα δεδομένα. Στο 'Με κομμένη την ανάσα' η μορφή παίρνει προτεραιότητα έναντι του περιεχομένου και γίνεται η ίδια το περιεχόμενο. Το μέσο γίνεται το μήνυμα και μέσα από την παραβίαση όλων των κανόνων της κινηματογραφικής αισθητικής όπως η λογική αλληλουχία, η χωροχρονική συνέχεια και η σύνδεση εικόνας-ήχου δίνεται το πρώτο χτύπημα στον κινηματογράφο της αναπαράστασης. Δημιουργοί όπως ο Γκοντάρ, ο Τρυφώ, ο Ρομέρ με μια κάμερα στο χέρι ή πάνω σε ένα αναπηρικό καροτσάκι, με αυτοσχεδιασμούς, φυσικό φωτισμό και ήχο, μέσα από jump cuts, freeze frames και γκρο πλαν απελευθερώνουν τον κινηματογράφο από την αναπαράσταση της πραγματικότητας και το θεατή από την ύπνωση και την παθητικότητα που προκαλεί η ταύτιση. Ο θεατής καλείται να αναρωτηθεί και να αμφισβητήσει την αλήθεια των εικόνων και της ιστορίας όπως του παρουσιάζεται στην οθόνη και να ενεργοποιήσει την κρίση και την φαντασία του για να συμπληρώσει τα κενά ,να γεφυρώσει τις αντιφάσεις και εν τέλει να ξαναγράψει την ιστορία αναζητώντας τα δικά του νοήματα. Η αφομοίωση ήταν και είναι η μεγαλύτερη αρετή του καπιταλισμού και ήταν μια αναπόφευκτη συνέπεια της επανάστασης 'της φόρμας' της Nouvelle Vague που γρήγορα μετασχηματίστηκε σε ένα ακόμη ακαδημαικό πεδίο και τέχνη για την ελίτ, σινεμά για τους εναλλακτικούς και τους 'ψαγμένους'.

Fade out.
Σκηνή 4, πλάνο 1 (Τρε γκρο πλαν), λήψη 1η.
Αμερική. 2000. DIY.

Στον σύγχρονο 'παράδεισο' του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού η ραγδαία πρόοδος της τεχνολογίας, η ευρεία διάδοση του διαδικτύου και η φθηνή προσφορά των ηλεκτρονικών αγαθών κατέστησαν δυνατό τον εκδημοκρατισμό της 7ης τέχνης. Για πρώτη φορά τα μέσα παραγωγής βρέθηκαν στα χέρια των απλών ανθρώπων καθώς με μια φθηνή κάμερα χειρός και με έναν υπολογιστή ο καθένας έχει τη δυνατότητα να γράψει, να σκηνοθετήσει, να γυρίσει και να μοντάρει τις δικές του ταινίες και να τις ανεβάσει στο διαδίκτυο απ' όπου μπορούν να τις παρακολουθήσουν χωρίς χρηματικό αντίτιμο άνθρωποι από όλο τον κόσμο. Η πολιτική διάσταση του κινηματογράφου περνάει από τη φόρμα στην παραγωγική διαδικασία και τα όρια μεταξύ πεφωτισμένου και ιδιοφυή δημιουργού και θεατή, καθώς και παραγωγού-καταναλωτή, έγιναν πολύ θαμπά έως διάφανα, καθώς οι ρόλοι εναλλάσσονται διαρκώς και όλοι φαίνονταν να παίρνουν μέρος σε ένα ατελείωτο παιχνίδι δημιουργικής ανταλλαγής και να συμβάλλουν σε μια δεξαμενή φαντασίας και έμπνευσης.
Η αφομοίωση δεν άργησε να έρθει καθώς τα γεράκια του επιχειρηματικού κόσμου και των πολυεθνικών εταιριών μυρίστηκαν γρήγορα την απίστευτη δυνατότητα κερδοφορίας που τους έδινε αυτή η συνθήκη. Και βρήκαν τρόπο να την εκμεταλλευτούν. Οι ιδιοκτήτες του youtube, της μεγαλύτερης και της πιο δημοφιλούς πλατφόρμας στην οποία ανεβάζουν τη δουλειά τους εκατομμύρια χρήστες από όλον τον κόσμο, δεν μοιράστηκαν με κανέναν από αυτούς που συνεισέφεραν με τον κόπο, το ταλέντο τη φαντασία και τη δημιουργικότητα τους τα 1,65 δισεκατομμύρια δολάρια που καρπώθηκαν όταν πουλήθηκε το youtube στην google αποδεικνύοντας για μια ακόμη φορά ότι μια 'επανάσταση', είτε σε επίπεδο περιεχομένου, είτε σε επίπεδο φόρμας είτε σε επίπεδο παραγωγής, εάν στερείται ευρύτερου πολιτικού πλαισίου είναι καταδικασμένη να αφομοιωθεί.

Cut!
Σκηνή 5, πλάνο 1(Αμόρσα), λήψη 1η.
Αθήνα. 2009. Διακόπτες.

Κι εδώ έρχονται οι Διακόπτες. Για να θέσουν το ζητούμενο σε άλλη βάση. Ή μάλλον για να το πάρουν από εκεί που το άφησε ο Γκοντάρ. Όχι για να κάνουν πολιτικό κινηματογράφο αλλά για να κάνουν κινηματογράφο πολιτικά. Πλέον το διακύβευμα στον κινηματογράφο δεν έγκειται ούτε στα επαναστατικά μηνύματα ούτε στη ρηξικέλευθη μορφή ούτε σε ένα στείρο diy. Ο κινηματογράφος έρχεται σε ολική και οριστική ρήξη με την αναπαράσταση και στο στόχαστρο του μπαίνουν οι σχέσεις: η σχέση μεταξύ των συντελεστών, της μορφής και του περιεχομένου, της εικόνας με την πραγματικότητα, της διαδικασίας με τα περιεχόμενα και κυρίως του έργου με το θεατή.
Από το ξεκίνημά τους, οι διακόπτες ήταν ενταγμένοι σε ένα ευρύτερο κινηματικό πλαίσιο. Πρωτοσυναντήθηκαν στην αγορά της Κυψέλης, συνέχισαν στη βίλα Αμαλίας και μετά την καταστολή που δέχτηκε κατέληξαν στο κατειλημμένο θέατρο Εμπρός. Η σύνδεσή τους με το δρόμο τους αγώνες και τις διεκδικήσεις των εργαζομένων ήταν ένα πολύ ξεκάθαρο χαρακτηριστικό της ομάδας, που είχε τεθεί ρητά, από την αρχή της συγκρότησής της. Η οριζοντιότητα, η αντιιεραρχία και η συλλογικότητα στη λήψη των αποφάσεων είναι οι βασικές αρχές που διέπουν τις σχέσεις μεταξύ των μελών της ομάδας. Η μικρή μήκους ταινία τους , ο 'Ανώνυμος' υπονομεύει όλες τις συμβάσεις της αναπαράστασης και μέσω της φόρμας καλεί το θεατή να αναρωτηθεί για τη σχέση του με την εικόνα, την αλήθεια της, και να αναζητήσει το νόημα έξω και πέρα από αυτήν. Τα μετέπειτα ντοκιμαντέρ τους όπως 'Στις Πύλες της φωτιάς', 'Μεταλλεία στοπ' 'ΒΙΟ.ΜΕ' και 'Η τυχαία δίωξη ενός αναρχικού' επιδιώκουν να δώσουν φωνή στο κομμάτι αυτό της κοινωνίας που τα μέσα μαζικής ενημέρωσης επιλέγουν να φιμώνουν: όσους διαλέγουν να αγωνιστούν, να υπερασπιστούν την αξιοπρέπειά τους, να αντισταθούν στη λεηλασία των ζωών τους και εν τέλει όσους διώκονται για τη στάση τους αυτή. Τέλος, στο έργο των διακοπτών ο θεατής γίνεται ένα ενεργό και αναγκαίο κομμάτι της δημιουργικής διαδικασίας καθώς, σε αντίθεση με τις ταινίες-καταναλωτικά προιόντα του Χόλυγουντ και με τις ταινίες-φερέφωνα της κομματικής γραμμής της αριστερίστικης προπαγάνδας, δεν ενδιαφέρονται να πλασάρουν ιδεολογίες και διδάγματα ούτε να ταΐσουν το κοινό με ύπνωση και φθηνούς συναισθηματισμούς αλλα αντιθέτως επιδιώκουν να απελευθερώσουν τη σκέψη του θεατή και να ενεργοποιήσουν τη δική του κρίση και φαντασία. Μ' αυτό τον τρόπο οι ταινίες τους ολοκληρώνονται μόνο στο μυαλό του θεατή. Αντιμέτωποι διαρκώς με τις αντιφάσεις που ενέχει το να κάνει κανείς αυτοοργανωμένη τέχνη στον καπιταλισμό και με την ανάγκη βιοπορισμού που αφήνει λίγα περιθώρια στο άτομο για δημιουργία και αυτοδιάθεση οι Διακόπτες παλεύουν να χαρτογραφήσουν τα μονοπάτια για μία νέα μορφή πολιτικής τέχνης, ελεύθερης κι επαναστατικής...

fata morgana

Άτιτλο

Έχω ένα όνειρο από χώμα
Δεν το βλέπω στον ύπνο μου.
Το πλάθω στα χέρια με νερό.

Το λιώνω, το κάνω μικρό άνθρωπο,
Κεφάλι, καρδιά, σπλήνα
Και σφυρί.
Γίνεται σκληρό.
Χτυπά. Σκοτώνει.
Χτίζει.
Ζωντανεύει.
Πάει να μιλήσει. Τραγουδά. Πεθαίνει.

Θάβεται.
Με τον αέρα χορεύει κι ύστερα αναπαύεται.
Γίνεται γη. Τροφή.
Λουλούδι κόκκινο.
Το φορώ στα μαλλιά.
Το μαδάω.

Το 'χω γευτεί.
Σαν χωμάτινη ρετσίνα το πίνω σιγά σιγά
Και τότε,
Μόνο τότε,
Αν έχει πέσει το σκοτάδι,
Κοιμόμαστε μαζί.

Στέλλα Μπρένθη